

BURMESE
CLASSIC
...COM

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အပျိုစင်ရထား

ဤခင်္ဍား

အပျိုစင်ရထား

BURMESE
CLASSIC
COM

“မြတ်ရှင်းသန့်”

တိုက်နယ်ဆေးရုံမှဆရာဝန်လေး ...

မကြာသေးခင်ကမှပြောင်းရွှေ့လာသည့်အပြင် ကိုယ်ပိုင်
ကားလည်းပါလာသေး။ ရုပ်ကလည်း ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲ
တွေထဲကလို ဂျွန်နီဖြိုးလိုလို။

မြင့်မားသောအရပ် သန့်မာထွားကျိုင်းသော ဗလလှလှမှာ
မျက်နှာကျကလည်း ဂျွန်နီဖြိုးလို ခပ်ချောချောနှင့်မခိုးမခန့်ရပ်။

ဝဿန်ခါတို့၏မြို့က ဆေးရုံရတာမကြာသေး။ မြို့သေး
သေးလေးမို့ ရွာကြီးလို့လည်းပြောလို့ရပါသည်။ အထက်တန်း
ကျောင်းတစ်ကျောင်း၊ ဆေးရုံတစ်ရုံ၊ နောက်ဈေးကြီးတစ်ဈေး
တော့ ရှိသည်။

စီးပွားရေးတွေ ဘာတွေဖွံ့ဖြိုးပြီး မြစ်ကမ်းနားမြို့မို့ ရေ
လမ်းလည်းရှိ၊ ကုန်းလမ်းလည်းရှိပါသည်။

ဝဿန်ခါတို့ အထက်တန်းကျောင်းမှာ ဆရာက ကျောင်း

ရွှေစကားစာပေ

အုပ်ကြီးတစ်ယောက်တည်းရှိပြီး ကျန်တာအားလုံးဆရာမတွေ ချည်းမို့ အပေါက်အစကတော့ခပ်များများ။

ဆရာမ အယောက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကို အုပ်ချုပ်ရသည့် ဆရာကြီးခမျာ စည်းကမ်းတွေတော်တော်တိကျရပါသည်။

ဆရာမတွေများသည်မို့ မြို့ထဲမှ အပ်ကျသည်ကအစ တစ်ယေ န်စကားတစ်ယောက်နားနှင့် အားလုံးသိပြီးသားဖြစ် သွားရသည်။

ယခုလည်း ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့်၏ အချောအလှနှင့် ချမ်းသာပုံတို့ကို ကျောင်းထဲမှာဦးကာဖွင့်ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဝဿန်ခါတို့ကတော့ ဘယ်အရာမဆို သူများနောက်က၊ ကိုယ်က သူများလိုချမ်းသာတာမဟုတ်လို့ အိမ်မှုကိစ္စ၊ ဗာဟိရ တွေနှင့် အလုပ်ကခပ်များများ။

မိဘနှစ်ပါးနှင့် တူမလေးစာဥ။ သူမပါ၊ ပါဝင်သည့် အိမ် ထောင်ကိုထိန်းသိမ်းရုံတင်မက စားဝတ်နေရေးတွေပြေလည် အောင်ဖန်တီးရလွန်းလို့ ဝဿန်ခါခမျာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အာသဝေါကုန်ခမ်းနေရပါတော့သည်။

နားကတော့ ကြားနေရပါသည်။ ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့် အကြောင်း။ ကျောင်းရုံးခန်းထဲ ဝင်လိုက်တာနှင့်ဆရာမအပျိုတွေ ၏နှုတ်ဖျားမှာ လောလောဆည်ရေပန်းစားနေသူပင် မဟုတ်ပါ လား။

ဆရာမနှစ်ဆယ်ကျော်မှာ အိမ်ထောင်သည်က ဆယ်

ယောက်လောက်ရှိပြီး ကျန်ဆယ်ယောက်ကတော့ အပျိုတွေ ဖြစ် သည်။

“ဟဲ့ ... မကြာသေးခင်ကမှရောက်လာတဲ့ ဒေါက်တာ ကလေးကလေး ဂျွန်နီမြို့လိုပဲ။ အရမ်းဆွဲဆောင်မှုရှိတာ ငါတော့ ရောဂါမရှိရောဂါရှာပြီး သူ့ဆေးခန်းရောက်ပြီးပြီ”

“အံ့မယ် ... ငါလည်းရောက်ပြီးပါပြီနော်၊ မနေ့က တို့ အိမ်ဘေးက မရီလှနေမကောင်းလို့ဆေးခန်းပြတာ ငါပါလိုက် သွားလိုက်သွားလိုက်တယ်၊ သဘောအရမ်းကောင်းတာပဲဟယ်၊ သူ့မျက်နှာလေးကြည့်ရတာနဲ့ ရောဂါပျောက်ချင်စရာပဲ၊ ငါဖြင့် ရင်တွေခုန်လိုက်တာ ... အဟိ”

ဒေါ်နီလာနှင့် ဒေါ်သူဇာအိတ်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဝဿန်ခါတို့ မြို့ကလေးမှာတော့ စံဝင်လောက်သည့် အပျိုလေးတွေပါပဲ။ ပစ္စည်းလည်းရှိ ရုပ်လည်းချောသည့်အပြင် အထက်တန်းပြ ဆရာမလေးတွေလည်းဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

သူမတို့နှစ်ယောက်က ကျောင်းရုံးခန်းထဲသို့ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာသည့် ဝဿန်ခါကို လှမ်းပြီးနောက်လိုက်ကြလျှင် သူမမှာ အိုးတိုးအမ်းတမ်း။

“ဝဿန် နင်ရော ဇာတ်လိုက်ကြီးရဲ့ဆေးခန်းကိုရောက်ပြီး ပြီလား။ နင်သာမြင်ရင် ငုတ်တုတ်မေ့သွားမှာသိလား”

“နင့်အဖေမှာရောဂါရှိရင် သွားသာသွား၊ သူကရှိတဲ့လူ ကိုပိုက်ဆံယူပေမယ့် ဆင်းရဲသားတွေကျ အခမဲ့ကုသပေးတာပဲ”

တဲ့ သီလား ... ”

ဝဿနိခါ၏အဖေမှာငယ်စဉ်ကပင်ပန်းခဲ့သည့်ဒဏ်ကြောင့် တရှောင်ရှောင်နှင့်ကျန်းမာရေးမကောင်းတတ်သည့်အတွက် သူမတို့ လှောင်လိုက်ခြင်းပါပင်။

ဝဿနိခါကတော့ အားလုံးကိုဖြူသောနုလုံးသားနှင့်သာ ဆက်ဆံပါသည်။ သူမ ဒေါ်နီလာနှင့်သူဇာအိတို့နှစ်ယောက်ကို အပြုံးနှင့်တုန့်ပြန်လိုက်ပါသည်။

“အခုတလော အဖေကျန်းမာရေးကောင်းနေတယ် မမတို့ရဲ့၊ ဝဿနိ အသက်ရှူချောင်နေတယ်”

“နင်တို့ခြံနဲ့ ဒေါက်တာဆေးခန်းနဲ့ကနီးတော့ အသိအကျွမ်းတွေများဖြစ်ကုန်ပြီလားလို့ သတင်းလျှို့မထားနဲ့နော် ဝဿနိ၊ နင်တို့က မျိုးနွဲ့ရိုးနွဲ့ကိုသွက်တာမဟုတ်လား၊ နင့်အစ်မတုန်းကလည်းအသွက်လွန်လိုက်တာ ကလေးတစ်ယောက်အဖတ်တင်ကျန်ခဲ့တာပဲလေ”

“ဟား ဟား ဟား ... သူဇာကတော့ ပြောရောမယ်၊ အဲဒါမှားစာပါဟာ အသွက်လွန်တာမဟုတ်ပါဘူး”

သည်စဉ် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးသဖြင့် ဝဿနိ အားလုံး၏ရှေ့မှာခေါင်းငုံ့ကာ ကိုယ့်အတန်းရှိရာသို့ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူမ၏အတန်းက ပထမတန်းပါလေ။

နေ့လည်ကျောင်းဆင်းသည့်အခါ ဝဿနိကိုယ့်အတန်းမှာပဲ အိမ်ကယူလာသည့် ထမင်းချိုင့်လေးကိုဖြုတ်စားဖို့ပြင်၏။ ကျောင်းရုံးခန်းမှာသွားပြီးစားချင်ပါ။ ချမ်းသာသူတွေများသည်မို့ ဟင်းအပြိုင်အဆိုင်တွေကြားမှာ ဝဿနိစိတ်အပင်ပန်းမခံချင်ပါလေ။

အိမ်မှချက်ယူလာသည့် ပိန္နဲသီးကုလားဟင်းနှင့်ထမင်းကို ခပ်ငိုငိုစားရင်း ဝဿနိတွေးနေမိသည်မှာ မမဟောမာန်ခါ၏ အကြောင်းပါ။

တူမလေးစာဥ၏အမေ။ ဝဿနိခါ၏အစ်မ ဟောမာန်ခါ။

“နင်တို့က မျိုးနွဲ့ရိုးနွဲ့ကိုသွက်တာမဟုတ်လား၊ နင့်အစ်မတုန်းကလည်း အသွက်လွန်လိုက်တာ၊ ကလေးတစ်ယောက်အဖတ်တင်ကျန်ခဲ့တယ်” ... တဲ့။

ဝဿနိမျက်ရည်အဝဲသားနှင့်အံ့ကြိတ်၊ လက်သီးဆုပ်မိတော့မတတ်။ ပြောရက်လိုက်ကြတာ။

အေးလေ ... မပြေးသော်ကန်ရာရှိခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။
သူမ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည့် မမဟေမာန်ကို မြင်
ယောင်မိပြန်တော့ ရင်ထဲမှာ အဆမတန်နာကျင်မိပါသည်။

မြို့ကြီးသားကိုချစ်မိတဲ့ တောသူမလေးတစ်ယောက်ရဲ့
ထူးခြားနားဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပေမယ့် ...

သက်ဆိုင်သည့် ကာယကံရှင်တွေကတော့ နှလုံးသွေးတွေ
တစ်စက်စက်ကျအောင် နာကြည်းနာကျင်ခဲ့ရပါသည်။

ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။

သူမတို့မြို့ကိုအလည်လာသည့် ရန်ကုန်သားကြည်နှူးကိုကို
နှင့် မမဟေမာန်ခါတို့ကြိုက်ကြသည်။

နောက် ... ချစ်သူမျက်နှာတစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်သွားခဲ့
သည့် မမခမျာ ခြလလောက်ကြာတော့ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီး ဘာမှ
လည်းမေးမရ။ တပိုင်ပိုင်တတွေတွေနှင့်ပင် ... စာဥလေးကိုမွေး
ခဲ့ပြီး လောကအတွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

စိတ်မပါ လက်မပါနှင့်ထမင်းစားပြီးချိန်မှာ ဝဿနီဆီသို့
ကျောင်းလုပ်သားဦးကြည်ဌေး သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့်ပြေးချလာ
ခဲ့သည်။

“ဝဿနီ နင့်အဖေကားတိုက်မိလို့တဲ့၊ ဆေးရုံရောက်နေ
တယ်၊ အဲဒါ ... ဆရာကြီးကသွားဖို့”

“ဟင်”

ဦးကြည်ဌေး၏စကားမဆုံးမီပင် ဝဿနီခါကျောင်းခန်းထဲ

မှပြေးထွက်ကာ ကိုယ့်စက်ဘီးလေးအပေါ်အပြေးတက်နင်းပြီး မြို့
၏ဟိုမှာတက်တွင်ရှိသည့် ဆေးရုံလေးသို့အပြေးသွားလိုက်ပါတော့
သည်။

မသိ။

“အဖေကို ဘယ်သူကားနဲ့တိုက်တာလဲဟင်”

သူများလူနာရှင်တွေလို ရန်မတွေ့ဘဲ စာနာနားလည်စွာ မေးလိုက်သံကြောင့် ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့်သက်ပြင်းချရသည်။

စောစောကတည်းက အပြေးဝင်လာသည့် ဆရာမပေါက် စလေးကို သူမြင်လိုက်ရပါသည်။

ဆံထုံးလေးနှင့် အင်္ကျီအဖြူရင်စေ့လက်ရှည်။ လုံချည်က ချည်ထည်စိမ်း။ ကျောရှင်းနေသည့် ကိုယ်လုံးလေးမှာ ကလေး ဆန်ဆန်နှင့်လှပချစ်စရာကောင်းသည့် ဆရာမလေးကိုဘေးမှ အပြောအရ သူတိုက်မိသည့်လူနာ၏သမီးလေး ဝဿနိခါဟု သူသိလိုက်ရ၏။

သူ ဘာမှမပြောရသေးခင် သူနာပြုဆရာမလေး နော် ဟေးလ်ဒါက ဝင်ပြီးဖြေလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာကားနဲ့ ပွတ်မိရုံလေးပါ ... ဒေါက်တာက ကျောင်းဆင်းလာတဲ့ကလေးတွေပြေးလွှားလာတာကိုရှောင်လိုက် တော့ ဦးလေးကနည်းနည်းပွတ်မိသွားတာပါ”

“ဪ ... နည်းနည်းပဲထိတာပေါ့နော်၊ တော်သေးပါ ရဲ့ရှင် ...”

ရင်ဘတ်လေးဖိကာ ဝဿနိခါစိတ်သက်သာရစဉ် ဘေးမှ ဝင်ပြောလိုက်သည့် သူနာပြုဆရာမကြီးတစ်ယောက်၏ စကား ကတော့မညွှာမတာ။

ရွှေစကားစာပေ

ဆေးရုံအရေးပေါ်ခန်းမှာ အဖေကိုပုလင်းတွေ၊ ပိုက်တွေ တန်းလန်းနဲ့တွေ့လိုက်ရလျှင် ဝဿနိခါ နောက်သို့မိုက်ခနဲကျသွား မတတ်။

အဖေရယ် ...

နဂိုကမှမနည်းအဖတ်ဆည်နေရတဲ့ ရောဂါသည်ကြီးမမျှာ ယခုတော့ ကားက ဘယ်နေရာတွေတိုက်ထားသေးသည်မသိ။

မျက်ရည်တွေဝေါခနဲပြိုကျလာခဲ့ပြီး ဝဿနိခါ အဖေ နားသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းကပ်သွားမိပါသည်။

ခါတိုင်းက အဖေကတော့ရှောင်ရှောင်နှင့်ရောဂါထူပြောပေ မယ့် သူမတို့ကတော့ အရပ်ဆေးကုဆရာဦးကြည်ဝင်းနှင့်သာမို့ ဆေးရုံဆေးခန်းတွေကိုမရောက်ဖူးပါ။

ဒါကြောင့် ... ဆရာဝန် ဆရာမတွေနှင့်သူမ မရင်းနှီးခဲ့။ အဝေးမှမြင်ဖူးတာလောက်ပင်ရှိသည်။

ယခုလည်း ဆရာဝန်နှင့်ဆရာမတွေကို သူမ လူစုံအောင်

ရွှေစကားစာပေ

“အမလေး ... ဒေါက်တာရယ် သူ့အဖေကနဂိုကတည်းက ရောဂါသည်ကြီးပါ။ ခုလည်းကြည့်ပါလား ဒေါက်တာကားနဲ့ပွတ် မိတဲ့ဒဏ်ရာက ခြေသလုံးစုတ်သွားရုံရယ်။ ဒေါက်တာက ကြွေ တော့မယ့်ထန်းသီးကြီးကို တက်နင်းမိလိုက်တာကိုး တရားခံဖြစ် တော့တာပေါ့”

“ရှင် ...”

“အို ... ဆရာမ ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျာ”

ဆရာမကြီး၏စကားကြောင့် ဝဿန်ခါမျက်စိပျက်ပျက်နာ ပျက်သွားပြီး မျက်ရည်တွေပြည့်လျှံလာသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် သူမကိုအံ့အားတသင့်ကြည့်မိသလို ...

ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့်မှာလည်း အားတုံ့အားနာနှင့် ဝဿန်ခါကို အနူးညွတ်တောင်းပန်လေသည်။

“ဆောရီးပါ ဆရာမလေးရယ်၊ သူစကားအပြောမတတ် တာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ဒါ ကျွန်တော့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာမို့ ကျွန်တော် အားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်ဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ချွတ်ယွင်း ချက်ကြောင့်ဖြစ်ရတာပါ၊ ဆရာမလေးကျေနပ်အောင် ကျွန်တော် အားလုံးလုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ဟို ... အမှုမဖွင့်ရင်ပဲကျေနပ်ပါပြီဗျာ”

ဝဿန်ခါ ဂုဏ်နုပြီးနှင့်တူသည့် ဆရာဝန်ကိုလူချောကို ခေါင်းမော့မကြည့်ဘဲ နာကြည်းစွာပြုံးမိရပါသည်။

“စိတ်ချပါရှင် ကျွန်မတို့ကစာနာတတ်ပါတယ်၊ ကား တိုက်ခံရပြီး အလျော်အစားတောင်းတဲ့လူစားမျိုးတွေမဟုတ်ပါ

ဘူး၊ အမှုလည်းမလုပ်ပါဘူး၊ ဆရာမပြောသလို ကားနဲ့ပွတ်မိ တာခြေထောက်မို့ ခြေထောက်ကဒဏ်ရာကိုပဲကုပေးပါ၊ ကျန်တဲ့ ရောဂါတွေကိုထားလိုက်ပါရှင်၊ နဂိုရောဂါတွေပဲနော်”

မျက်ရည်များနှင့်ဝဿန်ခါဆိုလျှင် ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့် မှာပျာပျာသလဲတောင်းပန်မိသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာမကောင်း။ ဆရာဝန်ရှေ့မှာ သတိလစ်လဲကျနေသည့်လူနာကို သူဘယ်လို ပစ်ထားရက်မှာလဲ။ သူ့ဒဏ်ရာမဟုတ်သည်ဖြစ်စေ။

ပြီး ... သူတို့ရန်ကုန်မှာဆို နည်းနည်းလေးပဲထိထိ အမှုလုပ်ပြီးလျှော်ကြေးတွေ တနင့်တပိုးတောင်းတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“မဟုတ်တာဗျာ ... ကျွန်တော့်တာဝန်ပါ၊ ဦးလေးကို အားလုံးကောင်းအောင် ကျွန်တော်ကုပေးမှာပါ၊ ဆေးရုံတင်ထား လိုက်ပါ၊ တစ်လမကြာပါဘူး ကောင်းသွားမှာပါ၊ အခု ပိုက်တွေ တပ်ပေးထားတာလည်း လူနာကအားနည်းနေတာရယ်၊ လော လောဆည်သတိလစ်နေတာရယ်ကြောင့် အားလုံးကောင်းသွား အောင်လုပ်ပေးတာပါ၊ စိတ်မပူနဲ့နော် ဟော ဦးလေးသတိရလာ ြ”

ပြောရင်းဆိုရင် ဝဿန်ခါတို့အဖေဦးဘဒင်မျက်လုံးဖွင့်ပြီး သတိရလာခဲ့လျှင် ဒေါက်တာနှင့်သူမတို့ဝမ်းသာသွားကြသည်။

“အဖေ နေလို့သက်သာရဲ့လား”

“ဦးလေး ... ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့နော်၊ ကျွန်တော်အစွမ်းကုန်

ကုပေးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... သမီး အဖေအပြစ်ပါကွယ်၊ အဖေ နေပူတာနဲ့မူးတူးတူးဖြစ်နေတုန်း ဆရာလေးကားနဲ့နည်းနည်းပဲ ထိသွားတာပါ၊ ပြဿနာမရှာနဲ့နော်သမီး၊ ဆရာလေးအားနာစရာ ကွယ် ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် သွားမယ်လေ၊ သမီးအိမ်မှာ သမီး မေမေ နေမကောင်းလို့ အဖေဆေးထွက်ဝယ်တာ၊ ရခိုင်ကြီး ၂ထုပ်ဝယ်လာတာ၊ ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်လေးနဲ့တိုက်မလို့ကွယ်၊ ငါ့ဆေးထုပ်လေးဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် ရှာစမ်းပါဦးသမီးရယ်”

ဖြူဖျော့နေသည့် အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် လူနာ၏ စကားက ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့်၏ရင်ကို ပြင်းစွာထိခိုက်စေ ပါသည်။

ကြည့်စမ်း မြန်မာပြည်မှာဆေးရုံဆေးခန်းတွေ ရှိက်သတ် လို့မကုန်အောင်ပေါများပေမယ့် အောက်ခြေလူတန်းစားတွေဟာ ဒီလိုပဲဆေးမြီးတိုလေးနဲ့ရောဂါကိုအံ့တုရရှာတယ်။

စာနာသနားတတ်သည့် သူ့အတွက်ရင်နှင့်ပေမယ့် ဆရာမ ကြီးကတော့ ရိုးနေထုံနေပြီလားမသိ။ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့နေလိုက် သည်။

အပိုတွေပလီနေတာလို့များတွေးလေသလား။ ဒေါက်တာ မြတ်ရှင်းသန့် ဦးဘဒင်ကိုနှစ်သိမ့်လိုက်ပါသည်။

“ဦးလေး တစ်ပတ်လောက်တော့ ဆေးရုံမှာဆေးကုခံ လိုက်ပါဦး၊ ဦးလေးဖုန်းအတွက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်

သွားကြည့်လိုက်ပါမယ်၊ ဦးလေးတို့အတွက် ကျွန်တော်အစစ အရာရာတာဝန်ယူပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ ဦးလေးနားရအောင် ပုံမှန် အခန်းတစ်ခုကိုရွှေ့မယ်နော်”

ဦးဘဒင်ကို အရေးပေါ်ဆေးကုသည့်အခန်းမှ ပုံမှန်လူနာ ဆောင်ထဲသို့ရွှေ့ပေးလိုက်ကြသည်။

အဖေအဖြစ်က အဆိုးထဲမှအကောင်းလား။ ကိုယ့်အဖေ ကို ဆေးမယ်မယ်ရရကုမပေးနိုင်သည့်ဘဝမှာ ဒေါက်တာကားနှင့် အဖြစ်လောက်တိုက်မိပြီး ယခုဆိုကျကျနနဆေးကုခံရပေတော့ မည်။

ဝသန်ခါလိပ်ပြာမလုံလှပါ။ သူမတို့သားအဖဟာ အခွင့် အရေးယူရာများကျနေပြီလား။

အဖေ ဆေးအရှိန်နှင့်မှိန်းနေစဉ် ဒေါက်တာက သူမကို ပြောလိုက်သည်။

“ဦးလေးအတွက် ကုသမှုတွေလုပ်ပြီးပါပြီ၊ ဦးလေးက သူ့ဖုန်းအတွက်စိုးရိမ်နေတယ်၊ ညနေကျမှ ကျွန်တော်တစ်ခေါက် လာကြည့်ပေးပါမယ်၊ ဆရာမအိမ်ပြန်ပြီးပြုစုထားလိုက်ပါဦး”

“ဪ ... ဦးလေးအတွက် အစားအသောက်ကအစ အားလုံးကိုယ်တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဆရာမလေးအိမ်အတွက်သာ စိုးရိမ်ပါ”

ဝသန်ခါတာမှပြန်မပြောနိုင်။ မပြောတတ်တော့။ ရင်ထဲ မှာ နှင့်ပြီးဝမ်းနည်းနေရတာလည်း အဆမတန်။

ကြယ်စင်ပျားဝေ

ကိုယ့်အဖေရောဂါအတွက် ကိုယ်တိုင်ဆေးဖို့ထုတ်ချင်ပေ
မယ့် ပါးစပ်မှတောင်လောကွတ်မပြောနိုင်သည့်ဘဝပါလား။

မူလတန်းပြဆရာမလစာလေးနှင့်ခြံထဲမှသစ်သီးရောင်းရ
ငွေဟာ တောမြို့မို့ပဲ။ လူ ၄ ယောက်ထမင်းစားလို့ရနေခြင်းသာ။
မြို့ကြီးပြကြီးဆိုမလွယ်။

ဆေးရှိန်ကြောင့် အနားယူအိပ်ပျော်နေသည့် အဖေ့ခုတင်
ဘေးမှခွာကာ ဝဿနိခါ ကိုယ့်အိမ်သို့စက်ဘီးလေးနှင့်ပြန်ခဲ့ပါ
သည်။

အိမ်မှာမကျန်းမာသည့်အမေနှင့်တူမလေးစာဥှိုသေးသည်။
အမေက မဆာပေမယ့် ၃ နှစ်အရွယ်စာဥှိုလေးက ဆာတတ်
သည်မဟုတ်ပါလားလေ။

ဝဿနိတို့အိမ်က ပျဉ်းကတိုးနှင့် ဆောက်ထားသည့်
သစ်သားအိမ်ကြီးပါ။ ဒါ တစ်ခါတုန်းကတော့ ဝဿနိမိဘများ
စီးပွားရေးပြေလည်ခဲ့သည့်ပြယုဂ်တစ်ခုပါပင်။

ခြံကလည်း ငှက်ပျော၊ ပိန္နဲ၊ သရက်၊ မာလကာ၊ သံပရာ၊
ကျွဲကော တည်း စသည်ဖြင့် အပင်မျိုးစုံရှိသည့်ခြံဥယျာဉ်တစ်ခု
ပါပင်။

ခြံထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် မိဘအရိပ်၊ ဥယျာဉ်အရိပ်တို့ဖြင့်
စိတ်ချမ်းမြေ့ရသည့် သူမတို့၏ဘဝမှာ မမဟေမာန်၏အဖြစ်ဆိုး
ကြောင့် စတင်စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပါသည်။

ဝဿနိအိမ်ပေါ်တက်လိုက်သည်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင်
ခြုံပြီး တဟင်းဟင်းအဖျားတက်နေသည့်အမေ့ကိုလှမ်းမြင်လိုက်ရ
သည်။ အမေဘေးမှာတော့ အဖေ့ညီမ ဒွေးလေးခရယ်၊ တူမလေး
စာဥှိုရယ်ကိုတွေ့ရသည်။ စာဥှိုလေးမှာ မုန့်တစ်ခုစားနေလျက်။
အမေက သူမကိုစိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်သည်။ အမေမှာမျက်နှာ

တွေ့နှင့်။

“သမီး နင့်အဖေကားတိုက်ခံရလို့ဆို၊ အမေဆေးရုံလိုက် သွားချင်တာ၊ မခကတားနေလို့၊ ခေါင်းကတည်းတဒုန်းဒုန်းကိုက် နေတယ်၊ နင့်အဖေ ဘယ်လိုနေလဲဟင်၊ စိုးရိမ်ရလား၊ အသက် အန္တရာယ်တော့မစိုးရိမ်ရပါဘူးနော်”

ဝဿန် အမေစိတ်ချမ်းသာအောင် အမြန်ဆုံးဖြေရ၏။

“သက်သာတယ် အမေ၊ ကားကပွတ်မိရုံပါ၊ ဆရာဝန် လေးရဲ့ကားနဲ့ပွတ်မိတာ၊ အဖေက နဂိုကတည်းကရောဂါရှိလို့ ဆေးရုံက အဲဒီရောဂါတွေပါကုပေးနေလို့ပါ၊ အမေဘာမှမစိုးရိမ် နဲ့၊ အဖေကတောင် အမေ့ကိုလှမ်းစိတ်ပူနေတာ”

“အမလေး တော်ပါသေးရဲ့သမီးရယ်၊ ငါဖြင့် နင့်အဖေ ကျိုးသွားပြီလား၊ သေတော့မှာလားနဲ့တဆုံးတွေးပြီးစိတ်ထိခိုက်နေ ရတာ၊ အရေးထဲ ငါကလည်းခေါင်းတောင်မထူနိုင်ဘူး၊ အသည်း အသန်ဖျားနေရသေးတယ်၊ ကဲ နင့်အဖေဆေးဝယ်ထွက်သွားတာ ငါ့ဖို့ဆေးပေးလိုက်သေးလား”

“ဪ ... အမေရယ် အဖေကခြေထောက်စုတ်ရုံပေ မယ့် အားနည်းနေတာရော လန့်တာရော ပေါင်းပြီးသတိလစ် သွားသေးတယ်လေ၊ ဆေးထုပ်တွေ ဘယ်ရောက်သွားတယ်မသိ ပါဘူး၊ အခု ဝဿန်ဝယ်လာပါတယ်အမေရဲ့၊ ကွမ်းရွက်ပြုတ် လိုက်ဦးမယ်”

ရေခွေးပန်းကန်ထဲ ရေခွေးငဲ့ထည့်ပြီး ကွမ်းရွက်တွေ ဝိုင်း

ထည့်နေစဉ် စာဥလေးက သူပေါင်ပေါ်သို့တက်လာထိုင်ခဲ့သည်။

“အန်တီရေ ... မီးမီး ဘွားဘွားကိုစောင့်ပေးနေတာ”

“အေး ... ငါ့သမီးလေးကလိမ္မာတယ်နော်၊ ဗိုက်မဆာ နဲ့ဦးနော်၊ အန်တီလေး ဘွားဘွားကိုဆေးတိုက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒွေးခန့်ဝဿန်တို့နှစ်ယောက် အမေ့ကိုဆွဲထူပြီး ဆေး တိုက်ဖို့ပြင်နေကြစဉ် သူတို့ခြံထဲသို့ဆရာဝန်လေး၏ကား မောင်း ဝင်လာခဲ့သည်ကိုတွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဟယ် ... ဆရာဝန်လေးပါလား”

ဒွေးလေးခအံ့သြနေသလို ဝဿန်လည်းအံ့သြရတာပါပေ။ ချက်ချင်းလိုက်တာရှာတာစိုး။

“ကြွပါဆရာဝန်လေး ဟဲ့ဝဿန် ဆရာလေးစားဖို့တစ်ခုခု သွားပြင်လေ၊ တစ်ခုခုနဲ့ညှော်ခံမှပေါ့”

“နေပါစေခင်ဗျာ - ကျွန်တော် အဒေါ်ကိုအရင်ဆုံးကြည့် ပါရစေ၊ ဒေါ်ဒေါ် ဦးလေးအတွက်စိတ်မပူပါနဲ့နော်၊ ကားနဲ့တိုက် မိပေမယ့် ကျိုးပဲ့မသွားတာ၊ ဒဏ်ရာကြီးကြီးမရတာတော်သေး ပါရဲ့ဗျာ၊ ဘုရားမတာပါပဲ၊ ကျွန်တော်ကုသပေးနေပါတယ်”

စကားပြောရင်းမှ စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုတွေ၊ ကုသမှုတွေ ပြုလုပ်နေလျှင်အားလုံးပင် ဆရာဝန်လေး၏ကျွမ်းကျင်မှုကို ငေး ကြည့်နေမိကြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာလေးရယ်၊ ဆရာလေး စား

နဲ့တိုက်မိတာ သူတို့အတွက်နတ်သိကြားတွေဖန်ဆင်းလွှတ်လိုက်
သလိုပါပဲကွယ်”

“ခင်ဗျာ ... ”

ဒွေးလေးခဏစကားကို သူနားမလည်လျှင် ဒွေးလေးခ
ကပင်ရှင်းပြနေသည်။ အသားညိုညို ပုပုဝဝနှင့်ဒွေးလေးခဟာ
သဘောကောင်းပုံရပါသည်။

“ဪ ... ဒီလိုပါကွယ်၊ ခုတလော ဝဿန်မိဘတွေ
လည်း စိတ်ထောင်းတော့ကိုယ်ကြေဆိုသလို သမီးကြီးအတွက်
စိတ်ထိခိုက်တာတွေ၊ ပင်ပန်းခဲ့တာတွေကြောင့် ရောဂါစုံလာကြ
တယ်၊ ဝဿန်မှာစားရေးကတစ်မျိုး၊ ဆေးဖိုးကတစ်မျိုးဆိုတော့
ဆေးကိုသေသေချာချာမကုနိုင်ဖြစ်နေတုန်း ဆရာဝန်လေးကား
နဲ့တိုက်မိလိုက်တော့ ဆေးကုသခွင့်တွေရသွားကြလို့ပါ ... ”

ဒွေးလေးခက အရိုးခံအတိုင်းပြောပြနေလျှင် ဝဿန်၏
မျက်နှာလေးပျက်ကျသွားခဲ့သည်။

“အို ... ဒွေးလေးရယ်၊ တော်ကြာ အဖေတမင်တကာ
ကားတိုက်ခံတယ်ထင်နေပါဦးမယ်ရှင် ... ”

ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့်က ပျာပျာသလဲငြင်းဆိုခဲ့ပါသည်။

“မထင်ပါဘူးဗျာ ... တကယ့်ကိုမတော်တဆဖြစ်သွားရ
တာပါ။ အကြီးအကျယ်ဖြစ်သွားတာကိုပဲ ကျွန်တော်ဝမ်းသာမိပါ
တယ်၊ နောက် ... တစ်အိမ်သားလုံးသဘောကောင်းပြီး အမှု
မလုပ်ကြတာကိုလည်း ကျွန်တော်အရမ်းကျေးဇူးတင်နေရတာပါ

ရခက်လို့ပါ။ ကဲ ကဲ ဒေါ်ဒေါ်ကိုဆေးထိုးပေးမယ် ဝဿန်လာကူ
ပါဦး”

ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့်ပြောလိုက်လေမှ ဝဿန်ခါအမေ
အနားသို့ကပ်လာပြီး အမေ့လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ပေးလိုက်
သည်။ အကြောဆေးကို လက်ဖျံမှသွင်းမှာပါပေ။

စာဥလေးမှာလည်း ဒေါက်တာ့ကို မော့ထူကြည့်ကြည့်။
မွန်ရည်ပြီး ချောမောသဘောကောင်းသည့် ဒေါက်တာကို စာဥ
ခင်မင်နေချင်သလားမသိ။ မွေးကတည်းက မိဘမေတ္တာတော်ခဲ့
ရသည်။ စာဥလေးမှာ ဖခင်အရွယ်ယောက်ျားများကိုခင်မင်နှစ်
လိုမြဲ။

အမေ့ကိုဆေးသွင်းပေး၊ ဆေးထိုးပေးပြီး သောက်ရမည့်
ဆေးများကို ဒေါက်တာကဝဿန်ကိုညွှန်ကြားသည်။

ဒွေးလေးခမှာ ဒေါက်တာကိုညှော်ခံဖို့မီးဖိုထဲဝင်ပြီးရှာဖွေ
ယူခဲ့သည်။ သူမလက်ထဲပါလာတာ ငှက်ပျောသီးဖီးကြမ်းတစ်
ဖီး။ ငှက်ပျောသီးက ထွားကျိုင်းသဖြင့် အဖီးကလှမှလှ။

“ဆေးကုပြီးရင်းသုံးဆောင်ပါဦးဆရာလေး၊ ဒွေးလေးက
အစ်ကိုဘဒင်ရဲ့ညီမလေ ဒေါ်ကြင်ခပါ။ ဝဿန်ခါတို့မှာအိမ်သား
ကနည်းတယ်၊ သူ့အဖေကိုဘဒင်ရယ် သူ့အမေမငြိမ်းသာရယ်
ဝဿန်နဲ့တူမလေးစာဥတို့ပဲရှိတယ်၊ ညကျရင် အစ်ကိုကိုစောင့်ဖို့
ဒွေးလေးရဲ့သားနှစ်ယောက်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

ဆွေးမျိုးများ၏စောင့်ရှောက်မှုကလည်း နွေးထွေးလှပါသည်။ သူတို့စိတ်ချမ်းသာအောင် ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့် ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကိုဖွဲပြီး စားမည့်ဟန်ပြင်လျှင် သူ့ကိုမရွံ့မရဲလေးပြီးပြနေသည့် ချစ်ဖွယ်ကလေးငယ်လေးကိုလှမ်းမြင်လိုက်၏။

“ရော ... ကလေးစား”

“အို ... ဆရာလေးစားပါ သမီးဖို့မီးဖိုထဲမှာရှိပါတယ်”

“ရပါတယ် ဒွေးလေးရယ် ကျွန်တော်တစ်ဖဲစားမှာပေါ့”

ကလေးက သူ့နွားပေးသည့် ငှက်ပျောသီးကိုဝမ်းသာစွာ စားသလို၊ သူလည်း နောက်တစ်လုံးထပ်ယူစားလိုက်သည်။ ဒေါ်ငြိမ်းသာကို ဆေးကုပေးပြီးပြီမို့ လူနာဘေးမှာခေတ္တထိုင်ပြီး စကားဝိုင်းဖွဲ့ဖြစ်ကြသည်။

ညှော်ခန်းဆိုပေမယ့် ဆက်တိတွေကုလားထိုင်တွေမရှိပါ။ ပြောင်လက်နေသဖြင့် အညိုရောင်သန်းနေသည့်ပျဉ်ချောချောပေါ်မှာ သင်ဖျူးဖျားခင်းထားကြ၏။

“ကလေးက ချစ်စရာအရမ်းကောင်းတယ် ... ကြွေရုပ်ကလေးကျနေတာပဲနော်၊ ကလေးမိဘတွေရော”

စာဥလေးကို ပေါင်ပေါ်ချီတင်ပြီး ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့် မေးလိုက်လျှင် ဝဿန်မျက်နှာလေးညှိုးလျသွားရသည်။

“ဆောရီးဗျာ ကလေးရှေ့မှာအဖြေရခက်နေပြီထင်တယ်၊ ကဲ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး ထပ်ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ကို

အမှုမလုပ်တာ ဘာပြဿနာမှမလုပ်တာကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဦးလေးအတွက်ရော ဒေါ်ဒေါ်ကိုပါ ကျွန်တော်ရောဂါပျောက်အောင်ကုပေးပါရစေ”

ပြောပြီး ဆရာဝန်လေးဖြည်းညင်းစွာထရပ်တော့ ဝဿန်သူ့ကိုအိတ်လိုက်ပို့ရသည်။ ကားနားထိပေါ့။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မတို့အခွင့်အရေးယူရာများရောက်နေသလားမသိဘူး၊ အရမ်းကိုအားနာပါတယ်ရှင်”

“ဒီလိုမတွေးပါနဲ့ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကို မနက်ဖြန်ညနေတစ်ခေါက်လာကြည့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

သူကားလေးထွက်သွားသည်ကို ဝဿန်မျက်စိတ်တဆုံး ကြည့်နေမိခဲ့သည်။

ကို အဖေနှင့်အမေကွဲပြီးသည်နှင့်ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်ဖို့
ဝသန်စိတ်ကူးလိုက်သည်။

လူတွေကကြိုတင်ပြီးဟောကိန်းထုတ်ကြသည်မဟုတ်ပါ
လား။

“ကြည့်နေ ဇာတ်လမ်းတွေကတော့ ရှုပ်လာဦးမှာပဲ၊ ဦးဘ
ဒင် ဆေးရုံကဆင်းတာနဲ့ ဆရာဝန်လေး ဒီအိမ်ကိုဝင်လိုက်ထွက်
လိုက်လုပ်မယ်၊ ဝသန်ကလည်း ဒါတွေကျွမ်းပြီးသား၊ ရုပ်က
မဆုတ်တတ်တဲ့ကြောင်ပုံပေမယ့် သူတို့နားလည်ပါတယ်၊ ရုပ်
ကလေးတွေကလည်းချောပါတယ်”

“တို့ဆရာဝန်လေးကလည်း အရမ်းသဘောကောင်း၊
အရမ်းအားနာတတ်တာနဲ့ မယ်မင်းကြီးမတို့နဲ့တွေ့ပြီပေါ့ ဟင်း
ဟင်း ... ”

မြို့ထဲမှာ ဆရာဝန်လေးကိုသမက်ဖမ်းရန် ကြံစည် အား
ထုတ်နေကြသည့် သမီးရှင်တွေကအဆိုးဆုံး ဝသန်ခါကတော့
အားလုံးကိုဥပေက္ခာပြုထားလိုက်သည်။ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်း
ဘယ်မှမရွေးဘဲ။

သူတို့ရှုတ်ချသလိုငါမဖြစ်စေရဘူး။

ငါဟာ ဒေဝဒတ်မဟုတ်ဘူး။ မာရ်နတ်မဟုတ်ဘူး။

ဆရာဝန်လေးက ငါတို့မိသားစုကိုရိုးရိုးသားသားဆေးကု
ပေးတယ်၊ စောင့်ရှောက်တယ်။

ငါအခွင့်အရေးမယူဘူး။ သူ့ကိုခပ်တန်းတန်းပဲနေရမယ်။

လောလောဆည် ... သည်သတင်းဟာ ပေါ်ပြူလာ။
ဦးဘဒင်နှင့်ဒေါ်ငြိမ်းသာမိသားစု ကံကောင်းလွန်းလို့ပဲ
ဒေါက်တာကားနှင့်တိုက်မိသလိုလို။

တချို့မလိုသူများကလည်း ဦးဘဒင်ကပဲ ဆရာဝန်လေး
ရှေ့တမင်အတိုက်ခံသလိုလို။

ဝသန်ခါအတွက်တော့ ဒါတွေအရေထူနေခဲ့ပါပြီ။ သူမ
ရင်ထဲခါးသီးနာကျင်ရပါဘိ။

မမဟောမာန် ပရမ်းပတာဖြစ်သွားခဲ့တာနှင့် ခပ်လှောင်
လှောင်ကြည့်ချင်ကြသည့် လူတွေနှင့်လောကဓံကို သူမနာကြည်း
သည်။

ဖြူစင်လွန်းလှသည့် သူမတို့မိသားစုကို လောကကြီးက
ဆူးတွေတပ်ပေးခဲ့တာလား။ ဖြူစင်ရိုးသားသူလေးဟာ လောက
ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ခပ်ဖိဖိတုန့်ပြန်ချင်ပါ၏။

ယခုလည်း လူတွေဒီလောက်ပြောနေကြသည့် ဇာတ်လမ်း

ဒေါက်တာလေးရယ် ကျွန်မရဲ့ပန်းတိုင်ဟာ ဂုဏ်သရေရှိ ပစ္စည်းရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် ကောက်ယူလက်ထပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။

ခေတ်အဆက်ဆက်က ခွဲခြားခဲ့ကြတဲ့အလွှာအဆင့်အတန်းတွေကြားထဲ ကျွန်မ မနစ်မွန်းချင်ဘူး။ ဒုတိယဟောမာန်ခါ ဘယ်တော့မှမဖြစ်စေချင်ဘူး။

လူတွေရဲ့ကဲ့ရဲ့ သင်္ဂြိုဟ်စကားတွေကိုကြုံကြုံခံရင်း ဝဿန်ခါ အဖေ့ကိုတစ်နေ့တစ်ခါသွားကြည့်သည်။ စောင့်တာကတော့ အဖေ့တူတွေ အလှည့်ကျစောင့်ပေးခဲ့သည်။

အမေကလည်း ဆရာဝန်လေးကုသပေးလို့ ၂ ရက်နှင့် နေကောင်းသွားပြီပို့ ဝဿန်ကျောင်းပြန်တက်ခဲ့သည်။ သည်တော့ ဝဿန် အဖေ့ဆီကျောင်းသွားရင်းအမြဲဝင်သည်။

အဖေ့အတွင် သစ်သီးဝလံ၊ စားစရာ ထမင်းချိုင့်လေးနှင့် ပေါ့။

သူမ မနက်တိုင်းဆေးရုံသို့ဝင်ခဲ့လျှင် လူနာတွေ၊ လူနာ စောင့်တွေနှင့် ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေဝိုင်းကြည့်နေကြမြဲ။

ဆေးရုံထဲ လမင်းသာနေသလို ဝဿန်ခါ၏အလှကျက် သရေက လင်းဖြာနေခဲ့သည်။

အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်၊ လုံချည် ချည်စိမ်းလေးနှင့်ရိုးရိုးလေးပေမယ့် သနပ်ခါးရေကျလိမ်းထားသည့် ပင်ကိုယ်မျက်နှာလေး ဝင်းဖန့်နညက်ပြီး ... မျက်ခုံးထင်းထင်း မျက်တောင်

ကော့ကော့လေးနှင့်လှပသလို။ မျက်လုံးလေးကလည်း ရွဲစက်နေလိုက်သေးသည်။

နှာတံလေးလှပုံက အင်္ဂလိပ်မတွေလို အထင်းကြီးလည်း မဟုတ်ဘဲ ရွှရွလေးတင်ထားသလို၊ နောက်နှုတ်လမ်းလေး ရဲရဲစုထွေးပုံကလည်း သဘာဝအရောင်။

သည်မိန်းမငယ်လေးမှာ အထူးပြုလုပ်ချက်တွေတစ်ခုမှ မပါ။ ကိုယ်လုံးလေးကရော၊ မဟာဆန်ဆန်နှင့်မြင့်မားလှပနေလိုက်တာ။ ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မမီချင်စဖွယ်။

ဒေါက်တာမြတ်ရင်းသန့်ကို ပိုးပန်းနေကြသည့် အပျိုနှစ်မလေးနှစ်ယောက်တော့ မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့်။

“အဖေ့ကိုလာကြည့်တာနည်းနည်း၊ ဒေါက်တာလေးကို လာရှိုးပြတာများများပါ”

“အေးလေ ပြင်ဆင်လာလိုက်တာကြည့်ပါလား၊ ဖအေဆေးရုံတက်နေတာတောင် သူကပန်းတစ်နေ့တစ်မျိုးပန်လို့”

“ရမယ် အားကြီးကြီး ဒေါက်တာမှာမိဘတွေသဘောတူထားတဲ့ သူဌေးသမီးရှိတယ်တဲ့”

“ဒေါက်တာကို ငါလည်းမရဘူး ဒင်းလည်းမရစေရဘူး”

ဝဿန်ခါမှာ ကျောင်းဆရာမလေးမို့ ဆံပင်ကိုဆံထုံးပုံပုံလေးထုံးပြီး တူမလေးစာဥခူးပေးသည့်ပန်းကို နေ့တိုင်းပန်ရစမြဲ။ စာဥကပန်းကြိုက်သူပီပီ ခြံထဲရှိသည့် စံပယ်၊ နှင်းဆီ၊ ဒေလီယာသစ်ခွံ ဖီဝေါစသည့် သူနှင့်မိသည့်ပန်းလေးများကို ပန်းဖြတ်ကုတ်

ကြေးလေးနှင့် တစ်နေ့တစ်ပွင့်ချပေးပြီ။

တူမလေးကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် ဝဿန်ခါနေတိုင်းပန်ရပါသည်။ သည်နေ့ ... စာဥလေးပေးတာ နှင်းဆီပန်းဝါလေးပါ။

နှင်းဆီပင်၊ စံပယ်ပင်နှင့်ပန်းပင်အားလုံးဟာ နိမ့်နိမ့် ဝဲဝဲလေးမို့ ပန်းသရဲလေးဟာ သူ့အန်တီလေးအတွက် တစ်နေ့တစ်ပွင့် အလှဆုံးရွေးချပေး၏။

တကယ်ဆို ဝဿန် အဖေဆီလာချိန်ဟာ ဆရာဝန်လေးနှင့် အချိန်လွဲပါသည်။ သူမက ကျောင်းချိန်အမီ ဓနာရီသာသာ လောက်မှာရောက်လာပြီး ဖခင်လိုအပ်တာလုပ်ကိုင်ပေး၊ အစားအသောက်များစီစဉ်ပေးနေချိန်တွင် ဆရာဝန်လေးကလည်း ဆေးခန်းထိုင်ချိန်မဟုတ်ပါလား။

ဆရာဝန်လေးက နံနက် ၉နာရီမှ ဆေးခန်းပိတ်ပြီး ဆေးရုံသို့ကားနှင့်လာချိန်တွင် ဝဿန်လည်းကျောင်းသို့ရောက်နေပေပြီ။

သည်နေ့လည်း အဖေဝေယျာဝစ္စများလုပ်ကိုင်ပေးပြီး ဝဿန်ခါကျောင်းတက်ဖို့ ဆေးရုံမှထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဆေးရုံမှကျောင်းသို့သွားရာလမ်းဟာ ဆရာလေးဝန် လာသည့်လမ်းဖြစ်နေတာတော့ ဝဿန်ခါလည်းမတတ်နိုင်ပါ။

သူမကိုမြင်သည်နှင့် ဆရာဝန်လေးက သူ့ကားကိုခေတ္တရပ်လိုက်စမြဲ။ ဝဿန်ခါကရော သူ့ကိုလျစ်လျူရှုပြီး စက်ဘီး

ဆက်စီးမသွားရဲ။ ဆရာဝန်လေးက ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဝဿန်ကိုအရေးတယူမေးမြဲသာ။

“ဒေါ်ဒေါ်သက်သာရဲ့လား ဝဿန်၊ ညကအိပ်ရရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ _ အမေသက်သာပါတယ်၊ အဖျားကျသွားပါပြီ”

“ဆေးပတ်လည်အောင်တော့ ကုပေးရဦးမယ်၊ ဩော်ဒါထက် ကျွန်တော်လကုန်ရင် အိပ်ပြန်မှာမို့ ဝဿန်တို့ခြံထွက်သီးနှံလေးဝယ်သွားချင်ပါတယ်၊ ချန်ထားပေးပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ဆရာလိုချင်တဲ့အသီးအနှံကိုပြောပါ၊ ကျွန်မချန်ထားပေးပါ့မယ်၊ လကုန်ဖို့ ၅ ရက်လောက်လိုပါသေးတယ်”

“ဝဿန်တို့ခြံက သစ်သီးဝလံတွေက မြို့ကအသီးတွေလိုအထူးပြုလုပ်ချက်တွေမပါဘူးလေ၊ သဘာဝအရသာဆိုတော့ အာဟာရဓာတ်လည်းကြွယ်ဝတယ်၊ အရသာလည်းကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်ဆို ဝဿန်တို့ခြံထွက် ငှက်ပျောသီးနဲ့သဘောသီးကို အရမ်းကြိုက်သွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ကျွန်မချန်ထားပေးပါ့မယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးဆရာ ... ကျွန်မကျောင်းချိန်နီးနေလို့ပါ”

ဆရာဝန်လေးကားရပ်ကာ ဝဿန်နှင့်စကားပြောနေသည်ကို လမ်းသွားလမ်းလာများက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်မို့ ဝဿန်သူ့ကိုစကားအတင်းဖြတ်ရသည်။

ကောက်ညှင်းကမစေး၊ ဆန်ကြမ်းစေးတယ်ရယ်လို့ မပြော
ပါနဲ့ဆရာ။

ကျွန်မတိမ်ညွန့်ကိုမှစားလိုတဲ့ အဿထိုရ်မြင်းမလေးတစ်
ယောက်မဟုတ်လို့ပါ။

အပေ ဆေးရုံတက်နေရတာ ၅ ရက်မျှကြာတော့ ဆရာ
ဝန်လေးနှင့်ဝဿန်ခါတို့မိသားစုတွေ ရင်းနှီးနေရသည်။ သူမက
ဘယ်လိုပဲ အေးစက်စက် သဘောမနောကောင်းသည့် ဆရာဝန်
လေးဟာ လူတိုင်းကိုခွေးထွေးစေပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကိုတစ်မြို့လုံးက အားကိုးပြီး၊ တစ်မြို့
လုံးက ချစ်ခင်ကြတာဖြစ်သည်။

သည်နေ့တော့ အပေက ဝဿန်ကိုဆေးရုံမှဆင်းချင်သည်
လို့ပူဆာသည်။

“သမီး ... အပေဆေးရုံကဆင်းချင်ပြီ၊ ကောင်းနေပါ
ပြီ သမီးရယ်၊ အားတွေလည်းပြည့်ပြီ၊ ရောဂါတွေလည်းစင်ပါပြီ၊
အိမ်မှာ သမီးတို့သားအမိ တူဝရီးတွေကိုစိတ်မချဘူး၊ ဆရာလေး
ကိုလည်းအားနာလှပြီ”

“ဆရာဝန်လေး ပေးဆင်းမှဆင်းရမှာအပေရဲ့၊ ဒီဆေးရုံ
မှာ သူပဲရှိတာ၊ သမီးတို့ကကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခွေးလေးလာအိပ်နေမယ်”

တယ်၊ အဖေလည်းအဆင်ပြေရဲ့နဲ့”

“ဆေးရုံမှာနေရတာ ရေမချိုးရ ခိုးမချိုးရနဲ့သမီးရယ်၊ လူနာတွေကြားမှာ အဖေစိတ်အိုက်ပါတယ်၊ သမီးပြောပေးနော် အိမ်မှာပြန်နားပါရစေလို့”

“ဟာ အဖေကလည်း အဖေတာသာပြောပါလား၊ ဝဿန် မပြောရဲပါဘူး”

သားအဖနှစ်ယောက် အခြေအတင်ပြောပြီး ဝဿန် ကျောင်းသို့ထွက်ခဲ့သည့်အခါ လမ်းမှာဆရာဝန်လေးနှင့်တွေ့ပြန် သည်။ သူက ထုံးစံအတိုင်း ဝဿန်ကိုတွေ့သည်နှင့်ကားပေါ်မှ လေးလေးစားစားဆင်းမြဲ။

“ဝဿန် ကျွန်တော်မနက်ဖြန်မနက်စောစော ရန်ကုန်ပြန် ဖြစ်မယ်၊ ညနေကျသစ်သီးတွေလာဝယ်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မဝယ်ရပါဘူးဆရာ၊ ဝဿန်တို့အပေါ် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ဆရာကို ကျွန်မတို့မရောင်းပါဘူး ကန်တော့ မှာပါ”

“ဟာ ဒီလိုတော့မဖြစ်ဘူးဗျာ ... ဝဿန်တို့ကျေးဇူးက ကျွန်တော့်အပေါ်များနေပြီ”

“ရှင် ... ”

“ဪ ... ဒီလိုပါ၊ ဦးလေးက ကားတိုက်မိတာကို အလျော်မယူ၊ အမှုမလုပ်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“အို ... ဒါပေမယ့် အဖေကိုဆရာတာဝန်ယူပြီး ကုသပေး

နေတာပဲလေ၊ ကျွန်မတို့ကသာ ဆရာကိုကျေးဇူးတွေတင်နေ ရတာပါ၊ ဒါထက်ဆရာ အဖေကလေ ဟို ... ဟို”

ပြောရမှာမရဲသဖြင့် ဝဿန်အားတင်းနေလျှင် ဆရာဝန် လေးက ဖိအားပေးပါသည်။

“ဦးလေးက ဘာလိုလို့လဲဝဿန်”

“ဟို ... အဖေက ဆေးရုံကဆင်းချင်လို့ပါတဲ့၊ ဆရာ ကိုလည်းအားနာ သူ့မြေးကိုလည်းလွမ်းနေပြီထင်ပါရဲ့ရှင်”

“ဟာဗျာ ... ကျွန်တော့်ကိုဘာအားနာစရာရှိလို့လဲ၊ ဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ၊ မြေးကိုလွမ်းတာတော့ ခဏအောင့်ထားပါ လို့ ဆေးရုံဆေးခန်းတွေမှာကလေး ခေါ်လာတော့ အနိဋ္ဌာရုံတွေ ကို ကလေးမြင်ပြီး စိတ်ဒဏ်ရာရမှာစိုးလို့ပါ”

“အဖေက အရမ်းဆင်းချင်နေတယ်ဆရာ၊ အဖေစိတ်ချမ်း သာအောင်ဆင်းခွင့်ပြုပါနော်၊ ဟို ဆရာလည်းပြန်မှာပဲလေ ဆရာမရှိရင် ... ”

“ဪဗျာ ... ကျွန်တော်မရှိလည်း ဆေးရုံမှာသေသေ ချာချာမှာခဲ့မှာပါ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အလွန်ဆုံးကြာ ၃-၄ ရက်ပါ၊ မေမေက သားကိုအောက်မေ့လို့ခေါ်တာဖြစ်မှာပါ၊ အဖေ သားက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ မေမေက ခပ် သည်းသည်းရယ်”

ဝဿန်ဘယ်လိုမှပြောမရသည့်အခါ အဖေအတွက် စိတ် မကောင်းပေမယ့် သူမလက်လျှော့ရပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ဒါဆို ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“အိုကေ ... အိုကေ ... ညနေကျသစ်သီးတွေလာဝယ်
မယ်နော်”

လက်ကလေးတပြုတ် ဆရာဝန်လေးအသွင်က ပြုံးရွှင်နေ
လျှင် စမတ်ကျလွန်းလို့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများအားလုံး ငေးကြည့်
နေကြရသည်။ ဝဿန်ကတော့ ဘာတွေရှက်နေမှန်းမသိ။

ဆရာဝန်လေးက သူမကိုဂရုစိုက်လျှင် သူမအရမ်းရှက်ရ
သည်။ ဥပေက္ခာတွေပဲ သူမလိုချင်ပါသည်။

သူကတော့ မြို့ကြီးသားပီပီဝတ်ပုံစားပုံကလည်း စမတ်
ကျလှပါသည်။ ဘောင်းဘီရှည်၊ ရုပ်လက်ရှည်နက်ကတိုင်တွေ၊
ဘာတွေနှင့် လူကြီးလူကောင်းလိုဝတ်ဆင်သလို ...

တစ်ခါတလေလည်း လူငယ်ပီပီ ဂျင်းပင်တွေ စပို့ရှပ်တွေ
တွေ ဝတ်ဆင်တတ်သေးသည်။

သူဟာ ... ဝဿန်တို့မြို့မှာတော့ ရေပန်းစားနေသည့်
မင်းသားပါပဲ။ အဲဒီမင်းသားက ဝဿန်ကိုအရေးပေးသည့်အခါ
သူမမှာအပြောအဆိုခံနေရတော့သည်။

ဝဿန်ခါကျောင်းထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် သူမ၏ကလေး
များက ဆွဲခြင်းဆီးယူကြသည်။ စက်ဘီးကိုရုံးခန်းရှေ့ကွက်လပ်
မှာထားခဲ့ပြီး သူမရုံးခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အထက်တန်းပြ
ဆရာမဒေါ်နီလာနှင့်ဒေါ်သူဇာအိတ်တို့က ဝမ်းသာအားရဆီးစကား
ပြောကြသည်။

“ဝဿန် နင်တို့အိမ်နဲ့ဆရာဝန်လေးအရမ်းရင်းနှီးသွား
ပြီဆို၊ နင်တို့အမေကို ညနေတိုင်းလာကြည့်ပေးတာဟုတ်လား
အားကျလိုက်တာဟယ်၊ ငါတို့လည်းသူ့ကိုခင်ချင်လို့ပါ”

“ညနေတိုင်းလာတယ်ဆိုရင် ငါတို့နှင့်အိမ်အလည်လာ
ခဲ့မယ်လေ၊ ဆရာဝန်လေးက သဘောကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့်
လူကြီးတွေကိုပဲဖော်ရွေတာဟာ အပျိုအရွယ်တွေဆို သိပ်အရေး
အရာလုပ်တာမဟုတ်ဘူး”

ဝဿန်ကို အထင်တကြီးမေးတော့ ဝဿန်ပြန်ဖြေရပါ
သည်။

“ဆရာဝန်လေးက အဖေခွဲအမေကိုသေသေချာချာ ဆေးကုပေးပါတယ်။ ဝဿန်နဲ့တော့ ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ မေးထူးခေါ်ပြောလောက်ပါပဲ”

“အမယ် နက်ကလျှိုနေရပြန်ပါပြီ၊ နင်ကျောင်းလာတိုင်း လမ်းမှာစကားရပ်ပြောကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါဘူး မမနီလာရယ်၊ ဆရာဝန်လေးကသူပြန်ရင် သစ်သီးဝလံဝယ်သွားဖို့ပြောတာပါ။ ဝဿန်ကိုဘာဖြစ်လို့အကြောင်းမရှိဘဲ စကားရပ်ပြောရမလဲစဉ်းစားပါဦး”

“အံမယ် ပြောလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ နင်ကတော်တော် ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်လေ၊ ချောတာလှတာထက် ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းတာကစိုတယ်”

“မမသူ့ဇာပြောသလိုဆို ဝဿန်မှာချစ်တဲ့ခင်တဲ့သူတွေ ပေါနေမှာပေါ့၊ ခုတော့ ဘယ်သူမှလည်းမရှိပါဘူး”

“အံမယ် အံမယ် ... မလျှိုပါနဲ့နော်၊ နင့်မျက်နှာကြောကို ကြောက်လို့သာနေရမှာ၊ ရွာထဲမှာ နင့်ကိုကြိုက်ချင်တဲ့သူတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ ... ဘယ်နှယ်လဲငါခွင့်ပေးလိုက်ရမလား ... ကောင်မလေး တစ်နေ့ကို ဆယ်လောက်လိုက်စကားမပြောရင် ပြော ...”

“တော်ပါပြီ ... မမနီလာရယ်၊ အေးအေးပဲနေပါရစေ၊ မမဟောမာန်ကိုနုနုနာယူပြီး ဝဿန် ယောက်ျားဆိုလုံးဝကြောက်သွားပါပြီ”

ပြောပြီး ဝဿန် ကိုယ်တာဝန်ကျရာ ပထမတန်းကလေးများဆီသို့ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဆရာဝန်လေးမှာထားသည့် ငှက်ပျောသီး၊ သဘောသီး၊ သံပသီးများနှင့် ပိန္နဲသီးများပါ လျှောက်ပြီးခူးဆွတ်နေမိသည်။ ဝဿန် သူထံမှ ငွေယူဖို့မစဉ်းစားပါ။ သူမတို့ဆင်းရဲပေမယ့် ငွေမယူသင့်သူကို မယူချင်ပါ။

ကျောင်းပြန်ကတည်းက ခြံထဲမှာသစ်သီးများခူးနေစဉ် တူမလေးစာဥက သူမရဲ့အဖော်။

“အန်တီရေ ... ဒါတွေဘယ်သူဖို့လဲ”

“မီးမီးရဲ့ ဘာဘနဲ့ဘွားဘွားကိုကုပေးတဲ့ ဆရာဝန်လေး အတွက်ပေါ့”

“ဪ ... သူဖို့လား၊ မီးမီး သူ့ကိုချစ်တယ်၊ မီးမီးတို့ အိမ်မှာနေရင်ကောင်းမယ်”

“ဟာ မီးမီးကလည်း မပြောကောင်းဘူးလေ၊ ရဲကြီး တတ်တယ် နောက်မပြောနဲ့နော်”

“ဟာ ... အန်တီလေးကလည်း မီးမီးက သူ့ကိုချစ်တာပဲ ဟာ၊ ဘာလို့ငရဲကြီးရမှာတုန်း”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... မီးမီး အန်တီလေးရိုက်မှာ နော်၊ ကလေးက ကလေးစကားပြော ဒါပဲ”

တူဝရီးနှစ်ယောက်သဘောထားတွေ ကွဲလွဲနေကြစဉ် ခြံထဲ သို့ဆရာဝန်လေး၏ကား ဝင်လာခဲ့သဖြင့် ကလေးကဟေးခနဲ အော်ကာ ကားဆီသို့ပြေးသွားလေတော့သည်။

အရုပ်မလေးလို ချစ်စရာကောင်းလွန်းသည့် စာဥလေးကို ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့် ဆီးကြိုပွေ့မြောက်လိုက်ပါသည်။

ရွှေရောင်ဆံပင်နီနီလေးတွေကို ရောင်စုံသားရေကွင်းလေး နှင့်စည်းထားပြီး ဂါဝန်အဟောင်းလေးနှင့်တောင်မှ ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းသည့်ကလေးလေးဟာ သူ့ကိုခင်တွယ်လွန်းလှသည်။

သူကလည်း ကလေးချစ်တတ်သူမို့ စာဥလေးနှင့်သူဟာ ဘုန်းကြီးရူးနှင့်လှေလူးဆိုသလိုဖြစ်နေတော့၏။

“မီးမီး ... ဦးဦး ... ရန်ကုန်ပြန်မလို့ ဘာမှာဦးမလဲ၊ ဂါဝန်လှလှလေးတွေလား အရုပ်လှလှလေးတွေလား လိုချင်တာ ပြော ... ”

“ဦးဦးက ကြာမှာလား”

“မကြာပါဘူး ၃-၄ရက်လောက်ပါ”

“ဟင့်အင်း ... ဦးဦးကို မီးမီးအောက်မေ့တယ် အီး နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းတွေ့နေရသည်မို့ ၃-၄ ရက်ဆိုတာကို

စာဥခွဲနိုင်ပုံမရ။ စာဥလေးငိုနေလျှင် ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“တိတ်ပါ မီးမီးရယ် ... တိတ်ပါ ဦးဦးခဏပဲနေမှာပါ နော်၊ ခဏပဲ ကဲ လာ လာ အန်တီလေးဆီသွားပြီး သစ်သီးတွေ ကူသယ်ရအောင်၊ မီးမီးဖို့ ဦးဦးမုန့်တွေယူလာသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ပေးမယ်နော်”

ဝမ်းနည်းစွာငိုရှိုက်နေသည့် စာဥလေးကိုချီပြီး ဒေါက်တာ သံပရာသီးခူးနေသည့် ဝဿန့်အနားသို့ရောက်သွားလျှင် ဝဿန့် မျက်မှောင်ကျူသွား၏။

စာဥလေးဟာ သူမရဲ့အသက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန် လေးကို ဒီလောက်တွယ်တာနေတာကြီးကို ဝဿန့်မခံနိုင်။ တော် ကြာလူကြီးတွေသင်ပေးတယ်လို့ထင်နေလျှင် ဒုက္ခ။

“မီးမီး ဒေါက်တာကို သွားအလုပ်မရှုပ်နဲ့လေ၊ သွား ဘွားဘွားနားသွားနေ”

ဝဿန့် မျက်နှာထားနှင့်မာန်လိုက်လျှင် ကလေးက ပို၍ ဝမ်းနည်းသွားပြီး မြတ်ရှင်းသန့်ကိုဖက်ကာငိုတော့သည်။ ဝဿန့် အားနာမိလေသည်။

“လာစမ်း ... မီးမီး ငါရိုက်မှာနော်၊ ဟိုမှာ ဒေါက်တာ့ ကို မျက်ရည်တွေပေးကုန်ပြီ”

သူမ စာဥကိုအတင်းဆွဲချီလေ စာဥက ဒေါက်တာကို အတင်းဖက်ထားလေဖြစ်နေသည်။ မြတ်ရှင်းသန့် ဝဿန့်အပေါ်

စိတ်မဆိုးစဖူး ဆိုးမိသွား၏။

“ဝဿန့် မင်းဟာအကြင်နာတရားမရှိတဲ့မိန်းကလေးပဲ၊ ကြည့်စမ်း ကိုယ့်တူမလေး ဒီလောက်ဝမ်းနည်းနေတဲ့ကိစ္စကို မင်းက အော်ဟစ်နေတယ်၊ ကလေးကိုမင်းစေတနာမရှိရင်ပြော ငါမွေးမယ်”

ဒေါက်တာ အပြစ်တင်လျှင် ဝဿန့်လည်းဒေါသထွက် စဖူး ထွက်ရသည်။

“ကျွန်မက မီးမီးကြောင့် ရှင်ဒုက္ခတွေ့မှာစိုးလို့ ပြောနေရ တာ၊ ကလေးကိုမချစ်ဘဲနဲ့ ချစ်ဟန်ဆောင်နေရမှာစိုးလို့ပြော နေရတာ”

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း လူတွေကိုထင်ရဲလိုက်တာ၊ မင်း မင်းကိုအထင်ကြီးမိတာ အလကားပဲ၊ မင်းကို ငါထင်ထားတာ နဲ့တခြားစိပ်”

“ရှင်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ဪ ... မင်းကို သဘောဖြူ အူစင်းလေးမှတ်လို့ ပေါ့၊ ခုမှ ... စိတ်ပုပ်၊ စိတ်ယုတ်နဲ့နုလုံးသားပုပ်နေမှန်းသိရတယ်၊ တော်ပြီး မင်းခြံထဲက သစ်သီးဝလံတွေလည်း ငါမယူတော့ဘူး၊ ဘယ်မှာဝယ်ဝယ်ရတယ်”

ပြောပြီး ဒေါက်တာ စာဥလေးကိုချီကာ အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလျှင် ဝဿန့် ဒေါသထွက်လိုက်၊ ယူကုံးမရဖြစ် လိုက်နှင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကျန်ခဲ့ရသည်။

ငါစကားပြောတာမှားသွားတယ်။ သူက အရမ်းသန့်ရှင်း
နေတော့ မီးမီးမျက်ရည်တွေနဲ့ပေကျံကုန်မှာစိုးလို့ ပြောလိုက်ပေ
မယ့် သူ့စေတနာတွေကိုစော်ကားသလိုဖြစ်သွားတယ်။

စကားတစ်လုံး ကျွဲတစ်ရုန်းတဲ့ ... ။

မှားသွားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ ကျွဲနဲ့ရုန်းယူတောင်မရ
တော့ဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာအဖေနဲ့အမေကိုဆေးကုပေးတဲ့
ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ငါသူ့ကိုစကားနဲ့စော်ကားသလိုဖြစ်သွားရတယ်။

ဝဿန်ရင်ထဲနာကျင်ဝမ်းနည်းမိသော်လည်း သူမ တစ်
ဖက်မှပြန်တင်းလိုက်သည်။ ငါ့ကို သူ့အထင်လွဲသွားပြီး မခေါ်
တော့ရင်လည်းကောင်းပါတယ်။ နို့မို့ဆို သူလိုလူကြီးလူကောင်း
တစ်ယောက်ကို ငါလိုပမ္မားလေးနဲ့ လူတွေကအထင်အမြင်လွဲ
နေကြတယ်။

ကောင်းပါတယ်လေ။ အဲဒါပဲကောင်းပါတယ်။ သူ့အတွက်
အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီသစ်သီးတွေကိုမယူဘူးဆို
ရင်တော့ ငါအရမ်းဝမ်းနည်းမိလိမ့်မယ်။ အမေနဲ့အဖေလည်းစိတ်
ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။

သူ အမေနဲ့စကားပြောနေတုန်း ငါသူ့ကားထဲထည့်ပေး
ထားလိုက်မယ်။

အတွေးနှင့် ဝဿန်သူ့ကားနောက်ထဲသို့ သစ်သီးဝလံများ
ကို ခြင်းနှင့်ထည့်ကာသွားထားလိုက်သည်။ ဝဿန်အိမ်ပေါ်သို့

မတက်တော့ပါ။ မီးဖိုဘက်မှာသာလှည့်ဝင်လိုက်သည်။ သူ့အသံ
နှင့် သူ့စကားများကို သူမကြားနေရပါသည်။ ဝဿန် ချောင်း
ကြည့်လိုက်တော့ စာဥလေးကသူ့ပေါင်ပေါ်မှာထိုင်လို့၊ ကလေးကို
ယုယစွာခေါင်းလေးပွတ်သပ်ပေးနေသေး၏။

သူဟာ တကယ့်ကလေးချစ်တတ်သူပါ။ ဝဿန်မျက်ရည်
ဝဲအောင်ခံစားရပါသည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ... နေကောင်းသွားပြီဆိုပေမယ့် အအေးပတ်
ခံလို့မရဘူးနော်၊ ဝက်သားတို့ မြေပဲတို့ အဆီအစိမ့်တွေလည်း
မစားရဘူး။ အဆုတ်အားနည်းနေတယ်”

“အေးပါ ဆရာဝန်လေးရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်မတည့်တာတွေ
မစားပါဘူး။ မတည့်တဲ့အစာတွေကို စာနဲ့ရေးမှတ်ထားပါမယ်၊
ဟဲ့ သမီးဝဿန်လာစမ်းပါဦး။ ဒီမှာ အမေနဲ့မတည့်တဲ့အစား
အသောက်တွေရေးမှတ်ထားရအောင်”

အမေ လှမ်းအော်ခေါ်နေပေမယ့် ဝဿန်အပြင်သို့မထွက်
ချင်ပါ။ ဆရာဝန်လေးကို သူမမျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲတော့ပါ။

ဒေါက်တာကလည်း အကင်းပါးပါသည်။

“နေ ... နေ ... ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော်ရေးပေးခဲ့ပါမယ်၊
သောက်စားတွေလည်း ပေးခဲ့မယ်”

သူပင်အပြီးအစီးလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ပြီး ပြန်ဖို့ပြင်တော့ စာဥ
လေးစမျှာ ငိုရပြန်လေပြီ။

“ဦးဦး ဒီမှာပဲနေနော်၊ မီးမီးတို့အိမ်မှာပဲနေ၊ ဦးဦး ဘာလို့မှ

မသွားရဘူး။ ဦးဦးကိုမီးမီးချစ်တယ် ... ချစ်တယ် ... ”

၃နှစ်သမီးလေး၏ ရင်တွင်းခံစားချက်မို့ ဒေါ်ငြိမ်းသာ အံ့သြရသလို ဒေါက်တာလည်း ခံစားရပါသည်။ ကလေးဟာ သူ့ကိုဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ခင်တွယ်နေရတာလဲ။

“အို ... မြေးရယ် ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဆရာဝန်လေးမှာ သူ့မိဘတွေရှိတယ်၊ သူ့မိသားစုရှိတယ်၊ မြေး ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ နေရသလို ဆရာဝန်လေးကလည်း သူ့မိသားစုနဲ့ပဲနေရတာပေါ့ ကွယ်၊ အတူနေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မီးမီး ဦးဦးကိုချစ်တယ်၊ မီးမီးတို့နဲ့နေပါ”

အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်တော့မှာလား ...။ ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသလို ဒေါ်ငြိမ်းသာ လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ရသည်။ ကလေးကို ငါတို့သင်ထား တယ်ထင်ရင်ဒုက္ခပါပဲ။

အေးလေ ... ဒီလိုလည်းမထင်ကောင်းပါဘူး။ ငါ့မြေး ဟာ ခုမှ ၃ နှစ်သမီးပဲရှိသေးတာပါ။ ဘယ်တုန်းကရေစက် ပါလိမ့်နော်။

ဖခင်မရှိရှာသည့်မြေးဟာ ဖခင်တော်လေသည်။

“ကဲ ... မီးမီးရယ် ဆရာဝန်လေးစိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ရဘူးနော်၊ ဆရာဝန်လေးက မနက်ဖြန်မှ ပြန်လာခဲ့မယ်တဲ့ ဦးဦးအိပ်ပြန်ပါစေကွယ်”

ဒေါ်ငြိမ်းသာ မသားသုံးပြီး ချောသည့်အခါ တအင်အင် ရှိုက်ခိုနေသည့် စာဥလေးမှာ ကတိတွေတောင်းနေသည်။

“တကယ်နော် ဦးဦး၊ မနက်ဖြန် တကယ်ပြောင်းလာ မှာနော်”

ကလေးကိုပင်မညာရက်သည်မို့ ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့် မချီပြီးနုသောကြည့်နေမိသည်။ ကလေးကိုသူကတိမပေးနိုင်။ ကလေးဆိုတာ စွဲမိစွဲရာ။

ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်ရေးခဲ့ဖူးသည့် “ဘကြီးအောင်ညာ တယ်” ဇာတ်လမ်းထဲကလိုဖြစ်သွားမှာသူမလိုလား။

ဘကြီးအောင်ညာဇာတ်လမ်းထဲကလို ယမင်းရှပ် လေးကိုလိုချင်သည့်ကလေးအား ရောင်းမယ်ပြောထားပြီး ကလေး ပိုက်ဆံစုနေတုန်း အခြားသူကိုရောင်းပစ်လိုက်သည့်အခါ ယမင်း ရှပ်လေးကိုစွဲလမ်းသည့်စိတ်နှင့်ပင် ကလေးလေးသေဆုံးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကလေးတွေ၏ နုသစ်သည့်နှလုံးသားလေးများကို တဒက် စိတ်ချမ်းသာအောင်တောင်မညာရက်ပါ။ ညာလျှင်ဝိုပြီး ဒုက္ခ ရောက်မည့်မဟုတ်ပါလား။

“ဦးဦး ... မီးမီးအတူလာမနေနိုင်ပါဘူးကွယ်၊ လာမနေ နိုင်ဘဲနဲ့နေမယ်လို့လည်း မညာရက်ပါဘူး ... ”

ဒေါက်တာလေး အကျပ်တွေ့နေတော့ ဒေါ်ငြိမ်းသာ ကိုယ် မြေးကိုခေါ်သွားကာ ဒေါက်တာလေးကို မျက်ရိပ်နှင့်နှင်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

“လာနော်မြေး ... အဘွားနဲ့မုန့်သွားစားကြမယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မီးမီးတစ်ယောက်တည်း မစားချင်ပါဘူး။ ဦးဦးကိုပါကျွေးရမယ်”

“အေးပါကွယ် ... ကျွေးမှာပေါ့ လာမုန့်သွားယူရအောင် နော်”

ဒေါ်ငြိမ်းသာ စာဥလေးကိုပွေ့ချီပြီး မီးဖိုဘက်သို့ဝင်ချိန် တွင် ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့် စိတ်မကောင်းစွာနှင့်အိမ်ပေါ်မှာ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဘယ်လိုရေစက်လဲ ကလေးရယ်။

ဒီလောက်တောင် သူတစ်စုံမီးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်တွယ်တတ်လှချည်လား။

ရင်မှာလေးလံစွာနှင့် သူလျှောက်လာခဲ့ရသည်။ ကား တံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့ ကားနောက်ထဲမှာခြင်းနှင့်ထည့်ထားသည့် သစ်သီးဝလံများကိုတွေ့ရသည်။

ခေါင်းကိုလေးပင်စွာခါရမ်းပြီး သူ ကားမောင်းထွက်ခဲ့ရ သည်။ မြတ်ရှင်းသန့်နားထဲမှာ ချစ်စရာစာဥလေးရဲ့ ငိုရှိုက်သံ လေး စွဲထင်လျက်။

ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမည်မှန်း မြတ်ရှင်းသန့် မဝေခွဲတတ်တော့ပါချေ။

မြေနီရဲရာလှစိုက် ... သတဲ့။

ဥစ္စာနေမရှိသူတို့ကို လူတွေဟာ အထင်၊ အမြင်သေးတတ် ကြသည်ထင်ပါသည်။

ဂုဏ်မရှိသူတို့ကို လူတွေဟာ အထင်အမြင်သေးတတ် ကြသည်ထင်ပါသည်။

ဂုဏ်မရှိ၊ ငွေမရှိတဲ့ ဝဿနိခါတို့ မိသားစုဟာ မမ ဟောမာနိခါကြောင့်လည်း ဝိပြီးပြောစရာဖြစ်နေခဲ့သည်။

ယခုလည်းကြည့်ပါဦး။ ဆရာဝန်လေး၏ကားလေးနှင့် အပေအတိုက်ခံရသည်ကိုပင် တမင်လုပ်ကြမှုကြီးလိုလို ပြောနေ လိုက်ကြတာ။ ပြောရက်လိုက်ကြတာ။

ဟိုလူပါ၊ဝပ်ဖျား သည်လူပါ၊ဝပ်ဖျားမှာရေပန်း၊စားနေလိုက် ကြတာ။

“ဝဿနိခါမိဘတွေက လည်တယ်လေ၊ ဟောမာနိခါတုန်း ကလည်း ဒီလိုပဲ လမ်းဖွင့်ပေးတတ်ခဲ့ကြတာပဲ”

“ဟေမာန်တုန်းကတော့ မှန်းချက်နဲ့နှမ်းထွက်မကိုက်ခဲ့ဘူး။ မြို့သားတွေက လူလည်တွေပဲ။ ပန်ကာထက်ကဝက်အူတွေ ဟေမာန်ကိုယူပေမယ့် ၅ လပဲပေါင်းပြီးပြန်လွှတ်လိုက်တော့ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ပြန်လာခဲ့ရတာပဲလေ။ စာဥလေးမွေးပြီး ဘာကြာလဲသေသွားရဇရာ”

“တစ်ခါသေမှူး ပြင်ဖို့နားလည်ဖို့တော့ကောင်းတာပေါ့အေ။ အခုတစ်ယောက်လည်းလာပြန်ပြီ ဆရာဝန်လေးက သဘောကောင်းပေမယ့် သူ့မိဘဘက်က ဘယ်သဘောတူမလဲ။ ဒီလိုပညာတတ်၊ ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို သာမည မိန်းကတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်သားရှင်က သဘောတူပါ့မလဲ”

သည်လိုစကားတင်းတွေ ပလူပျံနေသည့်အခါ ဝဿန်လောကကြီးကိုစိတ်နာလာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်လေးဟာ ဘုရားအလောင်းလောက်သဘောကောင်းလည်း သူမ မခင်ချင်တော့ပြီ။

သူဟာ လုံးဝကိုမခင်ရဲ၊ မခင်ထိုက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ လမင်းကြီးလိုပဲ ကောင်းကင်မှာသာ ထွန်းလင်းသင့်ပါတယ်။

ငါတို့လို အညကြတွေရဲ့မြေပြင်ကိုဝံ့တောင်မကြည့်ထိုက်ဘူး။

အခုဆို အဖေနဲ့အမေလည်းအတော်အသင့်ကျန်းမာသွား

ပြီ။ ငါတို့မိသားစု သူ့ကိုအဆက်အသွယ်ဖြတ်မှပါ။ ဒါမှ သူ့မျှာလည်းကောင်း၊ ငါ့အတွက်လည်းကောင်းမယ်။

သို့ပေမယ့် ဝဿန်ခါ သူ့ကိုမသိစိတ်မှမျှော်နေမိသလားမသိပါ။ သူပြန်သွားတာ ၄ ရက်တောင်ရှိပြီ။ ဘာတွေများဖြစ်နေပါလိမ့်။ နေမကောင်းလို့များလား။ အိုလေ ... သူကဆရာဝန်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကုတတ်မှာပါ။

ဝဿန်ခါမှာ မြေပူရာကင်းမှောက်ဆိုသလို တူမလေး စာဥအတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သနားစရာမိတဆိုးသမီးလေးဟာ ဆရာဝန်လေးကို ဘယ်လိုရေစက်နှင့် ခင်တွယ်သွားလေသည်မသိ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆရာဝန်လေးကိုမျှော်ကြသည့်အထဲ စာဥလေးကပိုတောင်ဆိုးနေရသည်။

သည်နေ့လည်း ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ဈေးသွားပြီးဖွယ်ဖွယ် ရာရာလေးချက်မည့် ဝဿန်ခါအနားမှာ စာဥလေးလာထိုင်ပြီး ဆရာဝန်လေးကိုမေးမြန်းနေခဲ့သည်။

“အန်တီလေး ... ဦးဦး ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ၊ ဦးဦး သွားတာကြာပြီနော်”

“ပြန်လာမှာပေါ့ကွယ် ... မီးမီးကလည်း ဟိုဘက်ခြံက ဖိုးသာထူးတို့ကိုခေါ်ပြီးကစားပါလား။ သူပဲမေးနေတယ်”

“မီးမီးအောက်မေ့လို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ဘာတို့ တွားတွားတို့ အန်တီလေးတို့ကျ မချစ်

ဘူး။ မအောက်မေ့ဘူးပေါ့ဟုတ်လား”

သူမ ကလေးနှင့်ပြိုင်ပြီးစိတ်ဆိုးချင်နေလျှင် စာဥလေးစိတ်ရှုပ်သွားခဲ့သည်။

“ချစ်တယ် ... အန်တီလေးတို့ ဘာဘာတို့ကိုချစ်တယ်၊ ဦးဦးကိုလည်းချစ်တယ်”

“မရဘူး ... တို့ကိုချစ်ရင် သူ့ကိုမချစ်ရဘူး”

ကလေးကို သူမအကျပ်ကိုင်လိုက်လျှင် စာဥလေးစိတ်ထိခိုက်သွားပြီး မဲ့မဲ့လေးနှင့်ငိုတော့သည်။ သည်တော့လည်း ဝဿန်မီးမီးကိုချော့ရပြန်ပါသည်။

“တိတ် ... တိတ် ... တိတ် ... အန်တီလေး နောက်သမီးကိုစိတ်ညစ်အောင်မလုပ်တော့ဘူးနော်၊ ချစ် ... အကုန်လုံးကိုချစ် ... အဲ သူပြန်လာရင်သာတို့အိမ်ကိုအတူနေရအောင်မခေါ်နဲ့ ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ... ”

“ဟာ မီးမီးမသိပါဘူး။ အဲဒီလို သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်မခေါ်ကောင်းဘူး။ ဝရဲကြီးတတ်တယ် နောက်မှတ်ထားနော်”

ကလေးကို ဝရဲနှင့်ခြောက်လိုက်ပြီး ဝဿန်ထမင်းချက်တော့သည်။ သည်နေ့ ငါးရေချိုချက်နှင့်မုန့်လာချဉ်ရည်ဟင်း။ နောက်ငါးပိတို့စရာပေါ့။

စာဥလေး ခြံထဲ သူ့အတိုးအတွား မြက်နှုတ်နေရာသို့

ရောက်သွားလျှင် ဝဿန်ထမင်းချက်နေလိုက်သည်။ ထမင်းချက်ရင်း ကျောင်းမှဆရာမ သူမနှင့်နီလာတို့ကိုမြင်ယောင် ကြားယောင်နေမိသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဆရာဝန်လေးကိုကြိုက်ပြီးသဘောကျနေသူများပေ။

“ငါတော့ ခဏခဏဖျားပါစေလို့ဆုတောင်းတယ်၊ ဒါမှ သူ့မျက်နှာလေးအမြဲမြင်နေရအောင်”

“အမလေး သူမရယ်၊ တော်ကြာ နင့်လစာသူပေးရတာနဲ့ ကုန်နေပါဦးမယ်”

“ကုန်ပါစေ ငါတို့ကလစာမသုံးရလည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီအလုပ်ကိုဂုဏ်ရှိအောင်လုပ်နေတာ၊ တို့မိဘကလိုသလောက်ပေးနိုင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ငါအကြံပေးပါရစေ... ၊ ကိုယ်တိုင်ဖျားစရာ နာစရာမလိုပါဘူး။ ရွာထဲကလူမမာတွေကိုလိုက်ရှာပြီး လူနာပွဲစားလုပ်လိုက်ပေါ့၊ ဒါဆို သူ့ကိုမြင်ရရောမဟုတ်လား”

“အင်း ... နင့်အကြံလည်းမဆိုးပါဘူး နီလာရယ်၊ အဲဒါပေမယ့် ငါသေချာစဉ်းစားထားတဲ့နည်းလမ်းတော့ရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ ပြောပါဦး”

“ဒီတစ်ခါ သူပြန်လာရင် သူ့ကားရှေ့သွားမှောက်လိုက်ရကောင်းမလားလို့”

“ဟား ဟား ဟား ကားရှေ့သွားမှောက်လို့ ဆရာဝန်လေး”

နဲ့မညားဘဲပြားသွားမှာလည်း ထည့်တွက်ဦး၊ နင့်အကြံအစည်က မမိုက်ပါဘူးဟာ”

“ငါလည်း သူနဲ့နီးစပ်အောင်ကြံရတာပဲလေ၊ အဲ အချိန် အဆလေးတော့လိုတာပေါ့ဟာ ကားတိုက်ခံရတဲ့အချိန်အဆတော့ လိုတာပေါ့”

“နင် အဲဒီအချိန်အဆပညာတတ်ချင်ရင် ဝဿန်ခါအဖေ ဆီသွားမေး ... ”

ကျောင်းမှာ အပြောအဆိုခံရသည်များကိုကြားယောင်ရင်း ဝဿန်ခါခေါင်းခါနေမိစဉ် သူမအနားသို့ အရိပ်တစ်ခုကျရောက် လာခဲ့သည်။

“ဝဿန် ဦးလေးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်ရော ... ”

ဝဿန် သူ့ကိုအံ့အားသင့်စွာငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားမိသည်။

“ခြံထဲမှာမတွေ့ခဲ့ဘူးလားဆရာ၊ ဆရာပြန်သွားတာ ၄ ရက်တောင်နော် အယ် ... ”

ကိုယ့်စကားက သူ့ကိုမျှော်နေသယောင်ဖြစ်သွားသဖြင့် ဝဿန်ခါရှက်နေမိသည်။ သူကတော့ ဘောင်းဘီအနက် စပို့ရှပ် အဝါနှင့်ရှင်းသန့်လှပနေတော့သည်။ သူကလက်ထဲမှအထုပ်အပိုး များကို ဝဿန်ခါရှေ့စားပွဲသို့တင်လိုက်သည်။

“ဘာတွေလဲဆရာ ... ဟို”

“မငြင်းနဲ့လေ _ ဝဿန်ခါလည်း တို့ကိုသစ်သီးဝလံတွေ

ပေးလိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ တို့ကလည်းနည်းနည်းပါးပါးပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ရတာပေါ့”

“မဟုတ်တာဆရာရယ်၊ ဆရာကျေးဇူးတွေဟာ ကျွန်မတို့ မှာများပြားတာပါ”

“ကဲ ကဲ ကျေးဇူးတွေပြိုင်မနေနဲ့၊ တို့ထမင်းဆာလာတယ် ထမင်းကျွေးမှာလား”

“ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ဟင်း ဆရာစားတတ်ပါ့မလား ... ဒါထက် ကားသံလည်းမကြားလိုက်ရဘူးနော်”

“ဝဿန်ဘာတွေစိတ်ကူးယဉ်နေသလဲမှမသိတာ၊ တို့ကား နဲ့ပဲလာတာပါ၊ ကဲ ထမင်းခူး ... အဲ ဦးတို့ပါတစ်ခါတည်းခေါ် လိုက်ပါလား၊ အတူစားရအောင်လေ၊ စာဥလေးရော ကိုယ့်ကို သတိရနေသေးလား”

“ရပါတယ်ဆရာ _ မနည်းမေ့မေ့ပျောက်ပျောက်လုပ်ပစ် ရတယ်”

ထမင်းပွဲပြင်ပေးရင်း ဝဿန်ခါရင်တွေတုန်နေ၊ ခုန်နေမိ တာ ဘာကြောင့်မသိ။ သူကတော့ ဝဿန်ခါကို သူမူအတိုင်း နောက်နေလေ၏။

“ဟုတ်လား _ ရင်ထဲက သတိရနေတာကို ဝဿန်ကမေ့ ပစ်အောင်လုပ်ပေးတတ်တယ်ပေါ့ ဆရာကြီးပါလား”

“ရှင် ... ”

အလန်တကြားနှင့်ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေသည့် ကောင်မ

လေးကို မြတ်ရှင်းသန့် ချစ်စနိုးကြည့်မိသည်။

အိမ်နေရင်းမို့ တိအရှင်အပြာ၊ ချည်လုံချည်အစင်းလေး နှင့်ပင် ဝင်းပနေအားသည့် မိန်းမလှလေးဟာ ရှိုက်ကြီးဖိုငယ် အသွယ်သွယ်နှင့်။ သားကောင်းမိခင်တို့၏အသွင်။

လောကဓံကို ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ စိန်ခေါ်နိုင်သည့် စွမ်းအားရှင်လေးပါ။ မိနှင့်ဖက်လုပ်ကျွေးနေသည့်အပြင် စာဥလေး ကိုတာဝန်ယူစောင့်ရှောက်နေသူ။

သူမတို့ခမျာ နွမ်းပါးရှာသည်မို့ မြတ်ရှင်းသန့် သူမတို့ အတွက် အထည်အဝတ်အစားများဝယ်လာခဲ့သည်။ သည် အတွက် သူမလေးမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်။

“ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပါပြီဆရာ၊ သုံးဆောင်ပါရှင် ... ကျွန်မ အဖေနဲ့အမေကိုသွားခေါ် ... ”

ဝဿန်ခါ သတိရသွားသည်။ မိဘများကိုသွားခေါ်လိုက် လျှင် စာဥလေးပါ၊ ပါလာပြီး ဆရာထမင်းကောင်းကောင်းစားရ တော့မည်မဟုတ်။ မြတ်ရှင်းသန့်တော့ လက်ဆေးပြီးစားပွဲမှာ အားပါးတရစိုင်းလိုက်တော့သည်။ သူတကယ်ဆာနေသည်လေ။

“ကဲ _ စားပြီနော်၊ မလောက်လည်းထပ်ချက်ပေတော့”

“လောက်ပါတယ်ဆရာ၊ စားပါ”

မြတ်ရှင်းသန့် ထမင်းစားနေတုန်း ဝဿန်ခါလိုအပ်တာ တွေလုပ်ကိုင်ပေးနေမိသည်။ ထမင်းစားပြီး အချို့တည်းရန်က တော့ ခြံထွက်ငှက်ပျောသီးနှင့်သဘောသီးမှည့်။

သူက ထမင်းစားရင်းမှ ... စကားတွေပြောနေသေး သည်။

“ဆရာကို အိမ်ကခေါ်တာအိမ်ထောင်ချပေးမလို့တဲ့ကွာ၊ အခုမှအသက် ၂၅နှစ်ပဲရှိပါသေးတယ်”

ဝဿန်ခါသူ့ကိုစကားတွေဖက်ပြိုင်မပြောရဲတော့။ သူ့အသ ရေနှင့်လင်းလက်နေသည့် ရုပ်ချောချောက ကောင်မလေးတွေ အားလုံးတိမ်းမူးဖွယ်။

သူဟာ တကယ့်ရွှေမင်းသားတစ်ပါးပါ။

“အဲဒါ မေမေနဲ့ဖေဖေကိုအတင်းငြင်းခဲ့ရတယ်၊ ခံဝန်ကတိ တွေနဲ့ပေါ့လေ”

ဘယ်လိုခံဝန်ကတိမျိုးပါလိမ့်၊ တွေ့ကရာအညတြ မိန်းက လေးမျိုးကိုမယူပါဘူးလို့ပဲဖြစ်မည်။

ဝဿန်ခါ အလိုလိုမျက်နှာတွေပူလာပြီး တရှိန်ရှိန်ဖြစ်လာ ခဲ့လို့ ကိုယ့်ဘာသာစိတ်ဆိုးရသည်။

“အို ... ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ငါလည်း မသူဇာတို့မနီလာ တို့လို နောက်ပိုးဖြစ်နေပြီလား၊ ဘုရားကယ်ပါ ... ”

“သိလား ... ဝဿန် ကိုယ်ဘာကတိတွေပေးခဲ့ရသလဲ လို့ သိချင်လား”

အို ရှင်ရယ် ... ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်ကလေးမခံနိုင် ဖြစ်နေရပါပြီရှင်။ သူက ရယ်လိုက်သေး၏။ အို သူရယ်သံကြောင့် ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံး ဂီတသံတွေနှင့်သာယာစိုပြည်သွားတော့

သလို။

“ဆောရီးကွာ ... ကံ ထမင်းစားလို့ကောင်းတယ်၊ အရမ်းပဲကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဦးလေးတို့ စာဉ်တို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကိုယ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

သူပြန်တော့မယ်ဆိုမှ ဝဿန်ထိတ်လန့်စွာစကားဆိုမိသည်။

“ဆ ... ဆရာယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေများလွန်းပါတယ်၊ ပြန်ယူသွားပြီး တခြားခင်မင်တဲ့သူတွေကိုပေးပါဦးရှင်၊ ကျွန်မတို့အတွက် များလွန်းပါတယ်”

“မများပါဘူး ကိုယ်ပေးချင်လို့ပါ၊ စကားမများနဲ့ကွာ ယူထားလိုက်”

သူပြန်သွားချိန်တွင် အဖေ၊ အမေနှင့်စာဉ်လေးပါအိမ်ပေါ်သို့အပြေးရောက်လာကြပြီး သူယူလာခဲ့သည့်အထုပ်များကို တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ဖောက်ဖွင့်ကြည့်မိကြသည်။

စားစရာ၊ သောက်စရာ မုန့်ဘူးတွေနှင့်သူမတို့မိသားစု ငွေယောက်အတွက်သင့်တော်သည့်အဝတ်အစားတွေဖြစ်နေသည်။

စာဉ်လေးအတွက် ဂါဝန်လေးတွေကလည်း အရောင်စုံပြီး ပုံဆန်းဆန်းလေးတွေ၊ ဖိထည်တောင်ဖြစ်သဖြင့် စာဉ်လေးမှာကလေးပီပီ ဝမ်းသာလုံးဆို့နေတော့သည်။

“ပျော်တယ် ပျော်တယ် လှလှလေးတွေ အများကြီးပဲ ဦးလေးကိုချစ်တယ် ... ချစ်တယ်”

လက်ခုပ်လေးတီးပြီး ခုန်ပေါက်ကနေပေတော့သည်။

“မပျော်နိုင်သူများကတော့ အဖေ၊ အမေနှင့် ဝဿန်ခါ။ ပစ္စည်းတွေကအများကြီးပဲ။ ဒီပစ္စည်းတွေ ငါတို့ယူထားရမှာလိပ်ပြာမသန့်ပါဘူး။”

ဆရာဝန်လေးဟာ သဘောကောင်းလှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူသဘောထားဟာဘယ်လိုလဲ။ ငါတို့မှာလည်းဘာမှမပြည့်စုံတဲ့ကြားက သိပ်ပြီးလှပချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကမ္ဘာမြေရဲ့နတ်သမီးလေးရှိတယ်။

သူက ကောင်းကင်နတ်သားလို လင်းလက်လှပသလို ငါတို့သမီးကလည်း မြေပြင်ပေါ်ကနတ်သမီးလေးပါပဲ။

ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်လို ဦးဘဒင်နှင့်ဒေါ်ငြိမ်းသာတို့ပိုင်တွေ နေမိကြသည်။ သမီးအကြီးတုန်းကလည်း ကြည်နူးကိုဟာ လက်ဆောင်တွေတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်ထွက်ခဲ့ဖူးသည်။

“ပြန်ပေးလိုက်သမီးရယ်၊ အဖေတို့မလိုချင်ဘူး၊ အဖေမှာ ဝတ်စရာမရှိသည်ဖြစ်စေ ကိုယ့်သမီးကိုပိုးကြေးပန်းကြေးပေးတဲ့ ပစ္စည်းကိုတော့မဝတ်ပါရစေနဲ့”

“အိုတော် ... ကိုဘဒင်ကလည်း ဆရာဝန်လေးက ဒီလိုသဘောတော့ဟုတ်မယ်ထင်ပါဘူး၊ သူဟာ မိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ”

“ဘာလဲ မင်းကယူချင်လို့လား၊ မင်းကတော့ကွာ”

“ဪ ... တော်ကြာဆရာဝန်လေးစိတ်မကောင်းဖြစ်

မှာစိုးလို့ပါ။ ကဲ ဒါဆိုလည်း သမီးပဲပြန်ပေးလိုက်”

“အမေတို့ လူကြီးတွေကတော့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ပြန်မပေးဘဲနဲ့”

“ဘယ်လိုလုပ်အကျိုးအကြောင်းပြောရမလဲခက်လိုက်တာ၊ သူ့ကျေးဇူးတွေကရှိသေးတယ်၊ ဒီကိစ္စရွာထဲကလူတွေသိရင်လည်း ကဲ့ရဲ့လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း သမီးကိုမြူစားတယ်၊ ချူစားတယ်ပြောကြ ပြီးမယ်”

“ငါ့မြေးကတော့ သူ့ဂါဝန်တွေပွေ့ပိုက်ပြီးအပျော်လွန်နေ တယ်၊ ကလေးတော့ပျော်ပါစေကွာ ... ”

အဝတ်အစားတွေကိုကြည့်ပြီး သူမတို့မိသားစုစိတ်အိုက်နေ ကြစဉ် အိမ်ပေါ်သို့ ဟိုဘက်ခြံမှအရိုးမြဲတက်လာခဲ့လျှင် ဝဿန်ခါ အဝတ်အစားများကို လျင်မြန်စွာဝှက်ထားလိုက်ရသည်။

တော်ကြာ ... ပါးစပ်မောင်းခတ်နေလျှင် နေရင်းထိုင်ရင်း အရှက်တွေကွဲ၊ သိက္ခာတွေကျနေပါလိမ့်မည်။ အရိုးမြဲက သူမတို့ ထမင်းပိုင်းကိုကြည့်ပြီး ဘေးမှာထိုင်ချလိုက်သည်။

အရိုးမြဲဟာ ရွာရဲ့မောင်းကွဲကြီးပါ။ ဒီအိမ်သတင်း ဟိုအိမ် ပို့၊ ဟိုအိမ်သတင်း ဒီအိမ်ပို့နှင့် ယခုလည်းသူမ၏ကျီးကန်းမျက် လုံးကြီးက စာဥလေး၏လက်ထဲမှ ဂါဝန်လေးကိုမြင်သွားသည်။

“ဟဲ့ ဂါဝန်ကလှလှချည်လား၊ ငါ့မြေးဂါဝန် ဒီလောက်မလှ ပဲနဲ့တောင်ခြောက်ထောင်ပေးရတယ်၊ နင်တို့ကိုဘယ်သူဝယ်ပေး တာလဲ မှန်မှန်ပြော”

ပုံစံက တရားခံဖမ်းသည့်နှယ်။ မခံချင်စရာ။ သူတို့ဟာ ငွေအနည်းငယ်ရှိသည့်နှင့်မောက်မာကြသည်။ စာဥလေးကလည်း မညာတတ်ပါ။ ကလေးပဲ။

“ဦးဦးဝယ်ပေးတာ ဦးဦးပြန်လာပြီ၊ မုန့်တွေလည်းအများ ကြီးပါလာတယ်”

“ဘာ ... ဆရာဝန်လေးဝယ်ပေးတာဟုတ်လား”
ဆရာဝန်လေးကိုတော့ သူတို့တန်ဖိုးထားကြသည်မို့ ဝဿန်ခါကိုသာ ဖိနှိပ်ပြောချင်ကြပါသည်။

“အေးပေါ့ နင်တို့က ဘယ်လိုတွေပူဆာသလဲမှမသိတာ၊ ဟိုက သူတော်ကောင်း၊ ဘုရားလောင်း”

“စပ်မိတုန်းပြောရဦးမယ်၊ ငါ့တူမသူတို့နဲ့ဆရာဝန်လေး ကို ရွာကဖြစ်မြောက်စေချင်ကြတယ်၊ ဆရာဝန်လေးကရုပ်လည်း ချော၊ သဘောလည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းကလည်းရှိတယ်လေ၊ အင်း၊ ဒီကိစ္စ မြန်မြန်လော့မှဖြစ်မယ်၊ ဆရာဝန်လေးကိုနှိပ်တာ ဆရာ ကြီးပဲ၊ ဆရာကြီးကငါတို့နဲ့ရင်းနှီးတယ်၊ နေ့ကောင်းရက်သာရွှေ၊ ပြီးနားသွားဖောက်ရမယ်”

အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ရွှေဆွဲကြိုးတဝင်းဝင်း၊ စိန်နားကပ် တဝင်းဝင်းနှင့်အရိုးမြဲတွင်ကျယ်နေရာ ဝဿန်တို့မှာသည်၊ခံနေရ သည်။ ဝေါ်ငြိမ်းသာကတော့ ဓရလိုက်ပါ၊လိုက်။

“ကောင်းတာပေါ့ မမရယ်၊ သူတရုပ်က ကတော်ဖြစ်မယ့် ရုပ်ပါ ထူးထူးခြားခြားလေ”

“ဟုတ်တယ်အော့၊ ငါ့တူမကညည်းသမီးလောက်မလှဘူး၊ ထင်ရပေမယ့် ကောင်းခြင်းငါးဖြာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ကလေးအော့၊ ဆရာတော်ကလည်းဟောဖူးတယ်၊ ငါ့တူမကိုဆရာဝန်ကတော်ဖြစ်မယ်တဲ့”

“ကောင်းတယ် မြန်မြန်လုပ် မမမြ၊ တော်ကြာအကြာတူတဲ့ရန်သူတွေပေါ်လာဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မြန်မြန်လုပ်မှ ငါ့ညီမဆီ အခုပဲ သွားရမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အရီးမြဆင်းသွားခဲ့လျှင် သားအမိ သားအဖတွေသက်ပြင်းချကျန်ခဲ့ရသည်။

“အမေရယ် ယောက်ျားလေးဘက်ကို မိန်းကလေးဘက်က နားဖောက်ရတယ်ဆိုတာရှက်စရာပါ၊ ဟိုဒင်း အိန္ဒိယပြည်ကျ နေတာပဲ၊ အိန္ဒိယမှာတော့ မိန်းကလေးတွေပဲ သတို့သားကိုတင်တောင်းရတယ်၊ လက်ထပ်ယူကြရတယ်လေ”

“ဒါ ... တောခလေ့ပေါ့သမီးရယ်၊ အမေတို့မှာတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သင့်တော်ရင်လူကြီးချင်းနားဖောက်ကြတာပဲ”

“ဟိုက လက်ခံပါ့မလားကွာ၊ လက်မခံရင်ရှက်စရာကြီး”

“တော်ရေ ... ရှက်လည်း သူတို့ရှက်ရတာ၊ ကိုယ့်အနေသာကြီး၊ ကဲ စား ... စား ပြီးရင်သရက်သီးတွေခူးကြရမယ်”

မိသားစုထမင်းဟာ အရီးမြကြောင့်လား၊ ဆရာဝန်လေး

ကြောင့်လား၊ ခြောက်ကပ်စွာပင်ဆုံးသွားရသည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေကတော့ သူ့ကိုရိုးရိုးဆရာဝန်ဘွဲ့လေးနှင့်
မတင်းတိမ်စေချင်။ နောက်ထပ်ဘွဲ့တွေယူစေချင်သေးသည်။

သူသဘောကတော့ လက်တွေ့ ၄-၅နှစ်လောက်လုပ်
ကြည့်ပြီးမှ နောက်ထပ်ဘွဲ့ယူမည်။ အိမ်နှင့်အိုးနှင့်အခြေကျပြီးမှ
ရှေ့ဆက်မည်လေ။

“အဟက် ... ”

သူ့ကိုမေမေ အိမ်ပြန်ရန်မှာတိုင်း သူ့မှာခပ်လန့်လန့်။ စိတ်
ကြိုက်ချွေးမလောင်းကိုရှာလိုက် သူ့ကိုခေါ်ပြလိုက်ကတစ်မျိုး။

ဒါမှမဟုတ် ... ရှေ့ဆက်ပြီး ဘွဲ့တွေယူဖို့ နိုင်ငံခြားမှာ
ပညာတော်သင်သွားဖို့တွေ ပြောလိုက်တာကတစ်မျိုး။

သားလေးတစ်ယောက်ကို ထားစရာမရှိအောင် စဉ်းစား
ရင်း ဗျာများနေသည့်မေမေ့ကို သူစိတ်ချမ်းသာအောင် ဘယ်လို
ထားရပါ။

ခုတလောအလုပ်များလွန်းလို့ ဝဿန်ခါတို့အိမ်တောင်
သူမရောက်။ ဦးလေးဆေးရုံမှ ဆင်းပြီးကတည်းက၊ သူရန်ကုန်မှ
ပြန်ရောက်ကတည်းက မရောက်တာ ၅ရက်ပင်ရှိပါပေကော။

ရင်ထဲမှာ ဆူးလေးတစ်ချောင်းလို ဖွေနှောက်နေသည့်
ဝဿန်ခါဆိုသည့် ဆရာမပေါက်စလေးထဲမှာ သူ မကျဆုံးချင်။
မာနနှင့်တင်းခံနေလိုက်၊ မအားလို့မသွားလိုက်ရနှင့် ၅ ရက်တောင်
ရှိပေပြီ။

ညနေဆေးခန်းက ၈ နာရီလောက်ထိလူမပြတ်ရတဲ့ကြား

ရွှေစကားစာပေ

မြတ်ရှင်းသန့်၏ဆေးခန်းသည် လူနာမပြတ်လှပါ ... ။

အသပြာဆရာဝန်မဟုတ်ဘဲ စေတနာဆရာဝန်မို့လားပင်။ သူ
ဆေးခန်းမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့်ရဟန်း၊
သံဃာများကိုငွေမယူပါ။

သည်တော့လည်း ... သူဆေးခန်းမှာလူနာတွေ ကြိတ်
ကြိတ်တိုးမတတ်။ သည်ကြားထဲသူက ဆရာဝန်လူချောလေးမို့
ရမယ်ရှာပြီးလာကြသည့် လှပျိုဖြူတို့ကလည်း အများအပြား။

မြတ်ရှင်းသန့်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့မအားရ။ ဆေးခန်းနှင့်
ဆေးရုံ၊ ဆေးရုံနှင့်ဆေးခန်း။ ထို့အပြင် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ရောဂါ
သည်၊သူများလာခေါ်လျှင်လည်း နေ့နေညညမရွေးသူလိုက်တတ်
ပါသည်။

လောတကြီးတာမဟုတ်ရပါ။ အရွယ်ငယ်ငယ်မှာ စေတနာ
တွေကများပြားရသည့်ကြားထဲ သူ မြဝတီမှာထုတ်လွှင့်သည့်
'သမားတော်' ကိုလည်းအားကျမိသည်မဟုတ်ပါလား။

ရွှေစကားစာပေ

ထဲ၊ လူပြတ်တော့လည်း အိမ်တွေကပင့်သည့်ဆီရောက်သွား
လိုက်။ သူတို့ကျွေးသည့် ထမင်းဟင်းစားလိုက်နှင့်။

မြတ်ရှင်းသန့်မှာတစ်ကိုယ်တော်ဖြစ်သဖြင့် ဆေးရုံဝန်းထဲ
ရှိ ဝန်ထမ်းတိုက်ခန်းတွေမှာနေသည်။

ယခုညနေလည်း လူနာတွေကိုကုသပေးနေရင်း အချိန်
တွေကုန်မှန်းမသိကုန်သွားရာ လူနာတွေကုန်သည့်အချိန်မှာ ည
၈နာရီရှိနေပေပြီ။

သူ ဝဿနိခါတို့အိမ်သွားပြီး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်လေ
တစ်ချက်ချွန်မိစဉ် သူဟန်ဖုန်းမှအသံမြည်လာခဲ့သည်။

“ဟဲလို ... ”

“ဆရာ ကျွန်မသူဇာပါ ... မေမေဗိုက်အရမ်းအောင့်နေ
လို့ပါဆရာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင်ဆရာအိမ်ကြွခဲ့ပါရှင်၊ သူဇာ အရမ်း
အားနာပါတယ်၊ မေမေကမထူနိုင်လို့ပါ”

“ရပါတယ် ကျွန်တော် အခုပဲလှည့်ဝင်ခဲ့ပါမယ်”

အရေးကောင်း ဒီန်းဒေါင်းဖျက်၊ သူကလည်း ဦးနှောက်ထဲ
မှာ လူနာကိုသာဦးစားပေးလိုသည်မို့ မြတ်ရှင်းသန့် ဆရာမသူဇာ
တို့အိမ်သို့ကားနှင့်ထွက်ခဲ့ရလေသည်။

“ကြပါဆရာ ... မေမေကို ဗမာဆေးလေးကြိုတိုက်ထား
လို့ နည်းနည်းသက်သာသွားတယ်၊ စောစောကတော့ ဆေးရုံ
တောင်တင်ရတော့မလားလို့ ... အဟင်း ဟင်း”

မသူဇာတို့အိမ်က ဒီမြို့မှာတော့ အခမ်းနားဆုံးစာရင်းထဲ
ထည့်ရပေမည်။ နှစ်ထပ်တိုက်ခမ်းခမ်းနားနားနှင့်။ ကိုယ်ပိုင်
ကားနှင့်။

မြတ်ရှင်းသန့် ဘယ်လောက်ချမ်းသာသည်ဆိုတာ မသိ
တော့လည်း သူတို့ပစ္စည်းလောက်နှင့်ဆွဲဆောင်နိုင်မည်လို့ထင်ကြ
ပေလိမ့်မည်။

မသူဇာကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် သည်လူနာဟာ အင်ကြီးလို့
သူရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ ကဲလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

မွှေးကြိုင်လှပနေအောင် ပြင်ဆင်ထားသည့် မသူဇာမှာ
အသက်အစိတ်လောက်ပင်ရှိပြီး အသားကတော့ခပ်ညိုညို၊ ရုပ်
ကတော့မဆိုးပါ။ အိမ်နေရင်းပေမယ့် လက်ဝတ်လက်စားတွေ

ဝတ်ဆင်ထားပြီး ပွဲနေပွဲထိုင်အဝတ်တွေနှင့်။

ညှော်ခန်းထဲသို့ သူ့ကိုအရင်ခေါ်သွားတော့ ညှော်ခန်းထဲမှာ အဒေါ်ကြီး ၃-၄ယောက်ခန့်တွေ့ရသည်။ မသူဇာက သူ့ကိုပျူငှာ သောအပြုံးနှင့် ဖော်ရွေစွာနေရာချပေးခဲ့သည်။

“ထိုင်ပါဦး ဆရာ၊ ဆရာ ဒီအချိန်ထမင်းမစားရသေးမှန်း သိလို့ ထမင်းပွဲလည်းပြင်ထားပါတယ်ရှင်”

“လူနာ အခြေအနေ ... ”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ မေမေသက်သာသွားပြီး ခဏမှိန်းနေ တယ်၊ ဆရာထမင်းသုံးဆောင်ပြီးမှ မေမေကိုကြည့်ပေးပါ၊ ဆရာ ကိုမိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

မြတ်ရှင်းသန့်အပြုံးနှင့် ညှော်ခန်းဆိုတာတစ်ခုမှာဝင်ထိုင်ရ ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ဟာဆရာဝန်တစ်ယောက်။ တစ်မြို့ လုံးကသိသည့်သူမို့ သူ့အားလုံးကိုဖော်ရွေစွာပြုံးပြရပါသည်။

“ဒီ ... အရိုးမြက မေမေညီမ၊ ဒါ ဒေါ်ဒေါ်လှတဲ့၊ ဖေဖေနှမလေ၊ ဒီဘက်က နှစ်ယောက်ကတော့ ဒေါ်ဒေါ်စံနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ဝင်းသူ ... တဲ့၊ မေမေတို့သူငယ်ချင်းတွေပေါ့၊ ကဲဆရာ ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့စကားပြောဦးနော်၊ သူ့ဇာထမင်းပွဲသွားပြင်လိုက်ဦး မယ်”

သူ့ဇာ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ထွက်သွားလျှင် ညှော်ခန်းထဲ မှာ ကျန်ခဲ့သည့်အဒေါ်ကြီးလေးယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လုပ်ငန်းစကြလေတော့သည်။

“ဆရာလေးရဲ့သတင်းကတော့ အရပ်ရပ်မျက်နှာကိုမွှေး ပျံ့နေတော့တာပဲ၊ စေတနာကလည်းကောင်း ကုသချက်ကလည်း တော် ... ”

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ဆရာဝန်တိုင်း ကျွန်တော်လိုနေမှာပါ”

“မတူဘူး မတူဘူး ... ဆရာလေးကတော့ တော်ကို တော်တယ်၊ ဒါထက် ဒေါ်ဒေါ်မှာရန်ကုန်မှာနေတဲ့ သားနဲ့သမီး ရှိတယ်၊ ဆရာလေးကရောဘယ်မှာနေလဲ”

“ကျွန်တော် အင်းလျားလမ်းမှာနေပါတယ်ခင်ဗျ ... ”

“ဪ ... သူဌေးလမ်းပဲ၊ ဒါဆို ဆရာလေးက သူဌေး ပေါ့”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ရန်ကုန်မှာသူဌေးတွေအများကြီးပါ၊ အင်းလျားလမ်းမှာနေမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ထားပါတော့လေ ဆရာလေးရဲ့မိဘတွေကရော အငြိမ်း စားယူကြပြီလား”

တောသူတွေမို့ အားမနာလေသလားမသိ။ သူ့အကြောင်း ကိုမြောင်ကျကျကြီးမေးမြန်းစုံစမ်းနေတော့ သူလည်းသည်းမခံ နိုင်ဖြစ်ရသည်။ သို့ပေမယ့် လူကြီးသူမတွေမို့ ...

“ကျွန်တော်ထမင်းဆာပြီဗျာ၊ လူနာကြည့်ပြီးရင်ပြန်တော့ မယ်၊ နောက်ထပ်သွားကြည့်ရဦးမယ် လူနာတွေလည်း ၃ ယောက် တောင်ရှိသေးတယ်၊ ကဲ လူနာကိုလိုက်ပြပါ”

သူစိတ်တို့စွာ ထရပ်လေလျှင် အဒေါ်ကြီးများ မျက်စိ မျက်နှာမျက်ကုန်ကြသလို သူ့ဖာလည်း ထမင်းစားခန်းဘက်မှ အပြေးပြန်လာရသည်။

“ဆရာ သူ့ဖာထမင်းပွဲပြင်နေတယ်လေ၊ သုံးဆောင်လို့ ရပါပြီဆရာ၊ မေမေက နေသာပါတယ်၊ ဆရာထမင်းစားပြီးမှ ကြည့်ပါ၊ လာပါဆရာ”

မသူ့ဖာက ဆွဲလွှဲခေါ်တော့မတတ်ဖြစ်နေရာ မြတ်ရှင်းသန့် စိတ်ကိုလျှော့ပြီးလိုက်သွားရသည်။

“ဒီမှာထိုင်ပါဆရာ”

“မသူ့ဖာတို့ရော ... ”

“စားပြီးကြပါပြီရှင် ... ဆရာအတွက်စီစဉ်ထားတာပါ”

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ သူမနှင့်မသူ့ဖာနှစ်ယောက်တည်း။

မသူ့ဖာက သူ့ကိုခွဲကျွေးတော့မတတ် ယုယနေလျှင် သူ့အနေရ ခက်လှပါ၏။

နောက် ဒီအိမ်ကိုလူနာလိုက်မကြည့်တော့ဘူး။ သူတို့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ငါသိပြီးပြီလေ။ ယခုတော့ လက်စနှင့်သူထမင်းကို အမြန်ဆုံးစားလိုက်ရသည်။ မသူ့ဖာက သူ့ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့် ...

“ဖြည်းဖြည်းသုံးဆောင်ပါဆရာ၊ မသူ့ဖာကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံချက်ထားတာလေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်နောက်ထပ် လူနာ ၃

ယောက်ကြည့်ရဦးမှာခင်ဗျ ... ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ သူ့ဖာအားနာလိုက်တာရှင်၊ ဆရာကိုထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်တာလေ၊ ဆရာကလည်းအလုပ်များတော့ ... ”

“နေပါစေဗျာ ကျွန်တော်ကြုံရာမှာစားလိုက်တာပါပဲ”

“ဘယ် အဆင်ပြေပါ့မလဲဆရာရယ်၊ တချို့လူနာအိမ်က ဆင်းရဲတယ်မလား၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ဖာတို့အိမ်မှာနေတိုင်းစားပါလားရှင်၊ အဲဒါဆို သူ့ဖာအရမ်းစိတ်ချမ်းသာမှာ”

“ကျွန်တော့်အတွက် တာဝန်မပိုချင်ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ သူ့ဖာလည်းကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ပါ”

“ညစာကတော့ အဆင်ပြေပါတယ်ဆရာ၊ ညစာဖြစ်ဖြစ် နေ့တိုင်းသုံးဆောင်ပါရှင်”

“အားနာပါတယ် မသူ့ဖာ၊ ကဲ ကျွန်တော်တို့လူနာကြည့်ရအောင်”

ထမင်းကိုအမြန်ဆုံးလက်စသတ်ပြီး မြတ်ရှင်းသန့်ထရပ်လိုက်တော့ မသူ့ဖာလည်းထရပ်သည်။

“အို ... အို ... မူးလိုက်တာ”

ကိုယ့်အပေါ် ပုံကျလာသည့်မသူ့ဖာကို သူ့အလိုက်သင့်ပေးမလိုက်ရစဉ် အဒေါ်ကြီး ၄ ယောက်ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တိုက်ဆိုင်စွာဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟင်” “ဟယ်” “ဟာ”

အာမေဍိတ်သံတွေက တမင်ပင်ကျယ်ထားလေသလား
မသိ။ မြတ်ရှင်သန့် မသူဇာကိုယ်ကြီးကိုဖေးမထားရာမှ ကုလား
ထိုင်တစ်ခုပေးသို့တင်ထားပေးခဲ့ပြီး ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်ခဲ့
သည်။ ထို့နောက် တစ်ခါတည်း ကားကိုတရကြမ်းမောင်းပြီး
သူ ဆေးရုံသို့ပြန်ခဲ့တော့သည်။

လရောင်အောက်မှာ နှင်းတွေခပ်ပါးပါးကျနေလိုက်ပုံက
အိပ်မပျော်သူအတွက် အိပ်ချင်ပြေ ပန်းချီကားလေးတစ်ချပ်နွယ်။

မြို့စွန်တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာဆောက်ထားသည့် ဆေးရုံ
ဝန်ထမ်းအိမ်ရံတို့မှ ရိုးမတောအစပ်ကို သူခပ်ဝါးဝါးလှမ်းမျှော်
ကြည့်လိုက်သည်။

ဘဝမှာ စားဝတ်နေရေးဟာပဲ အရေးကြီးသလား။ သူ
အလုပ်လုပ်နေရတာ ဘာအတွက်လဲ။ မြတ်ရှင်သန့်ဦးငွေ့လာ
သလိုလို။

တစ်နေ့တစ်နေ့ လူနာတွေနှင့်လုံးပန်းနေပြီး ဆေးခန်းမှာ
ဆေးရုံမှာ အိပ်တွေမှာလျှောက်ကြည့်။ မေတ္တာဖြင့်ကုသသည်ဆို
ပေမယ့် အလကားကုသပေးရတဲ့လူနာကနည်းနည်း။ ပိုက်ဆံပေး
နိုင်သည့်လူနာတွေက များများ။

သာမန်ဆရာဝန်လေးပေမယ့် ဆေးကုသချက်တော်တာ
ရယ်၊ ရုပ်ချောပြီးသဘောကောင်းတာရယ်ကြောင့်လားမသိ။

သူမှာ သည်နယ်တစ်ဝိုက်တွင်ဖာတ်လိုက်ဖြစ်နေရတော့မိ။
သည်ကြားထဲ သမီးရှင်တွေမျက်စိကျနေတာကလည်း
စိတ်ပျက်စရာ။ တကယ်ပါ ... သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ
မတူဘူး မတန်ဘူးရယ်လို့ သဘောမထားပေမယ့် နှလုံးသားဆို
တာလည်း ခံတွင်းမလိုက်တဲ့လူမမာတစ်ယောက်လိုပါပဲ။

ချဉ်ခြင်းတပ်လာမှ ကောင်းမှာပေါ့။ ညနေကအဖြစ်ကို
ပြန်တွေးမိပြန်တော့ ... သူ့စိတ်ပျက်စွာခေါင်းခါမိပါသည်။

မသူ့ဇာ ... တဲ့။ အထက်တန်းပြဆရာမ။

သူနှင့်သက်တူရွယ်တူလောက်။ ရပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါပေ
မယ့် သူ့ရင်ထဲနည်းနည်းမှမနစ်သက်ပါ။

ကိုယ်လိုချင်တာ ဘယ်လိုပုံစံလဲ။ အဲလေ ... သူဟာ
လောလောဆည် ဘယ်မိန်းမကိုမှစိတ်မဝင်စားနိုင်။ သူ့ခေါင်းထဲ
မှာ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ့်လူနာတွေပဲရှိသည်။

နားလည်ပေးကြပါလားဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုချမ်းသာပေး
ကြပါ။ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်သည်ဆိုတဲ့ဘဝကြီးကိုကြောက်
လွန်းလို့ပါ။

အတွေးများနှင့်သူ ပြတင်းပေါက်မှ ငေးကြည့်နေဆဲ...
သူမျက်လုံးထဲ စက်ဘီးလေးတစ်စီး ရေကြီးသုတ်ပြာဝင်လာခဲ့
သည်။

“ဟင် ... ”

ဝဿန်ခါပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူ့အဖေလား အဖေ

လာ။ မဟုတ်လျှင်အပျိုလေးတန်ဖဲ့ ညကြီးအချိန်မတော် သူ့ထံ
လာမည်မထင်ပါ။

သူ အိမ်တံခါးဖွင့်လိုက်ရာ ဝဿန်ခါ သူ့အိမ်ရှေ့သို့ မော
ကြီးပန်းကြီးရောက်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆ ... ဆရာ ... စာဥလေး ... စာဥလေးအပူတွေ
အရမ်းကြီးပြီး တက်နေလို့ပါ ... ”

“ဟာ ... ရေပတ်မတင်ပေးဘူးလား နေ ... နေ
ကိုယ်လိုက်ခဲ့မယ်”

အသင့်ရှိနေသည့်ဆေးအိတ်ကို ဖျတ်ခနဲဝင်ယူ၊ အိမ်
တံခါးပိတ်ပြီး သူကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

“လာလေ ... မင်းစက်ဘီးထားခဲ့ ... ”

“ရတယ် ... ဆရာ ဆရာသာအိမ်အရင်သွားနှင့်ပါ”

“လာစမ်းပါ ... မင်းစက်ဘီးထားခဲ့၊ သော့ခတ်ခဲ့ပေါ့”

နောက်ဆုံး ... ဝဿန်ခါ သူပြောသလိုပဲ၊ ကိုယ့်စက်ဘီး
ကို သူ့အိမ်ရှေ့သို့ထားခဲ့ရသည်။

“လာ ... ”

သူခေါ်တော့ သူ့ဘေးနားမှာထိုင်ရသည်။ သူဟာ လူနာ
ခေါ်သူတွေကို ဒီလိုပဲဂရုစိုက်လေ့ရှိသလား။

ကားက ညသန်းခေါင်ယံဝယ် အပြန်နှုန်းနှင့်မောင်းနေတာ
တောင် ဝဿန်ခါစိတ်ထဲနှေးသည်ဟုထင်မိသည်။

ဘုရားသိကြားမလို ငါတူမလေး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။
တူမလေးဆိုပေမယ့် သူမိခင်ဆုံးပါးသွားကတည်းက ပြုစု
မွေးမြူခဲ့ရသည့်စာဥလေးဟာ သူမအတွက်သမီးလေးပါပဲ။

နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဖြစ်ကြပဲ အိမ်ကိုအမြန်ဆုံး
မောင်းနှင်နေကြသည်။ သူမတို့ ခြံထဲသို့ ကားဝင်လိုက်လျှင်
အိမ်ထဲမှာ အဖေ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“အဖေ ...”

“လာ ... လာ ဆရာလေး မြေးကိုရေပတ်တိုက်ပေးထား
တယ်၊ အတက်လည်းကျသွားပါပြီ”

မြတ်ရှင်းသန့် ဆေးအိတ်ကိုဆွဲပြီး ကလေးထံအမြန်ဆုံး
သွားလိုက်သည်။ ကလေးက ရေပတ်တင်ထားသည့်ကြားမှပင်
ကိုယ်တွေ့ပူနေဆဲ။ အတက်ကျသွားသည်ဆိုပေမယ့် အပူချိန်က
အရမ်းများနေသည်။

“ဆေးရုံတင်တာအကောင်းဆုံးပဲ၊ ကလေးက နုနယ်လွန်း
တယ်၊ ကျွန်တော်ဆေးအရင်ထိုးပေးမယ်”

မြတ်ရှင်းသန့် ကလေးအတွက် လိုအပ်သမျှဆက်တိုက်
ကုသမှုတွေပြုလုပ်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ဆေးရုံမတင်ဘဲ ဆရာလေးကပေးလို့မရဘူးလားဟင်”

“လိုအပ်လို့ပြောတာပါ၊ ကလေးကအပူကြီးတယ် ဆေးရုံ
မှာဆိုတော့စိတ်ချရတာပေါ့၊ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ သွေးလွန်တုပ်
ကွေးလို့ထင်တယ်”

သူပြောပေမယ့် ဝဿန်ခါတို့မိသားစုအားလုံး ဆေးရုံကို
ကြောက်နေပုံရလေသည်။

“ဆရာလေးပဲ ကုပေးလို့မဖြစ်ဘူးလား”

“ဆေးရုံတက်ရမှာ ဘာဖြစ်လို့ကြောက်နေရတာလဲ ...
ကျွန်တော့်ကိုရှင်းပြပါဦး”

“ဟိုလေ ... ဟို အိမ်မှာလူနည်းတော့ ကလေးစောင့်ဖို့
ရယ် အိမ်မှာချက်ပြုတ်ဖို့ရယ်”

“ဒါတွေပြောမနေနဲ့တော့ ဒီအိမ်မှာ ဦးလေးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်
စောင့်ပေါ့၊ ကလေးကိုဝဿန်ခါစောင့်ပေါ့၊ တော်ပြီ ဘာမှမကြား
ချင်တော့ဘူး၊ ကလေးကိုကျွန်တော်ခေါ်သွားပြီးတင်လိုက်မယ်၊
နောက်က လိုက်ချင်တဲ့သူလိုက်ခဲ့၊ မလိုက်ချင်တဲ့သူနေခဲ့ကြ”

မြတ်ရှင်းသန့် စာဥလေးကိုပွေ့ချီပြီး တစ်ဘက်မှဆေးအိတ်
ကိုဆွဲကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သည်တော့လည်း ဝဿန်ခါ
လိုအပ်တာလျင်မြန်စွာထည့်ပြီး သူနောက်သို့အပြေးလိုက်ရသည်။

ခက်လိုက်တာဆရာရယ်၊ ဆေးရုံတက်တယ်ဆိုတာပိုက်ဆံ
ရှိမှဖြစ်မှာပေါ့၊ ဆေးဝယ်ဖို့ လိုအပ်တာတွေသုံးဖို့ လောလောဆည်
သူမတို့အိမ်မှာငွေမရှိ။

မိဘတွေကလည်းချူချာသဖြင့် ဆေးဖိုးအမြဲကုန်နေသည်။
လူတန်းစားတို့၏ ငွေကြေးအခက်အခဲကို သေသေချာချာတော့
မသိ။ သူမတို့ ဘာကြောင့်ဆေးရုံမတက်ချင်ကြသည်ကို နား
မလည်။

မကြာမီ ... သူတို့ဆေးရုံရောက်သွားကြသည်။ တာဝန် ကျဆရာမများ၏အကူအညီနှင့် ကလေးအတွက် လိုအပ်သည် များကိုပြုလုပ်ပေးကြသည်။

ဆေးရုံထဲမှာပင် ဆေးနှင့်လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများ ရောင်း သည်မှီဆရာဝန်လေးက အားလုံးသူ့စာရင်းမှာမှတ်ထားခိုင်းလိုက် လို့တော်သေးသည်။

တာဝန်ကျ ဆရာမလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ပြုံးစိစိ။

“ဆရာ ... ချွေးနည်းစာလေးတော့ကုန်ပါပြီ၊ ဒီလိုသာ သဘောကောင်းနေရင် တိုက်ဆောက်နိုင်ပါဦးမလား”

“ကိစ္စမရှိဘူး ... နင်တို့ပူပူနေနဲ့၊ လူနာတွေကိုသာ အကောင်းဆုံးဆက်ဆံ”

“စိတ်ချပါဆရာ ... ဒါတော့စိတ်ချ ... ”

လိုအပ်သည့် ကုသမှုများပြုလုပ်ပေးပြီးတော့ ဆေးရုံ၏ အထူးခန်းလေးထဲမှာ ဝဿန်ခါတို့တူဝရီးနှစ်ယောက်ထဲကျန်ခဲ့ သည်။ မြတ်ရှင်းသန့်က စေတနာနှင့်အထူးခန်း(သီးသန့်ခန်း) မှာထားပေးခဲ့ပေမယ့် ဝဿန်ခါကြောက်ရွံ့အားငယ်မိသည်။

သူတို့ဆေးရုံက သုသာန်နှင့်မဝေးလှ။ လရောင်အောက် မှာ ဂူတွေကိုအဖွေးသားမြင်နေရသည်။ သည်ကြားထဲမီးကလည်း မှန်မှန်လာတာမဟုတ်။ မီးပြတ်လို့ပယောင်းတိုင်နှင့်နေရသည့် အခါ ဆေးရုံအစွန်မှာရှိသည့်သီးသန့်ခန်းထဲမှာ သူမကြက်သီးထ နေရသည်။

နောက်နေ့တွေကျ အခန်းပြောင်းနေမှပါ။ ငွေမရှိဘဲဆေး ရုံတက်နေရတာကိုလည်း ဝဿန်အားနာစိုးရွံ့လှပါသည်။ သူမ မည်သူမျှကံ့ကုန်မှ ရဲရဲမကြည့်ရဲ။ ဆရာဝန်လေးက သဘော ကောင်းပေမယ့် ဆရာမတွေရဲ့မျက်နှာကို သူမဖတ်တတ်။

ပိုက်တွေနှင့်ဆေးသွင်းထားသည့် စာဥလေးအနားမှာထိုင် စောင့်ရင်း ဝဿန်မျက်ရည်ဝဲလာရပါသည်။ သနားစဖွယ် တူမ ငယ်လေး၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပေးထားရင်း သူမ အသံတိတ်ရှိက်ငင်နေမိစဉ် အခန်းထဲသို့မြတ်ရှင်းသန့် နောက်တစ် ခေါက်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟင် ဝဿန် ဘာလို့ငိုနေတာလဲ၊ ကလေးက ကောင်း သွားမှာပါ။ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူး။ အရူးကျနေတာပဲကွာ၊ တိတ် _ တိတ်၊ မနက်ဖြန်ကျောင်းမတက်နဲ့တော့ ခွင့်တင်လိုက် ကလေးနေကောင်းမှတက်၊ အဲနေဦး အိမ်မှာလူကြီးတွေပဲ ကျန်ခဲ့ တာဆိုတော့ စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေပါ့မလား။ ကိုယ်စီစဉ် ပေးလိုက်မယ်၊ ဝဿန်တို့တူဝရီးအတွက်ပါပေါ့”

“နေ ... နေပါစေဆရာ ဝဿန်မှာဆွေမျိုးတွေ သူငယ် ချင်းတွေရှိပါတယ်၊ သူတို့ကိုအကူအညီတောင်းပါ့မယ်”

“မဟုတ်တာ _ သူတို့တွေ ဘယ်အားကြမလဲ၊ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ စပယ် ... ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး ကျွန်တော် လက်ခုပ်ထဲကရေပါ ဟဲ့ ... ဟဲ့”

သူကသဘောကောင်းမနောကောင်းနှင့်ပြောနေသည့်အခါ

ဝဿန်မြတ်ရှင်းသန့်အပေါ် အရမ်းအားနာခင်မင်မိပါသည်။

“ဝဿန်တို့မိသားစုအတွက် ဆရာပင်ပန်းလှပါပြီ၊ ကျွန်မတို့မိသားစုဟာ ဆရာလစ်လျူရှုထားသင့်တဲ့ မိသားစုပါ။ ရောဂါထူပြီး ပိုက်ဆံကလည်းမရှိ၊ ဝဿန်အရမ်းအားနာတယ်၊ ဆရာကျေးဇူးတွေကို ဘယ်လိုဆပ်ရမုန်းတောင်မသိတော့ဘူး”

ဝဿန်အနေရခက်သည့်မျက်နှာလေးနှင့် အားငယ်စိုးရွံ့စွာဆိုလျှင် မြတ်ရှင်းသန့်ခေါင်းခါနေမိသည်။

“ကိုယ့်အတွက်အပန်းမကြီးပါဘူးဝဿန်၊ ကိုယ်ဟာဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ ငွေကြေးကိုရှေ့တန်းတင်ရလောက်အောင် ကိုယ့်စိတ်ဓာတ်တွေစုတ်ပြတ်မဲ့တေမနေဘူး။ ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးဝဿန်၊ အလကားအားငယ်မနေပါနဲ့ စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေစမ်းပါ”

“ဒါပေမယ့်ဆရာရယ် ကျွန်မအရမ်းအားငယ်တယ် ဆရာဆေးဖိုးတွေကို လစာထုတ်ရင်ပြန်ဆပ်ပါရစေနော်”

“လစာထဲကဆပ်တော့ လစာပြောင်သွားမှာပေါ့၊ ဘာနဲ့သွားစားမလဲ”

မြတ်ရှင်းသန့် ပြုံး၍နောက်နေလျှင် ဝဿန်ခါမျက်နှာလေးငယ်နေရှာသည်။

“ခြံထဲကအသီးအနှံတွေ ရောင်းစားလို့ဖြစ်ပါတယ်”

“ကဲ ... နားပြီးတယ်ကွာ တူဝရီးနစ်ယောက်ထဲမို့ကြောက်မနေနဲ့ဦး၊ ကိုယ်လည်းပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မနက်ဖြန် ကိုယ်တို့

ဆေးရုံကို ဆေးရုံအုပ်အသစ်ရောက်လာမှာဆိုတော့ အလုပ်ကရှုပ်ဦးမှာလေ”

“ဪ ... သူကရော ဆရာလိုသဘောကောင်းပါ့မလားနော်၊ ဆေးရုံဝင်းထဲမှာနေမှာလား”

“မသိသေးဘူး ဆေးရုံထဲမှာနေချင်မှနေမှာပါ၊ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာတွေကနည်းနည်းကျဉ်းနေမလားပဲ၊ ပြီးတော့ မြို့ထဲမှာနေမှ ဂျီဝီကောင်းမှာလေ”

ပြောပြီး ဆရာဝန်လေးပြန်ထွက်သွားတော့ ညဥ့်နာရီပင်တိုးနေပေပြီ။ ဝဿန်လည်း ကလေးကို တစမ်းစမ်းတပွေ့ပွေ့နှင့်ပင် မိုးလင်းသွားလေတော့သည်။

ဆေးရုံမှာဆရာဝန်ကြီး အသစ်ရောက်လာမှာမို့ ရှိသမျှ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေအလုပ်ရှုပ်နေကြပေသည်။ ဆေးရုံသန့်ရှင်းရေးတွေလုပ်ကြ လိုအပ်သည့်ပြင်ဆင်မှုတွေလုပ်ကြနှင့်။

မနက်က ဆရာမတစ်ယောက် ကလေးကိုလာကြည့်ပြီး ကတည်းက ယနေ့ နေ့လည်ရောက်တော့မည်။ မည်သူမျှလာ မကြည့်ကြသေးပေ။ ဆရာဝန်လေးလည်း မနက်ကတည်းက ဆရာဝန်ကြီးအတွက် စီစဉ်နေပုံရသည်။

အိမ်ကိစ္စ၊ ကြိုဆိုရေးကိစ္စ၊ အရေးကိစ္စအဝဝကို သူပဲ ဦးဆောင်နေရသည်ထင်ပါသည်။ ယခုထိ သူ့ကိုမမြင်ရသေးပါ။

ဝဿနီနောက်သို့လည်း ဘယ်သူမှလိုက်မလာနိုင်ကြပါ။ အင်းလေ လိုက်လာရအောင် ... အိမ်မှာအဖေနှင့်အမေပဲရှိသည့် ကြားထဲ သူတို့ကလည်း အမြဲလိုတရှောင်ရှောင်မဟုတ်ပါလား။ ခွေးလေးခလည်းခရီးထွက်နေသည်။ သမီးဇော မြေးဇောနဲ့ ဆေးရုံလိုက်လာလျှင်တောင်မှ သူတို့ပါ ဆေးရုံတန်းတက်နေရ

လိမ့်မည်။ ဒါကြောင့် အဖေနှင့်အမေစိတ်မပူဖို့ ဝဿနီခါပြောခဲ့ရ သည်။

သူမ၏သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မသိလို့လားမသိ။ မည် သူမှလိုက်မလာကြသေး။ မနက်က ဆရာမဝယ်ခိုင်းသည့်ဆေး အခုထိမဝယ်ရသေးပါ။ ညက ဆရာဝန်လေးရှိလို့ဆေးဝယ်သည့် ကိစ္စကပြဿနာမရှိပေမယ့် ယခုစေ့ဘဲပြဿနာ။ ကလေးကို လည်းထားခဲ့လို့စိတ်မချ။

သူငယ်ချင်းတွေလာလျှင်လည်းကောင်းသား။ ငွေနည်း နည်းတော့ဆွဲလို့ရမည်။ ဝဿနီခါအကြံအစိုက်နေဆဲ နေ့လည် ဘက်မှာ ဆရာဝန်တွေဆရာမတွေ round လှည့်လေသည်။ ရှေ့ ပြေးရောက်လာသည့်ဆရာမက ဝဿနီခါကို တော်တော်မျှက်မုန်း ကျိုးနေသလားမသိ။

အပြစ်ကတော့ ဆရာဝန်လေး အရမ်းဂရုစိုက်လို့ပဲဖြစ်ရ မည်။

“မနက်ကဝယ်ခိုင်းတဲ့ဆေး ခုထိမဝယ်ရသေးဘူးလား။ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟို ... ကျွန်မ ... ”

“ဘာလဲ ပိုက်ဆံမရှိဘူးလို့ပြောဦးမလို့လား။ ဒါဖြင့် ဘာ ဖြစ်လို့ဆေးရုံတက်ရအောင်လာတာလဲ၊ အလှပြင်ရအောင်လာ တာလား”

“ရှင် ... ”

တကယ်က ကလေးတစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး ဝဿန် အပြင်မထွက်ချင်တာ စိတ်မချတာလည်းပါသည်။ ဆရာမက သူမကိုဖြေရှင်းခွင့်မပေးဘဲ ဒေါသထွက်နေလျှင် ဝဿန်မျက်ရည် ကျရသည်။

စာဥလေးကတော့ အဖျားရှိန်ကြောင့် နွမ်းပျော့နေလေ သည်။

သည်စဉ် ဆရာဝန်ကြီးနှင့်ဆရာဝန်လေး၊ ဆရာမများအဖွဲ့ သူမတို့အခန်းထဲရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

မျက်ရည်များနှင့်ဝဿန်ခါကို သူတို့လျှပ်တစ်ပြက် တွေ့ သွားကြ၏။ ဝဿန်မျက်ရည်များကို လျင်မြန်စွာသုတ်နေတုန်း ဆရာဝန်ကြီးက သူမကိုမေးလေသည်။

“ကလေးအတွက်စိုးရိမ်လို့လား၊ ကလေးကကောင်းသွား မှာပါ။ မင်းက ကလေးအမေလား ... ”

“အဒေါ်ပါရှင်”

“ဪ ... တူမလေးကိုတော်တော်ချစ်တယ်ထင်တယ်၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဆရာတို့ကိုသာ ယုံကြည်ထားလိုက် ကောင်း သွားမှာ ... ”

စာဥလေးကို ဆရာဝန်ကြီးကပင် စမ်းသပ်ပြီး ဆေးကုသ ချက်မှတ်တမ်းမှာရေးသည်။ ဆေးတွေကိုလည်းကြည့်လေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက ဦးဆောင်လုပ်နေတော့ မြတ်ရှင်းသန့်အနားမှာ အသံတိတ်ရပ်လို့နေရသည်။

“လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေသွားဝယ်လိုက်နော် ... ဆရာမ လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးထားလိုက်ပါ”

“သူ့ကို မနက်တည်းကဆေးဝယ်ခိုင်းထားတာ ဆရာကြီး ရဲ့၊ ခုထိမလုပ်သေးဘူး၊ အဒေါ်ဆိုတော့ မအလောက်စိတ်မပူ ဘူးထင်ပါတယ်၊ လူမြင်ကောင်းအောင်သာစိတ်ပူပြနေတာ”

“ရှင် ... ”

“ဟာ ... ဆရာမ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သူ့မှာ အခက်အခဲရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကဲ ကဲ လိုတဲ့ဆေးတွေ ဆရာမသွား ယူခဲ့လိုက်”

ရက်စက်စွာအပြောခံလိုက်ရသည့်အတွက်ကြောင့်ရော စောစောကပင် ဝမ်းနည်းအားငယ်နေသည့်အပြင် တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ထား၊ အစားမစားရသေးတာတွေပေါင်းပြီး ဝဿန်ခါ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့။

တစ်ကိုယ်လုံးပျော့ခွေးပြီး မူးမိုက်သွားလေသည်။ ဝဿန်ခါ စိတ်ထဲ လောကထဲမှလွင့်မျော၊ လွတ်မြောက်သွားသည်ထင်မိ သည်။

“ဟဲ့ ... အို ... ”

ပထမဦးဆုံး သူမကိုပြေးပွေ့ဖို့ မြတ်ရှင်းသန့်ကြီးစားပေ မယ့် ဝဿန်နှင့်အနီးဆုံးဖြစ်သည့် ဆရာဝန်ကြီးက အချိန်မီပွေ့ ထားနိုင်ခဲ့သည်။

စာဥလေးခမျာ ငိုမဲ့မဲ့နှင့်ကျုံးထလေတော့သည်။

“အန်တီလေး ... အန်တီလေး ... အန်တီလေး”

“တိတ် ... တိတ်ပါ ကလေးရယ်၊ သမီးအန်တီလေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သူ့အိပ်ရေးပျက်လို့မှူးသွားတာပါ”

မြတ်ရှင်းသန့် ကလေးကိုချော့လိုက်စဉ် ဆရာကြီးက ဝဿန်ခါကိုဘေးမှတင်ပေါ်သို့ပွေ့တင်လိုက်ပြီး လိုအပ်သည့်ကုသ ချက်များကို ချက်ချင်းပြုလုပ်ပေးလေတော့သည်။

ဆရာမများလည်း ပျာယာခတ်အလုပ်ရှုပ်သွားကြလေ သည်။ ဆေးသွားယူသူယူကြ။ လိုအပ်တာတွေအပြေးအလွှားလုပ် ကိုင်ပေးကြရသည်။

“ဒီတူဝရီးမှာ လူနာစောင့်မရှိဘူးလား၊ ဒီမြို့မှာစပါယ်ရှယ် နှစ်မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူးဆရာ ဒီမြို့မှာစပါယ်ရှယ်နှစ်မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို အိမ်မှာအလုပ်သမားနှစ်ယောက်ပါတယ်၊ တစ် ယောက်ဒီလွတ်လိုက်မယ်၊ တူဝရီးနှစ်ယောက်စလုံးလူနာဖြစ်နေ ပြီ၊ သူတို့အိမ်မှာရောလူရှိသေးလား”

“မရှိပါဘူး သူမိဘတွေကလည်း ချွတ်ချုံ့ကျနေတဲ့ရောဂါ သည် အိုကြီးအိုမတွေပါ”

ဆရာမတစ်ယောက်၏စကားက ကဲ့ရဲ့တာလား၊ နှိမ့်ချတာ လားပင်မသိ။ ခုတင်နှစ်လုံးပေါ်မှာတော့ တူဝရီးနှစ်ယောက်လုံး လူနာဖြစ်နေပေသည်။

မကြာမီ ဆရာဝန်ကြီး၏အိမ်အလုပ်သမားဆိုသည့်

အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ရောက်ရှိလာပြီး သူမတို့ နှစ်ယောက်ကိုစောင့်ရှောက်နေတော့သည်။

ဆရာဝန်ကြီးနှင့်အဖွဲ့မှာ ဆေးရုံကိုဆက်လက် roundရင်း တာဝန်ဝတ္တရားများထမ်းဆောင်နေခဲ့သည်။

“အင့် ... အင်း”

ဝဿနိခါ သတိရသွားလျှင် နေ့လည် ၃ နာရီပင်ရှိနေပေပြီ။ ဆေးရုံနှင့်အိပ်ပျော်သွားသည့်ကြောင့် သူမအားတွေပြည့်နေလေ၏။ သူမဘေးခုတင်မှာ စာဥလေးကလည်း အဖျားမရှိတော့လို့လားမသိ လန်းဆန်းလျက်။

“မီး မီး”

“အန်တီလေး”

သူမတို့ဘေးမှာ ဗီရိုလေးပေါ်မှာလည်း မုန့်ထုပ်တွေ၊ သစ်သီးတွေပြည့်လျက်။ ဘယ်သူတွေလာပေးထားတာလဲ။

လောလောဆည်တော့ သူမတို့အခန်းမှာမည်သူမှမရှိပါ။ ဝဿနိခါ အဖြစ်အပျက်တွေကို တွေးမိတော့မျက်ရည်ကအိခနဲ။

သဘောကောင်းပုံရသည့် ဆရာဝန်ကြီးကိုလည်း မြင်ယောင်မိပြန်သည်။ အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်။ ရုပ်ကတော့ ယောက်ျားပီသသည်။ အချောစားကြီးမဟုတ်

ရွှေစကားစာပေ

ရပါ။ နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်ခုံးမျက်လုံးကောင်းကောင်းနှင့်။

ဆရာဝန်လေးလိုတော့ လူချောတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။

ဖိုက်ဆံမရှိဘဲ ဆေးရုံတက်နေရတာ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ သူမ ကိုယ့်နားမှနားကပ်လေးကိုချွတ်လိုက်သည်။ သည်နားကပ်လေးကိုရောင်းလိုက်ရင် ခွဲသောင်းလောက်တော့ရမှာပဲ။ ဆေးဖိုးရှင်းလို့ရရင်တော်ပါပြီ။

ဆရာမအချို့က ငါ့ကိုမူယာမာယာများတယ်လို့ထင်နေကြတယ်။ ဆရာဝန်တွေကို ကပ်ပလီပြီး အသနားခံနေတယ် ဆေးဖိုးမကုန်အောင်လုပ်နေတယ်လို့ထင်နေကြတယ်။ ရှက်လိုက်တာ။ သူတို့မျက်လုံးတွေကို ငါဖတ်တတ်ပါတယ်။

စာဥလေးအတွက်သာမဟုတ်ရင် ငါဆေးရုံပေါ်ကဆင်းပြေးတယ်။ ခုတော့ရှိပါစေတော့။ ဟိုဘက်လူနာခန်းတွေသွားပြီး ငါသိတဲ့တစ်ယောက်ယောက်ကို နားကပ်ရောင်းခိုင်းလိုက်မယ်။

အတွေးနှင့်ဝဿနိခါ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး စာဥလေးကိုပွေ့ချီလိုက်သည်။

“အန်တီလေး ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဟိုဘက်ခန်းတွေ ခဏသွားရအောင်မီးမီး”

အနွေးထည်လေးဝတ်ထားသည့် အရုပ်လေးလိုချစ်စရာကောင်းသည့် စာဥလေးကိုချီပြီး ဝဿနိအခန်းထဲမှထွက်လိုက်လျှင် ဆရာဝန်ကြီးကိုဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝဿနိဆတ်ခနဲတုန်အောင်ပင်လန့်သွားမိသည်။

ရွှေစကားစာပေ

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ၊ နေကောင်းသွားပြီလား။ လူနာတွေအခန်းထဲလျှောက်မလည်ရဘူးနော်”

“ဟို ... ကျွန်မကိစ္စလေးရှိလို့ပါရှင်”

“ကိစ္စကိုနောက်မှရှိ လာ - လောလောဆည် အစားစားရမယ်”

“ရှင် ... ”

ဆရာဝန်ကြီးဟာ ရောက်ရောက်ချင်း သူမတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်ဂရုစိုက်ရတာလဲ။ သူ့ကိုကြည့်တော့လည်း တည်တည်ကြည်ကြည်။ မိန်းမလိုက်စားတတ်သည်ပုံမျိုးမဟုတ်။

ဝဿန်ခါနှင့်စာဥလေးတို့ အခန်းထဲပြန်ဝင်လိုက်ကြသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက သူ့လက်ထဲပါလာသည့် ၃ ဆင့်ချိုင့်ကို ဗီရိုပေါ်ဖြုတ်ချလိုက်သည်။ ကြက်သားစွပ်ပြုတ်နှင့်ငါးကြော်၊ ကြက်သားကြော်။

ဝဿန်ခါ အံ့သြရ၊ ပဟေဠိဖြစ်ရပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင်လုပ်ကိုင်ပေးရတာလဲ။ ဝဿန်မှာ အားငယ်စိတ်အခံရှိပြီးသားမို့ မျက်ရည်ကတော့မျက်ဝန်းထဲမှာအသင့်။

“ကဲ ... စား ကလေးရောလူကြီးပါအားရှိမှဖြစ်မယ်”

ဆရာဝန်ကြီးက ကလေးကိုငါးခုကြော်တစ်ကောင်ကောက်ပေးလိုက်တော့ စာဥလေးမှာဝမ်းသာအားရစားသည်သာ။

“ဆရာနာမည်ဦးမိုးကျော်သူပါ။ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သမီးလေးနာမည်က ဖြူစင်သူ၊ ခြနစ်သမီးရှိပြီ”

ဝဿန်လက်ထဲ ကြက်သားစွပ်ပြုတ်ချိုင့်ထည့်ပေးသဖြင့် သူမ ကလေးကိုတိုက်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းလည်းစား မင်းကြည့်ရတာအားနည်းနေတယ်”

သူမပါ စွပ်ပြုတ်သောက်ရပြန်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ကြက်သားကြော်တစ်တုံးကို ခက်ရင်းနှင့်ထိုးပြီး ဝဿန်ကိုပေးလေ၏။

“စား ... ဆရာလုပ်ရပ်တွေအတွက် ပဟေဠိဖြစ်နေပြီထင်တယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းကဆရာရဲ့ဆုံးသွားတဲ့ဇနီးနဲ့ရုပ်ချင်းဆင်နေလို့ပါ”

“ရှင် ... ”

“မလန့်နဲ့ ဆရာကရိုးရိုးသားသားသနားမိတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သမီးရဲ့အမေနဲ့ရုပ်ချင်းဆင်တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတော့ မကြည့်ရက်နိုင်တာအမှန်ပဲ၊ ကိုယ့်ဇနီးဆုံးသွားတာ ၃ နှစ်ရှိပြီ။ ကိုယ့်ဇနီးနာမည်က ခွာဖြူတဲ့အရမ်းဖြူစင်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ မင်းပဟေဠိဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပြောပြတာ၊ ဘာမှစိတ်ဆင်းရဲစရာတွေတွေ့မနေနဲ့၊ မင်းချိုတဲ့တာ ဆရာသိပါတယ်၊ ဆရာပဲအားလုံးကြည့်ရှင်းသွားမှာပါ”

ဆရာဝန်ကြီးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတွေပြောနေသည့်အခါ ဝဿန်လှိုက်ခနဲနေအောင်ပင် ဝမ်းနည်းခံစားမိရသည်။ သည်အခါ မျက်ရည်တွေကတလိမ့်လိမ့်စီးကျလာလေ၏။

“ကဲ ... တိတ်ပါကွာ၊ ဒါတွေကုန်အောင် တူဝရီပေါ့”

ယောက်စားပစ်ကြ၊ ညစာကျလာပို့ခိုင်းဦးမယ်၊ ဆရာတော့ ညက
မှ round ရင်းလာတော့မယ်၊ ခဏခဏလာတော့လည်း မကောင်း--
ဘူးလေ၊ သူများတွေတစ်မျိုးထင်လိမ့်မယ်၊ တော်ကြ ဒီဆရာဝန်
ဒီနေ့ပဲရောက်တယ်၊ ဒီနေ့ပဲ ဖယားစနေပြီလို့ပြောကုန်ကြလိမ့်
မယ်နော်”

စာဥလေးကိုရော ဝဿန်ကိုပါ ခေါင်းလေးတွေပွတ်ပြီး
နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသည့်အခါ သူမတို့မျက်လုံးတွေပြူးကျန်ခဲ့
ရသည်။

“အန်တီရေ ... ကြက်သားစားမယ်”

“အေး ... အေး”

သူယူလာသည့် ကြက်သားတစ်တုံးကိုအရိုးခွင်ပြီး စာဥ
လေးကိုကျွေးလိုက်ရာ စာဥလေးအထူးပင်ပျော်ရွှင်နေတော့သည်။

“စားလို့ကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းရင်စား ... ”

“အန်တီလေးရော ... စား”

“ငါရင်ပြည့်နေတယ်သမီးရယ် ... ရင်ထဲမှာ ဘာတွေခံ
နေတယ်မသိဘူး”

တကယ်လည်း ဝဿန်ခါ ရင်ထဲမှာဆို့နှင့်နေမိသည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နားကပ်ရောင်းပြီးဆေးဖိုးရှင်းဖို့ သူမသံဝိဋ္ဌာန်ချ
ထားမိပေပြီ။

သည်စဉ် ... သူမ၏ကျောင်းမှဆရာမများ လူနာမေးရ

အောင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူ့ဖခင်နီလာအပြင် သူမနှင့်
ခင်မင်သည့် စံပယ်ညိုလည်းပါလာခဲ့သည်။

“ဝဿန်တို့တူဝရီးမှာစားစရာတွေစုံနေပါလားဟေ့ ဘယ်သူ
တွေပို့ထားတာလဲ”

“ဦးဦး ... ပို့ထားတာ”

“ဘယ်သူ”

“ဦးဦး ... ဦးဦး ... ”

“ဦးဦးဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုခေါ်တာလဲ ဝဿန်”

ဝဿန်မပြောချင်ပါ။ သူမအိပ်ပျော်နေတုန်းကပေးထားခဲ့
တာဖြစ်ရမည်။ ဆရာဝန်လေးပေးတာလို့ပြောလိုက်လျှင် ဝဿန်
ကိုကြားတယ်ထင်ဦးမည်။

“မသိပါဘူး မသူဇာရယ်၊ ဝဿန်အပြင်ထွက်နေတုန်းပေး
ထားခဲ့တာပဲ”

“နင်တို့ကိုသနားတဲ့တစ်ယောက်ယောက်က ပေးခဲ့တာနေ
မှာပေါ့၊ ကဲပါ အခုရော ... ဆေးရုံတက်ရအောင်အဆင်ပြေရဲ့
လား ငွေလိုသေးလား”

“လိုတယ်မနီလာ ... ဝဿန် ဒီနားကပ်လေးရောင်းချင်
တယ်၊ မနီလာတို့က ရွှေဆိုင်ရှိတော့ဝယ်မှာပေါ့နော်”

“ဝယ်တော့ဝယ်ပါတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလားဝဿန်၊ မင်း
မရောင်းဘဲနဲ့ပေါင်လိုက်ပါလား၊ လည်တော့ပြန်ရွှေရတာပေါ့”

“မပေါင်တော့ပါဘူးမနီလာ၊ အပြတ်ပဲရောင်းချင်တယ်၊

ဝဿန့်မှာမိဘတွေကကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ ဆေးဖိုးလည်း
လိုသေးတယ်၊ ပေါင်လည်းပြန်မရွေးနိုင်မယ့်အတူတူ တစ်ခါ
တည်းရောင်းတာကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်းဖြစ်ပါတယ်၊ နီလာက ဝဿန့်နားကပ်လေး
ကိုနှမြောလို့ပါ၊ ကျောက်စိမ်းနားကပ်လေးက ချစ်စရာလေးလေ၊
ဝဿန့်အနေနဲ့ ဘယ်လောက် တော်တော်နဲ့ပြန်လုပ်နိုင်တော့
မလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ မရှိလည်းမဝတ်ရုံပေါ့၊ အဆင်ပြေဖို့က
အရေးကြီးပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ... နီလာတစ်ခါတည်းပိုက်ဆံချေခဲ့မယ်၊
ဝဿန့်နားကပ်က တစ်မူးသားလောက်ဆိုတော့ ဖိသောင်းယူ
လိုက်ပေါ့”

နီလာက တစ်ခါတည်းငွေပေးခဲ့ပြီး ဝဿန့်နားကပ်ဝယ်
လေရာ ... စံပယ်ညိုကတော့ စိတ်မကောင်းချေ။

သို့သော် သူမလည်း ဘာမှတတ်နိုင်တာမဟုတ်။

အတန်ကြာမျှစကားတွေပြောပြီး သူမတို့အဖွဲ့ပြန်သွားကြ
လျှင် ဝဿန့်အောက်ထပ်ရှိ ဆေးရောင်းသည့်နေရာသို့ ဆေးဖိုး
တွေသွားဆပ်ဖို့ဖြင့်လေသည်။

စာဉ်လေးကို ကျောပိုးပြီး ဝဿန့် အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာ
ခဲ့ရင်း လေ့ကားထောင့်မှာချိတ်ထားသည့် နာရီကိုလှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ ညနေ ၅ နာရီ။

အဖေနဲ့အမေတော့ ငါ့ကိုစိတ်ပူနေမှာပဲ။ ဆေးရုံနဲ့ငါတို့
ခြံကဝေးလွန်းတယ်၊ အဖေနဲ့အမေက စက်ဘီးလည်းစီးနိုင်တာ
မဟုတ်ဘူး။

သူမ အိမ်ကိုပြန်ပို့ဖို့လူကြိုရှာနေရစဉ် ... သူမနှင့်ကျောင်း
နေဖက် နေဝင်းကို ဆိုင်ကယ်နှင့်ဆေးရုံထဲဝင်လာတာတွေ့လိုက်
ရသည်။

“နေဝင်း ... ”

“ဟင် ... ဝဿန့် နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါ့တူမလေးနေမကောင်းလို့ဆေးရုံတက်နေရတယ်၊ အိမ်
ကိုသွားပြီး ကလေးသက်သာကြောင်းပြောပေးပါနော်”

“ရတယ် ... ရတယ် ... ငါသွားပြောပေးမယ်၊ နင်တို့
ငွေလိုမလား၊ ငါ့ဆီကနည်းနည်းယူထား”

“မလိုဘူး ငါနားကပ်ရောင်းထားတယ်၊ အိမ်ကိုသာသွား
ပြောပေး”

“ကောင်းပြီ မနက်ဖြန် ငါတစ်ခေါက်လာကြည့်ဦးမယ်”

နေဝင်းနှင့်စကားပြောပြီး ဝဿန့်ဆေးရောင်းသည့် အခန်း
သို့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရေဖိုးမချိုးရ၊ ဘာမှမပြင်ဆင် မပြီးလိမ်းရပေမယ့် ဝဿန့်
အသွင်လေးမှာ ကပိုကရိုနှင့်ပင်လှနေသေး၏။ ဖြူဝင်းဖိုပြည်သည့်
အသားနှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းလှလှက မော်ဒယ်တွေလို
ပိန်ကပ်မနေ။

လှယဉ်ကျေးမယ်၊ ကာယအလှမယ်ကိုယ်လုံးမျိုး မျက်နှာ
လေးလှပုံကလည်း သွယ်တန်းသည့်မျက်ခုံး၊ ရှုန်းလက်လှပသည့်
မျက်လုံးများ မျက်တောင်ကော့လေးတွေ မည်းနက်ထင်လင်း
လျက်။ နှာတံလေးလှပုံက အရှေ့တိုင်းအလှ။ အင်္ဂလိပ်မတွေ
လိုအပေါ်ကြိုးမဟုတ်။

နှုတ်ခမ်းလေးက နှင်းဆီဖူးလို။ သူ့ခမျာ စိတ်ဆင်းရဲ
ကိုယ်ဆင်းရဲနေရလို့ နှုတ်ခမ်းလေးများအရောင်ဖျော့နေပုံကအစ
သနားစဖွယ်။

မျက်နှာကျလှလှလေးမှာ မေးလေးချိုင့် နေပုံကအစ
အသည်းယားစဖွယ်။

အနွေးထည်ဖလန်နယ်ကွက်လေးတွေဆင်တူနှင့် တူဝရီး
ကို ဆရာမတွေငေးကြည့်နေကြစဉ် ဝဿန်ခါဆေးကောင်တာ
တွင်ထိုင်နေသည့် ဆရာမကိုမေးလိုက်သည်။

“ဆရာမ ... ကျွန်မတူမလေးအတွက် ဆေးဖိုးရှင်းချင်လို့
ပါ”

“ဒေါက်တာမြတ်ရှင်းသန့်ရှင်းမယ်လေ၊ သူက ဒီလိုပဲ
ဒုက္ခရောက်တဲ့လူနာတိုင်းကို ကူညီနေကျပါ”

“ကျွန်မ ပေးမှာပါရှင်၊ ကျွန်မထက်အရေးကြီးတဲ့လူနာ
တွေကိုသူပေးပါစေ၊ တွက်ပေးပါဆရာမရယ် ကျွန်မပေးပါရစေ”

“အစကတော့ ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆို၊ အခုဘယ်ကရတာလဲ”
ဆရာမက ဝဿန်ကိုအထင်သေးစကားဆိုလျှင် ဝဿန်

ရှင်းပြမိသည်။

“ကျွန်မ နားကပ်ရောင်းလိုက်ပါတယ်၊ ဆေးဖိုးပေးနိုင်
ပါပြီ”

“ကဲ ... ယူလိုက်အနင်းရေ ... သူကအရည်အချင်းတွေ
နဲ့နော်၊ ဆရာဝန်ကြီးကိုလည်း ဒီနေ့ရောက်ဒီနေ့ပဲဖမ်းစားလိုက်
ပြီ၊ သူတို့မိသားစုက ဆေးရုံခဏခဏတက်နေရတာနဲ့တော့
ဟုတ်နေတာပဲ”

ဆရာမငယ်ငယ်လေးတွေ၏မှတ်ချက်က ဆိုးဝါးပေမယ့်
ဝဿန်ခါသည်းခံမိသည်။ သူတို့အမြင်မှာ ဒီလိုပဲမြင်စရာပဲကိုး
လေ။

ဝဿန်အတန်တန်ပြောသဖြင့် စာဉ်လေးအတွက် ဆေးဖိုး
ကိုသူတို့တွက်ချက်ယူလိုက်ကြ၏။ ဝဿန်စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာနှင့်
စာဉ်လေးကိုကျောပိုးကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်ဖို့ဟန်ပြင်နေစဉ်
ဆေးရုံရှေ့သို့ကာတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာခဲ့သည်။

ဆရာမတွေပျာယာခတ်သွားရပါ၏။
“ဆရာဝန်ကြီးကား ... ”

ဆရာဝန်ကြီးက ပေါ့ပါးစွာပင် ဆင်းလာရာမှ ဝဿန်ကို
လှမ်းမြင်လိုက်လျှင် မျက်မှောင်ကျူသွား၏။

“ဝဿန် ကလေးနေမကောင်းဘဲနဲ့ ဘာလို့လျှောက်သွား၊
နေတာလဲ၊ သွားပြန်တက်”

သူ့လေသံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။ သို့သော် သူ့စာသက်က

သုံးဆယ်ကျော်လောက်မို့ ဝဿနိထက်တော့ အများကြီး ကြီးမှာ ပင်။ ဝဿနိက အသက်နှစ်ဆယ်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ဝဿနိစာဥလေးကိုကျောပိုးပြီး အပေါ်ထပ်သို့အမြန်ဆုံး ပြန်သွားခဲ့လျှင် ဆရာဝန်ကြီးက ဆရာမတွေကိုမေးလိုက်၏။

“သူဘာဆင်းလုပ်တာလဲ”

“ဆေးဖိုးလာရှင်းတာပါ ဆရာကြီး”

“ဆေးဖိုး သူမှာပိုက်ဆံမရှိဘူးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် သူ့နားကပ်ရောင်းလိုက် လို့ ပိုက်ဆံရသွားပါတယ်”

“ဘာ ... ”

ဆရာဝန်ကြီးအော်လိုက်သဖြင့် ဆရာမများပင်လန့်သွား ရသည်။

“နင်တို့ဆေးရုံက ဒီလိုပဲလား၊ မရှိတဲ့သူဆီက ဒီလိုပဲ လည်ပင်းညှစ်နေကြသလား၊ ဆေးဈေးတွေကလည်းကြီးလိုက် တာ၊ အပြင်ထက်ပိုပြီးဈေးကြီးတယ်”

“ဒါ ... ဝန်ထမ်းသက်သာဆိုင်ပါဆရာကြီး”

“တခြားနည်းနဲ့ရှာပေါ့၊ အပြင်ဆေးဆိုင်တွေရဲ့ဈေးအတိုင်း ပဲရောင်းပေါ့၊ နေစမ်းပါဦး ဒီဆေးရုံမှာစရိတ်မျှပေးဖို့ အလှူရှင် တို့မရှိကြဘူးလား”

“ရှိ ... ရှိပါတယ်ဆရာကြီး၊ ဒါပေမယ့် ဝဿနိထက်

ဆင်းရဲတဲ့လူနာတွေကို ဦးစားပေးရပါတယ်၊ သူတို့က ဆင်းရဲတယ် ဆိုပေမယ့် သူကကျောင်းဆရာမပါ”

“ဟ ... ကျောင်းဆရာမဆိုတာ လစာလေးဘယ်လောက် ရလို့လဲ၊ သူ့မှာမိဘတွေနဲ့တူမလေးကို လုပ်ကျွေးနေရတာဆို၊ သူတို့တွေကလည်းချူချာတယ်ဆို ကြည့်လုပ်ပေးကြပေါ့”

ဆရာဝန်ကြီးစိတ်တွေတိုနေလျှင် ဆရာမတွေစကားအပြန် အလှန်မပြောရဲကြတော့ပေ။ ခေါင်းငုံ့ပြီး အသံတိတ်နေမိကြ သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ စကားတွေပြောနေလျက်။

“အဲဒီကောင်မလေးက ဆင်းရဲသားနဲ့မတူဘူး၊ သူ့ထက် ဆင်းရဲစုတ်ပြတ်တဲ့ လူနာတွေအများကြီးပါဆရာ”

“အဲဒီကောင်မလေးက ချောတော့ ဆရာကြီးရော ဆရာ လေးရော သနားနေကြတာ၊ ကျွန်မတို့အမြင်ကတ်လို့ပါ”

ဆရာဝန်ကြီးက သူ့အခန်းထဲဝင်သွားပြီး လုပ်စရာရှိသည် များကိုလုပ်နေစဉ် မြတ်ရှင်းသန့် ဆေးရုံသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

ဆရာမများပြီးစိစိနှင့် သူ့ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်ကြသည်။ ပြီး အသံတီးတိုးနှင့် ...

“ဆရာလေး ... ဝဿနိဆေးဖိုးလာရှင်းသွားတယ်”

“ဟင် ... ဒါနောက်စရာလား၊ သူ့မှာပိုက်ဆံမရှိပါဘူး”

“ရှိတယ် ... ရှိတယ် ... နားကပ်ရောင်းပြီးဆေးဖိုးလာ ပေးတာ”

“ဟို ဆရာမပြောတာမခံချင်လို့ဖြစ်ရမယ်၊ သူ့မှာလည်း”

မာနအရှိသား”

“လူပဲဗျာ ... မာနရှိမှာပေါ့၊ သူ့မများမိဘတွေကမကျန်းမာ တူမလေးကမကျန်းမာနဲ့ ဒုက္ခတွေများလှပါတယ်ဗျာ”

“အံ့မယ် ... အံ့မယ် ဆရာလေးက သူ့ကိုအရမ်းသနား နေတယ်ပေါ့ဟုတ်လား၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ဆရာလေးနောက်ကောက် ကျမှာသေချာတယ်သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဲ ကျွန်တော်က သူ့ကိုရိုးရိုးသားသား သနားတာပါ”

“ရိုးရိုးဖြစ်ဖြစ် ဆန်းဆန်းဖြစ်ဖြစ် အခု ဆရာသနားလို့ မရတော့ဘူး၊ ဆရာကြီးကမြင်မြင်ချင်းအတိတ်နဲ့ပစ္စုပ္ပန်ဆက်သွယ်မိ သွားပြီ”

“ဆရာမပြောတာ နားမလည်ဘူးဗျာ”

သူတို့အနားမှာရှိသည့် ဆရာမတစ်ယောက်ကပြုံးစိစိနှင့် ခပ်တိုးတိုးရှင်းပြသည်မှာ ...

“ဒီလိုဆရာရေ ... ဆရာကြီးအိမ်ကထမင်းချက်တဲ့ အဖေကြီးကပြောပြတာ၊ ဆရာကြီးရဲ့ဆုံးသွားတဲ့ဝန်းနဲ့ ဝဿန် ကတော်တော်တူတာဆိုပဲ”

“ဗျာ ... ဝါဆို ဆရာကြီးကမုဆိုးပိုပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အရပါလာတာ သမီးနဲ့အလုပ်သမား နှစ်ယောက်၊ မြို့ထဲမှာငှားနေတယ်၊ ဆေးခန်းလည်းဖွင့်မယ်၊ ဝါပေမယ့် သူလည်းသူငွေပါပဲလေ၊ ဆေးခန်းမဖွင့်လည်းချမ်းသာ

ပြီးသားပါ”

“ဆရာတော့ဆွေးပြီ၊ ဟိုက ဆရာလိုမြို့စိမဟုတ်ဘူး၊ သွက်တယ်၊ ဒီနေ့ပဲ သူ့အိမ်ကလူကို လူနာစောင့်လုပ်ခိုင်း၊ ထမင်း ချိုင့်ယူလာနဲ့”

“ရပါတယ်ဗျာ သူတို့အဆင်ပြေရင်ပြီးတာပါပဲ”

ဆရာမများရှေ့မှာ မြတ်ရှင်းသန့် ထွက်လာခဲ့ပြီး ကိုယ့် အခန်းကိုယ်ဝင်လိုက်သည်။ မာရသွန်အပြေးသမားတစ်ဦးလို မောပန်းရသည်ကြောင့် မြတ်ရှင်းသန့် ကုလားထိုင်မှာ ခြေပစ် လက်ပစ်တိုင်ချမိသည်။

လူဆိုတာ မရနိုင်သည့်အရာတစ်ခုကိုမှ ပိုပြီးလိုချင်တာ လား၊ ဝဿန်ကို သူချစ်မိနေပြီလား၊ သွေးရိုးသားရိုးကူညီမိတာ လား။

ရင်ထဲမှာ မောပန်းမိတာတော့အမှန်။

၃ ရက်ကြာလျှင် စာဥလေး အဖျားပြတ်သွားခဲ့ပေပြီ။
ဝဿန်မှာ ကျောင်းပျက်လှပြီဖြစ်သဖြင့် ဆေးရုံက ဆင်းချင်ပေ
မယ့် ဆရာဝန်ကြီးကဆင်းခွင့်မပေးသေး။

“စိတ်မချရသေးဘူး၊ ကလေးကအားနည်းနေသေးတယ်၊
အဖျားလည်းငွေ့ငွေ့ရှိသေးတယ်”

“အိမ်ကျမှဆက်ကုလို့မရဘူးလား ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မ
အိမ်ပြန်ချင်လှပါပြီ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ဒီမှာ ဘာတွေလိုအပ်နေလို့လဲ၊ ဆရာတို့
အကောင်းဆုံးဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့ကြားက ဘာဖြစ်လို့ဆေးရုံက
အရင်းဆင်းချင်နေတာလဲ”

“အိမ်ကိုလည်းစိတ်မချလို့ပါရှင်၊ အဖေနဲ့အမေကို စိတ်
မချလို့ပါ၊ ဆရာကြီးပို့ပေးနေတဲ့ထမင်းစားရတာလည်း အားနာ
လွန်းလို့ပါ”

ဆရာဝန်ကြီးက ဘာစကားမှမပြောဘဲ သူ့အဖွဲ့နှင့်အတူ

လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပေးခဲ့ပြီး ထွက်ခွာသွားလျှင် ဝဿန်ခါ မြတ်
ရှင်းသန့်ကို အားကိုးတကြီးနှင့်ကြည့်မိသည်။

သူကလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။ ဆရာဝန်များ
နှင့်ဆရာမများထွက်ခွာသွားကြလေမှ ဝဿန်ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်
နှင့်ကိုယ်စိတ်ဖြေသည်။

“ကောင်းနေပြီဟာ ငါ့ဘာသာဆင်းပြေးမယ်”

ဆရာဝန်တွေ ဂရုစိုက်တော့လည်း ဆရာမတွေက ကြည့်
မရ။ ဝဿန်ခါဆေးရုံဆင်းချင်လှပါပြီ။

“ညနေ ... မောင်ရီပျိုပျိုအချိန်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေကြတုန်း
ငါဆင်းမယ်”

ကလေးကိုပွေ့ချီထားရင်း ဝဿန်စိတ်ဆင်းရဲနေသည်။
သီးသန့်ခန်းမို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်ထဲနေတာလည်း အားငယ်နေ
မိသည်။ ညဘက်မှာဆေးရုံက သုသာန်နှင့်နီးလို့လားမသိ။ ခွေး
တွေဆွဲဆွဲငင်ငင်အူနေသံကြားရတိုင်း ဝဿန်ခါကျောချမ်းမိရ
သည်။

ပထမရက်များက ကလေး အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့
မကြောက်အားပေမယ့် ခုတော့ဝဿန်ကျောစိမ့်မိပေပြီ။ စာဥလေး
ကိုပွေ့ချီထားရင်း တူဝရီးနှစ်ယောက်စကားတီးတိုးပြောနေကြ
၏။

“အန်တီလေး အိမ်ပြန်ကြမယ်”

“ငါလည်းပြန်ချင်တာပဲသမီးရယ် ... ငါတို့ကို ဆင်းခွင့်

မပေးကြဘူး”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်လို့မရဘူးရား ... ”

“မရဘူးသမီးရဲ့ ငါတို့ကိုရိုက်မှာ ... ”

“ဘယ်တူကရဲ့ ... ”

“ဆရာဝန်ကြီးတွေက ... ”

“စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းတယ်နော် ... ”

“အေးလေ ... ”

ဂါဝန်အပွင့်လေးနှင့် အရပ်ကလေးလိုချစ်စရာကောင်းလှသည့် စာဥလေးမှာဆံပင်ရှည်လေးနှင့်။ ဆံပင်ကပျော့နွဲ့ပျောင်းအံ့ပြီးကျောလယ်လောက်ထိရှည်သည်။

ဝဿန်ကလေး၏ ဆံပင်လေးများကိုပြီးပေးပြီး ကျစ်ဆံမြီးလေးနှစ်ချောင်းထိုးပေးနေရင်း မျက်ရည်များတစ်မိမ့်မိမ့်စီးကျနေမိသည်။

အဖေနှင့်အမေတို့လည်း သူမတို့ကို စိတ်ချမှာမဟုတ်။ အမေ့မှာယောက်ျားကိုလည်း တစ်ယောက်ထဲထားခဲ့လို့မရ။ မြေးနှင့်သမီးထဲလာချင်ရာမှာအမှန်။ ဒွေးလေးခလည်း ခရီးသွားတာပြန်ရောက်ပုံမရသေး။

ငါတို့မိသားစုတွေလည်း ဆင်းရဲလိုက်တာ ကျွန်မာရေးမကောင်းတော့ငွေကလောက်သည်မရှိ။ ဆေးရုံမှာဆရာဝန်ကြီးတွေ သဘောကောင်းပေမယ့် ဆရာမတွေကို ဝဿန်ကြောက်မိသည်။

“အန်တီရေး ... ”

စာဥလေးကလည်း အဒေါ်မျက်ရည်ကျတော့ သူ့ပါမဲ့မဲ့လာပြီး ငိုတော့သည်။ တူဝရီးနှစ်ယောက်ခွေးအူသံတွေကြားနေရသဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ထားကာကြောက်နေမိသည်။

ဆေးရုံမှာမီးမလာသဖြင့် အခန်းတိုင်းဖယောက်တိုင်လေးတွေထွန်းထားရ၏။ မီးစက်ရှိပေမယ့် အကြောင်းပေါ်မှသုံးသဖြင့် ယခုကျမှောင်နှင့်မည်းမည်း။

ကလေးကိုပွေ့ချီပြီး တစ်ဖက်ခန်းရှိ လူနာအများကြီးရှိသည့် အခန်းသို့ဝဿန်သွားဖို့ပြင်လိုက်သည်။ သည်စဉ်အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီးဖယောင်းတိုင်က ဟုတ်ခနဲငြိမ်းသွားလျှင် ဝဿန်လန့်အော်မိတော့သည်။

“ဝဿန် ... ဝဿန် ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

မြတ်ရှင်းသန့်အသံကြားရလေမှ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည့်ဝဿန်ခါ တရှိက်ရှိက်ငိုမိခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ ... ကြောက်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာပဲရဦးစားကြည့်ပါဦး။ ဆေးရုံက သုသာန်နဲ့မနီးမဝေးရှိနေရတဲ့ကြားထဲ မီးကမလာ၊ ခွေးတွေကအူကျွန်မတို့မှာ အဖော်ကလည်းမရှိ၊ ဆင်းခွင့်မပေးရင်လည်း ကျွန်မတို့ကို ဟိုဘက်ခန်းသွားနေခွင့်ပြုပါ”

ဆရာဝန်လေးခေါင်းကုတ်ရသည်။ ဟိုဘက်ခန်းတွေက

ယောက်ျား၊ မိန်းမလူနာတွေ လူနာစောင့်တွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ကလေးကိုရောဂါကူးမှာ စိတ်ညစ်ရတာတွေရှိမည်။ ဒါတွေကို ဝဿန်မသိ။ စေတနာကိုနားမလည်။

“ဟိုဘက်ခန်းတွေမှာ ခုတင်လွတ်မရှိဘူး၊ လူနာတွေပြည့် ကျပ်နေတယ် ကလေးကိုလည်းရောဂါကူးနိုင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်းပြန်ခွင့်ပြုပါတော့ဆရာ ... ကျွန်မဘယ်လို မှဆက်မနေနိုင်တော့လို့ပါ”

“ကလေးက အဖျားအရှင်းမပြတ်သေးဘူး”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း နောက်နေ့မှဆရာဆေးခန်းကိုလာကုပါ မယ်၊ ကျွန်မတို့ပြန်ပါရစေတော့ရှင်၊ ကျွန်မတို့တူဝရီးကြောက် လွန်းလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်ဦးဦး ... မီးမီးပြန်ချင်ပြီ၊ ဘာနဲ့ဖွားဖွားကို အောက်မေ့ရယ် ... ”

မြတ်ရှင်သန့်အကျပ်ရိုက်နေရပေပြီ။ ဆေးရုံဆင်းခွင့်က ဆရာဝန်ကြီးမှပေးလိုရတာ ဝဿန်ခါမသိမသာဆိုးလှသည်။ ပြီး ဒီနေ့မှရောက်ပေမယ့် ဆရာကြီးဟာ ဝဿန်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး သဘောထားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

အင်းလေ ... သူ့ရဲ့ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ချစ်ဇနီးနဲ့ရုပ်ချင်း ဆင်သည်ဆိုတော့လည်း ဆရာဝန်ကြီး ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှာပေါ့။ သေဆုံးသွားတဲ့ အချစ်သစ်ပင်ကို ပြန်လည်တွေ့ဆုံရင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါလား။

“နော် ... ဆရာ ကျွန်မပြန်တော့မယ်၊ အခု ၈ နာရီ လောက်ရှိပြီ၊ မှောင်နေပြီ ပြန်ရင်အတော်ပဲ”

“မနက်ကျမှဆင်းပါတော့ကွာ၊ အခုအချိန်မရှိတော့ဘူး၊ မင်းတို့ပေးဆင်းလိုက်ရင် ဆရာကြီးကကိုယ့်ကိုအပြစ်ပေးမှာပေါ့၊ ကိုယ်အပြစ်ရတာကိုမြင်ချင်လို့လား”

“ကျွန်မတို့ အကြောက်လွန်ပြီးသေသွားရင်ရော”

“တစ်ယောက်ယောက်အဖော်လွှတ်ပေးမယ်၊ ဒါဆိုရင် ရတယ်မဟုတ်လား၊ လိမ္မာတယ်နော်၊ မနက်ဖြန်မှဆင်းတော့၊ ရော့ ဆရာမုန့်တွေယူလာတယ်”

မုန့်တွေပေးခဲ့ပြီး သူထွက်ခွာသွားလျှင် ဝဿန်တို့တူဝရီး စိတ်ဓာတ်ကျကျခဲ့သည်။ စာဥလေးကိုမုန့်တစ်ထုပ်ဖောက်ပေး လိုက်ပြီး ဝဿန်လူနာခုတင်ပေါ်မှာမှိုင်နေခိုက် မနက်ကရောက်ခဲ့ သည့် ဆရာဝန်ကြီးအိမ်မှာအဒေါ်ကြီး ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကလေးတွေ အဒေါ်နောက်ကျသွားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေကြတာလဲ၊ ထမင်းဆာလို့လား ခုမှစနာရီရှိပါသေးတယ်၊ ခုမှပြောင်းလာတာဆိုတော့ ရှင်းရလင်းရ ပစ္စည်းတွေနေရာချ ထားရနဲ့လေ၊ သမီးလေးဖြူစင်သူတောင် ဆေးရုံကိုအတင်းလိုက် မယ်လုပ်လို့ချောထားခဲ့ရတယ်၊ သူက သူမေမေနဲ့ရုပ်ချင်းဆင် တယ်ဆိုတဲ့ ဝဿန်ကိုတွေ့ချင်တယ်တဲ့လေ ... ”

စကားတွေ ဖော်ရွေလိုက်လဲ့စွာပြောရင်း ပါလာသည့် ဆင့်ချိုင့်ကြီးကိုဖြုတ်၊ ပါလာသည့်လျှပ်စစ်မီးအိမ်ခလုတ်ဖွင့်

တစ်ခန်းလုံးလင်းချင်းနွေးထွေးသွားခဲ့သည်။

အဒေါ်ကြီးမှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး အသားညိုညို ရုပ်ခပ်သန့်သန့် စိတ်ကောင်းရှိမည့်ရုပ်မျိုး။ နောက်အောင်သွယ် ကောင်းသည့်ရုပ်မျိုး။ ဝဿန့်စိတ်ထဲမှာ ပခုံးတွန့်မိသည်။

“စားသမီး - စာဥလေးကိုအဒေါ်ခွဲလိုက်မယ်၊ စာဥလေး ဖို့ ကြက်သားစွပ်ပြုတ်၊ သမီးအတွက်တော့ ထမင်းနဲ့ဟင်းတွေ စိစဉ်လာတယ်၊ ဪ... အဒေါ်နာမည်က ဒေါ်ညိုပြာတဲ့၊ ဆရာကြီးနဲ့ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းဘူးပေါ့ကွယ်၊ မောင်မိုးကို အဒေါ် ပဲထိန်းကျောင်းလာခဲ့ရတာ၊ အဒေါ်ကအပျိုကြီးဆိုတော့ သူတို့ မိသားစုတွေကိုပဲ ကိုယ့်သွေးသားအရင်းလို သဘောထားနေရ တယ်”

စကားများပေမယ့် အလုပ်လည်းလုပ်ပါသည်။ လင်းချင်း နွေးထွေးသွားသည့်အခန်းလေးထဲမှာ သူက ကလေးကိုစွပ်ပြုတ် တိုက်နေပြီး ဝဿန့်ကိုထမင်းအတင်းစားခိုင်းလေ၏။

“ဝဿန့်မိဘတွေတော့ စိတ်ပူရှာမှာပဲနော်”

“ဝဿန့်လူကြုံမှာလိုက်ပါတယ်၊ ကလေးသက်သာသွား ပြီလို့”

“ဝဿန့်ရဲ့ စားရေးသောက်ရေးလည်းပူနေမလား”

“ဆေးရုံရှေ့မှာထမင်းဆိုင်တွေရှိတာ အမေတို့သိပါတယ်၊ ဝဿန့်တို့အိမ်ကလာဖို့ ဘယ်လိုမှအဆင်မပြေတော့ ခါတိုင်း လည်း ဒီလိုပဲ ထမင်းဖြူလေး ချဉ်ပေါင်ကြော်လေးဝယ်စားရတာ

ပါပဲ၊ အဒေါ်တို့ကိုအားနာပါတယ်ရှင်၊ ဝဿန့်တို့ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းတတ်ပါတယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း ဆိုသလို ကျွန်မတို့ကြောင့်မြေပူရာကင်းမှောက်ဖြစ်နေပါပြီ”

“အမလေ - အမလေး စကားကလည်းတတ်လိုက်တာ အကူအညီလိုအပ်သူကို ကူညီရတာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပါ၊ ဒီကြားထဲ ဝဿန့်က ခွာဖြူအသေးစားလေးဆိုတော့ အဒေါ်တို့ပိုပြီးအံ့ဩ ရ စေတနာရှိရပါတယ်၊ အားနာစကားတွေဆိုမနေနဲ့၊ အဒေါ်တို့ စေတနာကိုအသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် ထမင်းစားပြုစုယူယတာ ကိုလက်ခံ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ...”

သည်မျှ သဘောကောင်း မနောကောင်းနေသည့် ဒေါ်ညို ပြာကိုအားနာလာသဖြင့် ဝဿန့်ထမင်းစားဖို့စိတ်ကူးရသည်။ စာဥလေးကတော့ စွပ်ပြုတ်သောက်နေလိုက်တာ တော်တော် ဝင်သွားပေပြီ။

ဝဿန့်ထမင်းနှင့်ဟင်းချိုင့်များကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲရ ရင်ထဲနှင့်ရပြန်သည်။

ကော့နေသည့် ထမင်းနှင့်ဟင်းများကြောင့် ဆရာဝန်ကြီး ဟာ သူဌေးမှန်းနားလည်ရသည်။

“စား သမီး စား - ဒီမြို့ကဝယ်လို့ခြင်းလို့ကောင်းတယ် ခနား၊ မြစ်ကမ်းတောကမြို့ဆိုတော့ သားငါးလတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရတယ်၊ ဆရာကတော့ အရမ်းသဘောကျနေပဲ၊ ပုစွန်တုပ်တွေ

ရောငါးတွေရော ဈေးလည်းသက်သာတယ်။ ဒီပုစွန်တုပ်သုပ်လေး ကုန်အောင်စား။ ချက်ရင်အိမှာစိုးလို့ မီးဖုတ်ပြီးသံပရည်လေးစမ်း ပေးထားတယ်။ မောင်မိုးက အချိန်အားရင် ကိုယ်တိုင်ဝင်ချက်တာ သမီးရဲ့ သူများယောက်ျားတွေလို ကိန်းကြီးခမ်းကြီးမနိုင်ဘူး။ အခုလည်းအဒေါ်တို့ ဒီမြို့မှာနေရတာသဘောကျပေမယ့် ကြာ ကြာနေရမယ်မထင်ပါဘူးကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင် ... ”

“ဪ ... သူက ဘွဲ့လွန်ဆိုလား ဘာဆိုလား ထပ်တက် ဦးမှာလေ။ နောက် ... တိုင်းဆေးရုံကြီးတွေဘာတွေပြောင်းရမှာ ပေါ့”

“ဪ ... ”

“မောင်မိုးခမျာ ပညာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ဘာရေးညာရေး တွေအကုန်ကောင်းပေမယ့် အချစ်ရေးကျ ကံမကောင်းရှာဘူး ကွယ်”

“ရှင် ... ”

“ဪ ... ဒီလိုပါ ခွာဖြူလေးက သဘောကောင်းပေ မယ့် ဆင်းရဲတယ်။ ကျန်းမာရေးလည်းမကောင်းဘူး။ မောင်မိုး မိဘတွေကဒီနှိပ်ခဲ့တာပေါ့ကွယ်။ ခွာဖြူလေးခမျာသနားစရာပါ။ သမီးလေးမွေးပြီး ၂ နှစ်သမီးလည်းရောက်ရော ကွယ်လွန်သွား ရှာတော့တာပါပဲ။ မောင်မိုးခမျာအရှုံးတစ်ပိုင်းပါပဲ။ သူက သူမိန်းမ ကိုသိပ်ချစ်တာ”

“ဪ ... ”

“ဝဿန့်ကိုမြင်လိုက်တော့ အဒေါ်အံ့ဩသွားတယ်။ ခွာဖြူ ပုံရိပ်လေးပြန်တွေ့ရသလိုပဲ။ ခွာဖြူ မောင်မိုးနဲ့ရခါစကရုပ်မျိုးလေး ဝဿန့်၊ ကျန်းမာရေးကောင်းတော့ ခွာဖြူထက်ပိုပြီးလန်းဆန်း တယ်။ ပိုပြီးလှနေတယ်ပေါ့ကွယ်။ ရုပ်ကတော့တော်တော်တူပါ တယ်”

ဝဿန့်ထမင်းတစ်လုပ်နစ်လုပ်စားပြီး ရှေ့ဆက်မစားချင် တော့ပါ။ ငါ့အဖြစ်ကမလွယ်ပါလား။ တော်ကြာ စားခုတ်ရာဝင် လျှို့ဝှက်အပေါက်ဖြစ်နေဦးမလား။

အင်းလေ သူလည်းဆရာဝန်ကြီး သူဌေးကြီးပဲ ငါလို အနုတ်စုတ်စုတ်စုတ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချမ်းသာပေး မှာပါ။

“ဟင် ... တော်ပြီလား။ အဒေါ်စကားများလို့အစားပျက် သွားပြီထင်တယ်။ စားပါဦးကွယ်။ ထမင်းမစားချင်လည်း ဒီပုစွန် တုပ်လေးတော့ ကုန်အောင်စားလိုက်ပါ။ ဒီငါးဥကြော်ရော ရေခွေး နဲ့မြည်းမလား”

“တော်ပါပြီ အဒေါ်ရယ်။ ဝဿန့်ရင်ပြည့်နေလို့ပါ”

“ဪ ... သမီး စိုးရိမ်ကြီးနေပြီထင်တယ်။ အဒေါ်တို့ မောင်မိုးတို့က ကိုယ်ချစ်ရခင်ရတဲ့သူနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်လို့ ဘဝ ချင်းဆင်လို့ သမီးကိုဂရုစိုက်ပေးကြတာပါ။ ငမ်းငမ်းတက်နေ ကြတယ်လို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့နော်။ မောင်မိုးမှာ လက်ထပ်နေ

မည်သူရှိပြီးသားပါ။ သူ့သူငယ်ချင်းလေ ဘွဲ့လွန်တက်နေတဲ့ ဆရာဝန်မကြီးပါပဲ။ ဝဿန့်ကို အဒေါ်တို့ ရိုးရိုးသနားကြင်နာကြတာပါ။

“ဝဿန့်တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ဝဿန့်အဒေါ်နဲ့ဆရာကို မပြစ်မှားခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ့်ပေါ်ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေကို”

“ဟုတ်ပါပြီ ဝဿန့်နေရဲစားရဲအောင် အဒေါ်ကြိုရှင်းပြတာပါ။”

ဒေါ်ညိုပြာက လေးဆင့်ချိုင့်ကို ပြန်ဆင့်ထပ်နေစဉ် ဆရာဝန်ကြီးနှင့်အဖွဲ့ လူနာတွေကို round လှည့်လာသည်ကို သူမတို့မြင်လိုက်ရသည်။

မကြာမီ ဝဿန့်တို့အခန်းသို့ရောက်ရှိလာကြ၏။ ဆရာဝန်ကြီးအသွင်က နူးနူးညံ့ညံ့။ အားလုံးအပေါ်မှာ ဒီလိုပါပဲ။

“ဒီလူမမာတွေ စားလို့သောက်လို့ကောင်းရဲ့လား။ ကလေးကအများနည်းနည်းရှိသေးတယ်။ နှစ်ရက်လောက်တော့ စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

“ကျွန်မ ကျောင်းပျက်လှပါပြီဆရာ၊ ကလေးကိုအိမ်ကနေဆေးခန်းလာပြရင် မပြစ်တူးလားရှင်”

“လိုအပ်လို့ပြောနေတာပဲ ဝဿန့်၊ မင်းကျောင်းကို ဆရာလှမ်းခွင့်တိုင်လိုက်မယ်”

“ဒီနှစ်ထဲမှာ ကျွန်မခွင့်ယူရတာများနေလို့ပါ ဆရာရယ်၊

တော်ကြာကျွန်မအလုပ်ပြုတ်လိမ့်မယ်”

“ပြုတ် _ ပြုတ် _ အဲဒီအလုပ်ပြုတ်ရင် ဆရာဆေးခန်းမှာ စာရေးမလာလုပ်လှည့်၊ ဆေးရုံမဆင်းခိုင်းဘဲ ဆင်းပြေးရင် တော့တရားစွဲရမှာပဲ”

ခပ်တည်တည်နှင့်လုပ်စရာရှိတာလုပ်ရင်း သူပြောနေလျှင် ဆရာမများမှာပြုံးချင်ချင်။ မြတ်ရှင်းသန့်ကတော့မပါ။ သူက ဘယ်မှာဂျူတိကျနေသလဲမသိ။

ဝဿန့်နှင့် စာဥ ငြိမ်သက်စွာ သူငိုငေးကြည့်နေဆဲ ဆရာဝန်ကြီးနှင့်အဖွဲ့ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ဝမ်းလည်းသွေးနှင့်အေးညှိပြာပြန်သွားခဲ့သည်။ မပြန်ခင် မှာကြားခဲ့သည်မှာ ...

“ဝဿနိ ... ၁၁ နာရီလောက် ထမင်းလာဖို့မယ်နော်၊ ခုမနက်တော့ ဒီမှာရှိတဲ့ကိတ်မုန့်နဲ့ဘီစကွတ်တွေစားထား ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“အဒေါ်ကိုအားနာပါတယ်၊ ကျွန်မဆိုင်ကပဲဝယ်စားမှာပါ။ အဒေါ်မှာ ဆရာတို့ကိုပြုစုရတာတစ်မျိုး၊ ကျွန်မတို့က ကမ္ဘာမီးလောင်တဲ့အထဲ ဆီးမီးခွက်ဝင်တောက် ... ”

“အမလေး ဝဿနိစကားပုံကြီးကလည်း အဒေါ်တို့အဖြစ်က ကမ္ဘာမီးလောင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ အခုမှ စမ်းရေတွေ အကုန်စီးပြီး ပန်းတွေအကုန်ပွင့်နေတာ၊ မောင်မိုးအမိနဲ့အရေရော ဝဿနိကိုမြင်မြင်ချင်းသနားတာကြောင့်ရော အဒေါ်တို့အားလုံးတာဝန်ယူမှာပါ”

ဒေါ်ညှိပြာပြန်သွားတော့ တူဝရီနှစ်ယောက် မျက်နှာသစ်

ခေါင်းပြီးရသည်။ နောက်အခန်းပြင်ဝရန်တာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိစဉ် အသက်ငါးနှစ်အရွယ်ကလေးမလေးတစ်ယောက် ဂါဝန်အဝတ်လေးနှင့် ဆရာဝန်ကြီးလက်ကိုဆွဲကာ လျှောက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ကြရသည်။

ကလေးက ချစ်စရာလေးပါပဲ။ စာဉ်လေးလောက်မချောပေမယ့် ဆရာဝန်သမီး ကျန်းမာသူလေးမို့ အရက်ကလေးလို ချစ်စရာကောင်းပါသည်။

ခဏကြာလျှင် ... သူတို့နှစ်ယောက် ဝဿနိတို့အခန်းထဲသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဒီမှာ ဘယ်သူလဲကြည့်စမ်း သမီး”

“မေမေ ... မေမေ မသေဘူးနော်”

အံ့သြ ဝမ်းသာနေသည့်ဟန်လေးနှင့် ကလေးကဝဿနိထံ ပြေးလာလျှင် ဝဿနိ ကလေးကိုသနားကြင်နာပြန်သည်။ ဩော် ငါနဲ့ သူ့အမေတော်တော်ဆင်တူတယ်ထင်တယ်။

“အလိုက်သင့်ဆက်ဆံလိုက်ပါဝဿနိ၊ ကလေးဝမ်းနည်းအောင်မလုပ်ပါနဲ့”

“ကျွန်မသိပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ဒီလောက်မရိုင်းပါဘူး” ကိုယ့်ထံပြေးလာသည့်ကလေးကို ဝဿနိအလိုက်သင့်ပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။ ဖြူစင်သူလေးမှာ ဝဿနိကိုတအားကြီးဖက်ထားပြီး စကားတွေပြောလိုက်မိလိုက်နှင့်။

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့သမီးတို့ကိုခွဲထားတာလဲ၊ ဘွားဘွား

ဆူလို့ထွက်သွားတာလား။ သူကရော သမီးညီမလေးလား။ မေမေ
ဗိုက်ထဲကမွေးထားတာလား။ မေမေ ... ပြောပါဦး”

စာဥလေးကိုလက်ညှိုးထိုးရင်း မေးနေသေးသည်။ စာဥ
လေးမှာလည်းမျက်လုံးလေးပြူးလျက်။ သူ့အန်တီလေးမှာ သူ
အပြင် တူမရှိသေးသည်ဟုများ မှတ်ထင်နေသလားမသိ။ ငိုမဲ့
မဲ့နှင့်။

ကလေးဆိုတာ တစ်ယောက်ငိုလျှင် လိုက်ငိုတတ်ကြသည်
မဟုတ်ပါလား။

ကလေးတစ်ယောက်ရှိကိုင်နေလျှင် ဝဿန်လည်းသနားကြင်နာ
လွန်းသဖြင့် ရင်ထဲနာလာရသည်။

“တိတ်ပါကလေးရယ်၊ အန်တီက သမီးရဲ့ ... ”

ဝဿန်ရှင်းပြဖို့ပြင်ပေမယ့် ၅ နှစ်သမီးလေးမှာ လက်မခံ
ပါ။ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ရမ်းရင်း ...

“ဟင့်အင်း ... အန်တီမဟုတ်ဘူး။ မေမေ ... သမီးရဲ့
မေမေ၊ သမီးသိပါတယ် ... မေမေ ပိုပြီးလှလာတယ်၊ ဟုတ်တယ်
နော်ဖေဖေ”

မျက်ရည်များနှင့်သမီးလေးကို ဦးမိုးကျော်သူ တဖန်ဖြစ်ဖြစ်
စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါသည်။ နောက်မှ အဖြစ်မှန်ရှင်းပြရသည်
ဖြစ်စေ။

“အေးပါကွယ် အေးပါ၊ ကဲ သမီး သမီးမေမေအလုပ်
မအားဘူး၊ ဖေဖေတို့အိမ်ပြန်ကြမယ်၊ နောက်တစ်ခေါက်မှလာ

နော်”

“ဟင့်အင်း ... သမီးမေမေခွဲနေခဲ့မယ်၊ ဖေဖေပဲပြန်၊
ဒါမှမဟုတ် မေမေကိုအိမ်ခေါ်ခဲ့ပေါ့”

ကလေးက သူနားလည်သလိုစိမ့်ခန့်ခွဲနေလျှင် ဦးမိုးကျော်
သူ အခက်တွေ့နေရသည်။ သမီးကို ဝဿန်ခါနဲ့တွေ့ပေးမိတာ
မှားသွားပြီလား။ ဝဿန် သူ့ကိုအထင်များလွှဲနေသလား။ ဒီယုန်
မြင်လို့ ဒီချုံထွင်သည်ဟုပြောမှာတော့စိုးပါသည်။

အရာရာတိုင်းစိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေသည့် သမီးလေးကို
ပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည့် စိတ်သဘောရိုးနှင့်ခေါ်ပြမိတာ
ပါ။ အဖြစ်မှန်ကိုရှင်းပြလို့ရမည်ထင်ပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းပေါ့။

“မေမေက ညီမလေးနေမကောင်းလို့ ဆေးရုံတက်နေရ
တယ်သမီးရဲ့၊ ဆေးရုံဆိုတာ လူမမာတွေပဲနေရတာ သမီးကို
ရောဂါတွေကူးမှာပေါ့၊ ညီမလေးနေကောင်းတော့မှနော်၊ အခု
ပြန်ကြရအောင် မေမေစိတ်ရှုပ်နေပြီ”

“အခု ... မေမေကိုပြန်တွေ့နေပြီ၊ မေမေကိုအိမ်ခေါ်ခဲ့
ရမှာမဟုတ်ဘူးလား၊ မေမေက အိမ်ပြန်မလိုက်ဘူးလား၊ သမီးတို့
အရင်လိုအတူတူမနေရဘူးလား”

ကလေးအတွေးထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေမှုနှင့် မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့
နေလျှင် ဦးမိုးကျော်သူ သမီးကိုဝဿန်လက်ထဲမှ ဖြင်းညင်းစွာ
ပွေ့ချီယူလိုက်ပါသည်။

“သမီးကိုဖေဖေနောက်မှရှင်းပြမယ်၊ အခုအိမ်ခေါ်ပြန်ကြ

ရအောင်နော်၊ ဖေဖေမှာအလုပ်တွေရှိသေးတယ်၊ သမီးဆိုးနေရင်း နောက်ခေါ်မလာတော့ဘူး”

“ဖေဖေခေါ်မလာလည်း သမီးတစ်ယောက်တည်းလာမှာ ပေါ့”

ဖြူစင်သူလေး ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြောလျှင် ဦးမိုးကျော်သူ ရင်မောပေါ်သည်။ ဒီပြဿနာကိုဘယ်လို ကိုင်တွယ်ရပါ။

“ကဲ ... ဖေဖေတို့ အခုခဏပြန်မှဖြစ်မယ်၊ သမီးနားလည် တယ်နော်၊ ဖေဖေကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်နဲ့”

“ဖေဖေလည်း မီးမီးကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်နဲ့”

ဆရာဝန်ကြီးခေါင်းကုတ်ပြီး အကျပ်ရိုက်နေလျှင် ဝဿန် ဝင်ပြီးချော့မော့ရပါသည်။

“ကဲ သမီးလေးပြန်နင့်၊ အန်တီ ... အဲ လိုက်ခဲ့မယ် နော်၊ ညီမလေးနေကောင်းအောင်လုပ်လိုက်ဦးမယ်၊ နေကောင်း တော့လိုက်ခဲ့မယ်နော် ... နော်”

ကလေးကိုလက်ကလေးနှစ်ဖက် ယုယစွာကိုင်ရင်း မရေ မရာကတိတွေနှင့်ချော့မော့ရလျှင် ကလေးကျေနပ်သွားပါသည်။

“တကယ်နော် ... မေမေ ... တကယ်”

“အေးပါကွယ် ... အေးပါ ... ”

အခန်းထဲမှာကျော့ခိုင်းထွက်သွားပေမယ့် ကလေးမှာသမင် လည်ပြန်လှည့်တကြည့်ကြည့်။

ဝဿန် သည်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည့်အခါ ခုတင်တွင်

ထိုင်နေသည့် စာဥလေးခမျာ မျက်ရည်တွေနှင့်။

“အန်တီလေး မကောင်းဘူး၊ အန်တီလေးညာတယ်”

“ဘုရားရေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မီးမီးကိုမချစ်တော့ဘူးမဟုတ်လား၊ သူများကိုပိုချစ်နေ ပြီမဟုတ်လား”

“ဪ ... ခက်လိုက်ပါဘိ၊ ကိုယ့်သမီးလေး ကိုယ့်တူ မလေးကိုပိုချစ်တာပေါ့ကွယ်၊ တိတ် ... တိတ်မငိုနဲ့နော်၊ အန်တီလေးတို့ကော်ဖီဖျော်သောက်ကြမယ်၊ မုန့်တွေစားကြမယ် နော်”

ကလေးအငိုတိတ်အောင်ချော့ရင်း ဒီဇာတ်ရှုပ်ကြီး ရှေ့ ဆက်ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲလို့ ဝဿန်ရင်မောနေမိသည်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖြူစင်သူလေးကို ရင်ထဲနှင့်အောင်သနားကြင်နာမိတာ အမှန်။

လည်း စားစရာတွေယူလာပေးတယ်။ နေ့စဉ်ပဲ... မေမေ
ဈေးထဲမှာကြားခဲ့တယ်။ အခုရောက်နေတဲ့ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ဇနီးနဲ့
သမီးကရုပ်ချင်းတူတယ်ဆို ဘာတွေဖြစ်လာဦးမှာလဲသမီးရယ်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေရဲ့ ... သူဇနီးကဆုံးသွားပါပြီ။
သမီးလေးတစ်ယောက်ကျန်ခဲ့တယ်။ ဝဿန်တို့ကိုသနားတယ်။
ဒါပါပဲ။ ကဲ ... သမီးသွားမယ်မေမေ ကျောင်းပျက်တာများပြီ။
ကလေးကိုလေစိမ်းတွေတိုက်မယ်နော်”

“ညည်းကိုငါမွေးထားတာပါအေ၊ ဆရာ မလုပ်စမ်းပါနဲ့
သွားမှာသာစိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သွားစမ်းပါ”

ကိုယ့်စက်ဘီးလေးကို ‘ခပ်သွက်သွက်နင်းပြီး ဝဿန်ခါ
ကျောင်းသို့ အမြန်ဆုံးရောက်ဖို့စိတ်စောနေမိသည်။

သူ့သမီးနှင့်နောက်ထပ်မတွေ့အောင် ဆေးရုံဆင်းပေး
လိုက်သည်ဟု တွေးထင်မိသမျှ ကျောင်းရောက်မှလွဲသွားကြောင်း
ဝဿန်သိလိုက်ရသည်။

ကျောင်းရုံခန်းထဲမှာ ဆရာဝန်ကြီးသားအဖကိုတွေ့လိုက်ရ
လို့ပါပဲ။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဖော်ရွေစွာစကားပြောနေရာမှ
ဝဿန်ခါကိုလှမ်းပြီးခေါ်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဝဿန်ရေ ... ကျောင်းသားသစ်တစ်ယောက်တိုး
တယ်။ ဒါ ... ဒီဆေးရုံကိုပြောင်းလာတဲ့ဆရာဝန်ကြီးလေး၊
ဦးမိုးကျော်သူတဲ့၊ ကျောင်းအတွက်လိုအပ်နေတဲ့ မီးစက်လည်း
လှူတယ်”

ထိုနေ့မနက်ပိုင်းကပင် ဝဿန်ခါတို့တူဝရီးဆေးရုံဆင်းခွင့်
ရခဲ့သည်။

ဪ - လူဆိုတာကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ ကိုယ့်သားသမီးကိုမှ
အချစ်ဆုံးထင်ပါသည်။ ပထမတုန်းကဆေးရုံဆင်းခွင့်မပေးချင်
သည့် ဆရာဝန်ကြီးဟာ သူ့သမီးနှင့်မလွယ်မှန်းလည်းသိရော
ဝဿန်တို့ကိုချက်ချင်းပဲ ဆေးရုံဆင်းခွင့်ပေးခဲ့၏။

ရင်ထဲမှာ ပြုံးမိပေမယ့် ဒါဟာ သဘာဝတရားတစ်ခုဟု
ဝဿန်ခါနားလည်သည်။

ကျောင်းချိန်မီသေးသည်မို့ ကလေးကို အဘိုးနှင့်အဘွားထံ
အပ်ခဲ့ပြီး ဝဿန်ကျောင်းသွားဖို့ပြင်ရသည်။

“မေမေ သမီးစက်ဘီးပြန်ရောက်နေတယ်နော်၊ ဆရာဝန်
လေးပြန်ပို့ခိုင်းထားတာလား”

သူ့မှာ ခိုင်းစရာ တပည့်တွေအများကြီးလေ။

“သူ့ကိုယ်တိုင်လာဖို့တယ်သမီးရဲ့၊ မေမေတို့အတွက်

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာဝန်ကြီးကို ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မတူမလေးက မနက်ကမုဆေးရုံကဆင်းခဲ့တာပါ။”

“ဟုတ်လား ... ဆရာကြီးက ခါတိုင်းလို ညည်းအဖေ နေမကောင်းလို့ ကျောင်းပျက်တာလားလို့”

လူကြီးတွေစကားပြောနေကြစဉ် ကလေးက ဝဿန်ခါထံ သို့လျှောက်လာခဲ့သည်မှာ ဝမ်းသာအားရ။

“မေမေ ... မီးမီး ... မေမေအတန်းမှာနေမယ်နော်”

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့သြ နေရာ ဆရာဝန်ကြီးကပင် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ရှင်းပြနေသည်။

“ဪ ... ဒီလိုလား ... ဒါဆိုကလေးအဆင်ပြေဖို့ ဒေါ်ဝဿန်ကို သူငယ်တန်းသင်ခိုင်းမှ ထင်တယ်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်။ သမီးလေးခမျာမိခင်မေတ္တာ ငတ်နေရတာတာပါ။ ကျွန်တော်က လည်း အလုပ်များတော့ သမီးအတွက် အချိန်သိပ်မပေးနိုင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ သမီးနေရတာ အလုပ်သမားတွေနဲ့ပါပဲ”

“ဒေါ်ဝဿန် ... ဒေါ်အေးနွယ်နဲ့အတန်းချင်းလဲလို့ဖြစ် တယ်မဟုတ်လား ...”

“ဆရာကြီးတာဝန်ပေးရင် မငြင်းပါဘူးရှင်”

“ဒါဆို ... အတန်းချင်းလဲသင်လိုက်ပါ။ ကဲ ... ကလေး ကိုခေါ်သွားပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး။ ဆရာဝန်ကြီးရှင် ကျွန်မကိုခွင့်ပြု

ပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ ... ဆရာမကို အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ဗျာ၊ သမီးအတွက် ကျွန်တော်နောက်ဆံမတင်းရတော့ဘူး ပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ဝတ္တရားအတိုင်း ထမ်းဆောင် တာပါ။ ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး”

ကလေးလက်ကိုဆွဲပြီး ဝဿန်ခါ သူငယ်တန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆရာကြီးကဒေါ်အေးနွယ်ကိုခေါ်ပြီး သူမနှင့် အတန်းလဲပေးရန်ပြောပြလိုက်သည်။

သူငယ်တန်းကလေးများမှာလည်း ဒေါ်အေးနွယ်ထက်ပို ပြီးသဘောကောင်းသည့် ရုပ်ရည်ချောမောသည့် ဝဿန်နှင့် စာသင်ရမှာ ပိုပြီးပျော်ရွှင်နေကြသည်။

သူငယ်တန်းမို့ ကျောင်းစည်းကမ်းတွေ၊ ဘာတွေတော့ နားမလည်ကြသေးပေ။ သနားစရာရုပ်ကလေးတွေနှင့် အသန့်စင် ဆုံး ကျောင်းသားလေးတွေ။

ဖြူစင်သူမှာ အတန်းထဲတွင်နေရာချပေးလို့မရဘဲ ဝဿန် အနားမှာသာကပ်နေသဖြင့် ဝဿန်အကျပ်ရိုက်နေရသည်။

“သမီး ကျောင်းသားဆိုတာ စာသင်ခန်းထဲမှာနေရတယ် ကွယ့်၊ သမီးကျောင်းသားမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... သမီးကကျောင်းသူ ...”

“အတူတူပေါ့ သမီးရဲ့ ကျောင်းသားဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းသူ

၁၂၄

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ဖြစ်ဖြစ် အတန်းထဲမှာနေရတယ်လေ၊ သမီးကိုအတန်းရှေ့ဆုံးမှာထားမယ်နော်”

“ဆရာမဟုတ်ဘူးလေ၊ မေမေက သမီးရဲ့မေမေ၊ မေမေဆရာမ”

ဝဿန်ခါအဖြေရကျပ်နေစဉ် သူငယ်တန်းအတန်းထဲမှာရှိသည့် အမြှာညီအစ်မ မေသူလင်းနှင့်မေသူနှင်းကိုလှမ်းမြင်ရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲအကြံရသွားခဲ့သည်။

ဝဿန် မေသူလင်းနှင့်မေသူနှင်းကို သူမတို့အနားသို့လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဖြူစင်သူလေးကိုနားလည်အောင်ရှင်းပြကြည့်၏။

“ဒီနှစ်ယောက်ရုပ်ချင်းတူသလို သမီးမေမေနဲ့ဆရာမက ရုပ်ချင်းတူတာပါ။ ဒီနှစ်ယောက်တစ်ယောက်စီဖြစ်သလို သမီးမေမေနဲ့ ဆရာမကလည်းတစ်ယောက်စီ သမီးသိအောင်ပြောပြတာ”

ပြောရတာစိတ်မကောင်းပေမယ့် ကလေးကိုဝဿန်အဖြစ်မှန်တွေ့သိစေချင်သည်။

အမြှာနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဖြူစင်သူ တွေတွေလေးငေးနေပုံမှာ သနားစရာ။ ဝဿန်ခါရင်နင့်မိပါသည်။ အတန်ကြာလျှင် ဖြူစင်သူလေးမျက်ရည်ကျလာပြီး ဖြည်းဖြည်းလေးရှိုက်ငိုပါတော့သည်။

ဝဿန် ပွေ့ချီထားပြီးချော့မော့မိသည်။

ရွှေစကားစာပေ

“ဒါဆို မီးမီးမေမေဘယ်ရောက်သွားလဲဟင်၊ မေမေက မီးမီးမေမေမဟုတ်ဘူးပေါ့”

တော်တော်တော့ ရင်နင့်စရာကောင်းပါသည်။ ဝဿန်ခါကလေးကိုအားပေးရပါသည်။

“ဆရာမဟာ သမီးရဲ့မေမေဟုတ်ပေမယ့် သမီးကိုချစ်ပါတယ်၊ အားမငယ်နဲ့နော်၊ သမီးလိုတာ ဆရာမလုပ်ပေးမှာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ သမီး ဒီခုံမှာထိုင်နော်”

သည်တော့မှ ကလေးကိုနေရာချထားပေးလို့ရတော့သည်။ ဝဿန်ခါ သက်ပြင်းကို တိတ်တခိုးချရင်း ဖြူစင်သူလေးအဆင်ပြေအောင်နေပေးရပါသည်။

မိခင်မေတ္တာငတ်နေသည့် ကလေးတစ်ယောက်ကို မိခင်မေတ္တာပေးဖို့ ဝန်မလေးပေမယ့် မိခင်နေရာမှာတော့ သူမ မနေပေးနိုင်ပါ။

ဒါကိုနားလည်ပါကလေးရယ် ... ။

ရွှေစကားစာပေ

ငှက်ပျောသီး နှစ်ဖီးကိုချန်ထားလိုက်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ၊ သဘောသီးဈေးကကောင်းတယ်၊ နဲ့သာယာလည်းတစ်ဖီးဆိုမနည်းဘူး”

“ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ဆရာဝန်လေးတို့အတွက်ပါ၊ သူတို့ ကျေးဇူးတွေက တို့မိသားစုပေါ်မှာအများကြီးပဲ”

“ဪ ... သူတို့ဖို့ဆို ချန်ထားရမှာပေါ့ အမေသွားဖို့ မှာလား”

“အမလေး ... တော်တော်အတွေးအခေါ်ကောင်းတဲ့ မိန်းမ၊ မအေကိုများလုပ်စေချင်သေးတယ်၊ ငါမှစက်ဘီးမစီးတတ် တာ၊ ခြေလျင်သွားရင်ငါသေရောပေါ့”

“သမီးမသွားချင်ပါဘူးအမေရယ်၊ လူတွေကတစ်မျိုးပဲ၊ သမီးကိုရပ်ကလေးနဲ့မနီးပြီဦး ဆရာဝန်တွေကိုချိန်နေတယ်လို့ ပြောချင်နေကြတာ”

“ဪ သမီးရယ် ကိုယ်မဟုတ်ရင်ပြီးတာပဲ၊ ကိုယ်က လည်းအနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပေါ့”

“အဲဒါကြောင့် အမေ့ကိုသွားပို့ခိုင်းတာလေး၊ လမ်းလျှောက် သွားရင်လည်း ငေးရင်မောရင်၊ ရောက်သွားတာပါပဲအမေရယ်”

“ကျုပ်မောလို့ပါအေ၊ သစ်သီးသွားပို့တာလောက်တော့ လူတွေမကဲ့ရဲ့လောက်ပါဘူး၊ ငါတို့က စားစေချင်လို့စေတာနာနဲ့ သွားပို့တာပဲ၊ ငါတို့မှာ သူတို့ကိုကျေးဇူးဆပ်ချင်ပေမယ့် ပိုက်ဆံ မရှိတော့ ဒီလိုပဲသစ်သီးဝလံကောင်းကောင်းလေးတွေရတဲ့အခါ

သည်နေ့ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ဝဿန်ခါအတွက် အထူး အလုပ်ရှုပ်လှသည်။ သူများဆရာမတွေလို အားရက်မှာအနားယူ ဖို့ထက် အလုပ်တွေထောင့်စေအောင်လုပ်ရဖို့သာ ဝဿန်ခါစဉ် ရ၏။ သူမမှာမကျန်းမာသည့်ဖခင် မိခင်နှင့် တူမလေးရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

အိမ်မှာသန်စွမ်းသူဆိုလို့ သူမနှင့်အမေပဲရှိသည်။ အမေ ခမျာလည်းအသက်ကြီးပါပြီလေ။

သစ်သီးဝလံ ပန်းမာန်များကတော့ ဈေးသို့သွား၍မရောင်း ရပါ။ ခြံထဲသို့ လာဝယ်ကြ၊ ဖောက်သည်ယူကြသဖြင့် တော်သေး သည်။

ဝဿန်ခါတို့ တာဝန်ကူးဆွတ် စည်းနှောင်ထားဖို့ပါပဲ။ သားအမိနှစ်ယောက်ကူးဆွတ်ထားသည့်အသီးအနှံများကို မနက် လင်းသည်နှင့် လာဝယ်ကြပေသည်။

“သမီးရေ ဒီသဘောသီးအမှည့်ကြီးနှစ်လုံးနဲ့ နဲ့သာယ

ပို့ချင်မိတာပဲလေ”

အမေ့အသံက စိတ်မကောင်းလက်မကောင်းဖြစ်နေလျှင်
ဝဿန်ခါတာဝန်ယူရပါတော့သည်။

သည်စဉ် ... ဝယ်နေကျဖောက်သည်များရောက်ရှိလာ
ကြသဖြင့် ကျန်သစ်သီးများ ပန်းများကိုရောင်းချလိုက်ကြသည်။
ဝဿန်ခါ ခြံထဲမှထွက်သည့် နှင်းဆီပန်းနှစ်စည်းကိုလည်းချန်
ထားလိုက်သည်။

နှင်းဆီပန်းတွေက ရှိုးနှင်းဆီတွေဖြစ်သဖြင့် အဖူးဘဝမှာ
ပင်လှပလွန်းချေပြီ။ နီညိုရောင်လေးတွေက ကြက်သွေးရင့်။

“ကဲ ... သမီး စာဥလေးမနီးခင် ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ဆရာဝန်
လေးဆီ သစ်သီးနဲ့ပန်းတွေသွားပို့ပေတော့၊ နေဦး သူတို့နှစ်
ယောက်နေတဲ့နေရာတွေက တောင်နဲ့မြောက်မို့ ဆရာဝန်ကြီးကို
အရင်သွားပို့လိုက်၊ ပြီးမှအိမ်ပြန်လာပြီး နောက်တစ်ခြင်းကို ယူ
ဆရာဝန်လေးဆီပို့”

“ဟင် ... ဒီနေ့တော့ အဝတ်လျှော်ခန်းရောက်မှာမဟုတ်
တော့ဘူး”

“ကိုယ်ကျေးဇူးရှင်တွေကိုမငြိုငြင်ပါနဲ့သမီးရယ်၊ ကဲအမေ
ဒီမှာခြင်းနှစ်ခြင်းပြင်ထားတယ်၊ တစ်ခြင်းစီသွားပို့တော့”

အမေပြင်ဆင်ထားပေးပုံက တကယ့်ကိုလိုချင်စဖွယ်။ ဝါး
ခြင်းလေးနှစ်ခြင်းထဲမှာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကဆင်တူ။

သစ်သီးဝလံ ခြိုပ်ပွဲဝင်တော့မည်နယ်။ လှပလွန်းသည့်

နံ့သာပုဂ္ဂိုလ်ပျော့ပျော်ကြီးနှင့်သဘောသီးမှည့်အပြင် ဗမာသံပရာသီး
များနှင့် နှင်းဆီပန်းစည်းကတစ်ထုပ်၊ လှပစွာထည့်သိုထားသဖြင့်
လက်ဆောင်ခြင်းကယူချင်စဖွယ်။

နှစ်ခြင်းလုံးဆင်တူ။

အမေပေးလိုက်သည့်တစ်ခြင်းကို စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲထည့်
ကာ ဝဿန်ခါစက်ဘီးကိုဖြည်းဖြည်းစီးလာခဲ့ရသည်။ အမေ စေ
ခိုင်းလိုက်သည့်အတိုင်း ... ဆရာဝန်ကြီး၏အိမ်(သို့မဟုတ်)
ဆေးခန်းရှိရာသို့ သူမအရင်သွားရသည်။

ဝဿန်ခါအသွင်က နံနက်ဦးမှာ လန်းဆန်းကြည်လင်
လျက် တကယ့်နှင်းသောက်ပန်းလေးနယ်။

တင်ပါးအထိရှည်သည့်ဆံနွယ်များကို အရင်းမှခေါင်းစည်း
ကွင်းတစ်ခုနှင့်စည်းထားပြီး ပန်းစိုက်သည့်ဥယျာဉ်မှူးပိပိ နှင်းဆီ
ဖြူလေးတစ်ပွင့်ကို မခွဲတရှိပန်ဆင်ထားခဲ့သည်။

နောက် ... ချည်ထည်ဝမ်းဆက် ရွှေအိုရောင်လေးက
ခပ်နွမ်းနွမ်းပေမယ့် ... ဝဿန်ခါကိုယ်လုံးအလှကိုယဉ်ကျေးစွာ
ဖော်ပြနေသည်သာ။ ရင်ဖုံးလက်တိုခါးတင် ပုံစံဆန်းလေးမို့
လက်မောင်းဝင်းဝင်းလေးတွေပေါ်နေသည်က အစ ကျန်းမာသူ
လေးမို့ ရွှန်းရွှန်းပပ။

အထူးပြင်ဆင်ချက်တွေ ဘာမှမပါပေမယ့် ယုတ်စွာအဆုံး
ရွှေဆိုလို့နားကပ်ပင်မရှိရှာပေမယ့် ဝဿန်အသွင်က ဝင်းပလင်း
လက်နေသလို။

ဝဿန် ဆရာဝန်ကြီးဆေးခန်းရောက်တော့ နာရီထိုးတော့မည်။ နေခြည်နုနုအောက်မှာ ရောက်ရှိလာသည့် ဝဿန် အသွင်က တကယ့်ကိုကျက်သရေရှိလှပါပေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးငှားထားသည့်အိမ်က နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ဖြစ်ပြီး အောက်ထပ်မှာဆေးခန်း အပေါ်ထပ်မှာမိသားစုနေကြသည်။

မိသားစုဆိုတာလည်း သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် အဖော်နှစ်ယောက်ပါပေ။

လက်ဆောင်ဝါးခြင်းကိုဆွဲပြီး ဝဿန်ခါဆေးခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်လျှင် ဆေးခန်းအကူဆရာမက သတင်းပို့လိုက်သဖြင့် ဆရာဝန်ကြီး သူလူနာကြည့်ခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်မှာရောက်နေသည့် လူနာတွေကလည်းအများသာ။

“ဟော ... ဝဿန်ဘာတွေလာပို့တာလဲ၊ ရောင်းစားတာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ဆရာတို့မှာပြည့်စုံပါတယ်”

သူက စေတနာနှင့်ပြောပေမယ့် ဝဿန်ဝမ်းနည်းသွားရသည်။ လက်ဆောင်က သေးနပ်လို့ငြင်းပယ်လေသလား။ အခြားလူနာတွေလို ကိတ်မုန့်တွေ၊ ပုဆိုးတွေ၊ စပို့ရှပ်တွေမကန်တော့နိုင်လို့လား။

ဝဿန်မျက်ရည်ဝဲမိတော့ သူမ၏မျက်နှာလေးပန်းရောင်သန်းသွားပြီး မျက်ဝန်းကမျက်ရည်တောက်ပသွားခဲ့၏။

“ကျွန်မတို့ကန်တော့တာ တန်ဖိုးမရှိလို့လားဆရာကြီး။

နောက်တော့ တန်ဖိုးရှိတာတွေကန်တော့နိုင်ဖို့ကြိုးစားပါမယ်ရှင်”

“ဟာမဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး ဆရာပြောတာ ဒီအဓိပ္ပါယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဝဿန်တို့မှာ အဲလေ ပြောလေဆိုးလေဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ကဲ ... ကဲ ဝမ်းပန်းတသာကြီးလက်ခံတယ်ဟုတ်ပြီလား၊ ဆရာ ပြန်ပေးတာလည်းယူရမယ်နော်၊ သမီးတောင် ဆရာမအိမ်သွားမယ်၊ ဆရာမအိမ်သွားချင်တယ်နဲ့ပူဆာနေသေးတယ်၊ ညနေလောက်တော့ရောက်လာရဦးမယ်၊ ကဲ ဒေါ်လေးညိုရေ ဝဿန်ကိုညှော်ခံထားလိုက်ပါဦး၊ ဆရာလူနာတွေကြည့်ပေးလိုက်ဦးမယ် သမီးဘယ်ရောက်နေပါလိမ့် ... ”

သူမကိုရွှန်းရွှန်းစားကြည့်ပြီး သူလူနာကြည့်သည့်အခန်းထဲသို့ဆရာဝန်ကြီးပြန်ဝင်သွားခဲ့လျှင် ဝဿန်အကျပ်ရိုက်နေလေတော့၏။

သူမမှာ အလုပ်တွေရှိသေးသည်။ နောက်ပြီးဆရာဝန်လေးကိုလည်း သစ်သီးခြင်းပို့ပေးရဦးမည်။

ဆရာဝန်ကြီးကမပြန်ရသေးဘူးဟု ဆိုထားသဖြင့် ဝဿန် ခါဇည့်ခန်းထဲမှာတွေတွေလေးရပ်နေရစဉ်မီးဖိုတက်မှာဒေါ်ညိုပြာနှင့်သမီးဖြူစင်သူတို့ သူမထံပြေးထွက်လာကြသည်။

ဖြူစင်သူလေးမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့်ဆွေ့ဆွေ့ခွန်နေ၏။

“ဆရာမ ... မေမေဆရာမ မီးမီးက ဒီနေ့အောက်မေ့နေတာ၊ ကျောင်းမတက်ရတော့ မေမေဆရာမကိုမတွေ့ရတော့

ဘူးဆိုပြီး ငိုချင်နေတာ”

ကလေးက သူခံစားရသည့်အတိုင်းပြောပြီး ဝဿန့်ကိုမီးဖို
ဘက်သို့အတင်းဆွဲခေါ်လေ၏။

“ဆရာမမှာအလုပ်တွေရှိသေးလို့ပါသမီးရယ်၊ ပြန်ဦးမယ်
နော်”

ကလေးကို လူကြီးလုပ်ပြီးတိုင်တည်လျှင် ဒေါ်ညိုပြာညက်
နင့်ဖြူစင်သူပြိုင်တူတားစီးကြလေသည်။

“နေပါဦးကွယ် ... မောင်မိုးက သူများနဲ့တူတာမဟုတ်
ဘူးနော်၊ သူကလောကွက်မလုပ်တတ်ဘူး၊ ဝဿန့်ကိုနေခိုင်း
တယ်ဆိုနေပါဦး၊ ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ကလေးက
လည်းမနက်ကတည်းက ဂျီကျနေတာ၊ ဆရာမဆီလိုက်ဖို့ လိုက်ဖို့
နဲ့ လာ ... မုန့်ဟင်းခါးစားရအောင် အိမ်မှာမုန့်ဟင်းချက်စားတယ်
လေ”

ဝဿန့် စိတ်ညစ်လက်ညစ်နှင့်သူတို့ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါသွား
ရပါသည်။

အင်း ... ငါ့ကိုမလိုတဲ့သူတွေကတော့ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့
ဝင်လုံးတယ်လို့ပြောကြမှာပဲ၊ ငါ့ဒုက္ခကလည်းမသေးပါလား။

ဒီလောက်ဆွဲလွှဲထားကြ၊ လိုလားနေကြတဲ့သူတွေကို ငါ
ဘယ်လိုပြောပြီးပြန်ရပါ့မလဲ။

“ဒေါ်လေးညို ... ဟိုလေ အဖေကသိပ်နေမကောင်း”

“အမလေးကွယ် ... အပြန်ကျ ဆေးပေးလိုက်မှာပေါ့။

ကဲလာ မုန့်လေးစားလိုက်ဦး”

“ဆရာကြီးရော စားပြီးပြီလားဟင်”

သည်စဉ် ... မီးဖိုထဲသို့ ဦးမိုးကျော် သူပြုံးပြုံးကြီးဝင်
လာခဲ့၏။

“မစားရသေးပါဘူးတဲ့ဗျာ၊ ဒါထက်ကိုယ့်ကိုဆရာကြီး
ဆရာကြီးနဲ့မခေါ်စမ်းပါနဲ့၊ ဘာလဲ ဆရာကအရမ်းအသက်ကြီး
နေလို့ခေါ်တာလား၊ ဝဿန့်ထက်လွန်ကြီး ၁၄-၅ နှစ်ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင် လေးစားသမှုနဲ့ခေါ်တာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ အရမ်းကြီးလည်းမလေးစားပါနဲ့၊ ဆရာလို့
ခေါ်ချင်ခေါ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုမိုး ဦးမိုးလို့ခေါ်ချင်ခေါ်လေ ခွာဖြူ
ကတော့ ကိုယ့်ကို ..”

ဦးမိုးကျော်သူ စကားရပ်သွားပြီး သူ့အတွက်ထည့်ပေး
သည့် မုန့်ကိုစတင်စားလိုက်သည်။ သူနှင့်ဝဿန့်မှာ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်နေရာယူထားမိပါ၏။

“ဆောရီး ... ကဲ စား၊ ပြီးရင် ဆရာပြန်ဖို့ပေးမယ်”

“နေပါစေရှင် ဆရာကြီးအဲ ဦးမိုးမှာ လူနာတွေနဲ့လေး
ပြီးတော့ ကျွန်မမှာစက်ဘီးပါ၊ပါတယ်”

“ဟိ ... ပါလေ၊ ဒီနေ့ကိုယ်လည်း ဆေးရုံကိုအရေးကြီး
လူနာမရှိရင်မသွားဘူး၊ ဝဿန့်တို့ခြံထဲမှာထမင်းစားမလို့”

“ရှင် ... ”

ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံသာ။ တကယ့်ညည်းသည်တော်

ကြီးကို သူမတို့ဘယ်လိုညွှန်ကြားပေးနိုင်မည်လဲ။ သူကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံး။

“မလန့်ပါနဲ့ ကိုယ့်ထမင်းထုပ်နဲ့ကိုယ်လာမှာပါ။ ချက်ပြုတ် ပြီးမှလာမှာလေ။ ဝဿန်တို့ခြံနောက်ဘက်မှာ မြစ်လည်းရှိတယ် လေ။ ရေကူးမယ် ထမင်းအတူစားကြမယ်။ သမီးလည်း အရမ်း ပျော်မှာ။ ကိုယ့်သမီးလေးဘဝမှာ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ခံစား ရပြီးပါပြီကွာ၊ သူ့ကိုပျော်ရွှင်အောင်ကိုယ်လုပ်ပေးရဦးမယ်”

“ဟို လူနာတွေရော ... ဆရာ ... ”

“ရတယ် ခုပဲကြည့်ပေးလိုက်မှာ၊ ပြီးရင် ဝဿန်ကိုလိုက်ဖို့ မယ်၊ ခဏပဲစောင့် ဟုတ်ပြီလား”

သူကတော့ ရွှင်လန်းသွက်လက်လျက်။ ချက်ချင်းပင် မုန့် တစ်ပွဲစားပြီးသွားပြီ။ ပါးစပ်သုတ်ကာ ဆေးခန်းထဲသို့ပြန်သွား ခဲ့ပေပြီ။

ဝဿန်မှာသာ မီးခဲမျိုးထားမိသလို ရင်ထဲမှာပူ။

ဒုက္ခပဲ။ ဘာကြီးလဲ။

ဆရာဝန်လေး၏ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာချောချောကို ဝဿန်မြင်ယောင်မိပါ၏။

ငါဟာ ဘာမှမဟုတ်တဲ့အညကြပါ။

ဆရာဝန်နှစ်ယောက်လုံးက ငါ့ကို ရိုးရိုးခင်ကြတာလား။

ငါမတွေးတတ်တော့ဘူး။ ငါဟာ နံအလှပါတယ်။

သို့သော် သူမအတွက် ဆရာဝန်လေးမျက်နှာ ညှိုးရတာ

တော့ ဝဿန်ဝမ်းနည်းရပါသည်။

အရေးထဲ လူအချို့က သူမကို ဆရာဝန်နှစ်ယောက် လုံးကို ယေးရှုပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးလို့မြင်နေကြသေး၏။

ဝဿန်စိတ်တွေလေးလံနေရဆဲ ဖြူစင်သူလေးကတော့ သူမအနားမှာလာပြီးထိုင်လေသည်။

“မေမေဆရာမ မီးမီးကိုခွဲ ... ”

“ဖွားညှိခွဲမယ်သမီးလေး”

“ဟင့်အင်း မေမေခွဲ၊ မေမေဆရာမခွဲ တူတူစားမယ်”

“အေးပါကွယ် ... အေးပါ”

ဝဿန်မှာ ... ကိုယ့်မှာလည်း တူမလေးစာဥရှိသည်မို့ ကလေးတို့ရဲ့ဆရာမလည်းဖြစ်သည်မို့ ဖြူစင်သူလေးအပေါ် စိတ်ရှည်ပါသည်။

ကလေးတစ်လုပ်ကိုယ်တစ်လုပ်နှင့်စားလိုက်ပြီး၊ သူမ ဆရာဝန်ကြီး၏အခန်းထဲသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နောက်တိုး လူနာတွေနှင့် သူခေါင်းမထူနိုင်ဖြစ်နေသဖြင့် ဝဿန် ဒေါ်ညိုပြာ ကို တီးတိုးတောင်းပန်ရသည်။

“ဒေါ်လေး အိမ်မှာအလုပ်ကိစ္စတွေရှိသေးလို့ပါ။ ကျွန်မ ပြန်ပါရစေ၊ ဒေါ်လေးတို့ အလည်လာမယ်ဆိုလည်းလာခဲ့လေ၊ ဒေါ်လေး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေနော်၊ ကျွန်မလစ်ထွက်သွား မယ် ... ”

“မောင်မိုးမြင်သွားတော့ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“ရတယ် ကျွန်မတာဝန်ထားလိုက်၊ ဒေါ်လေးသာကလေးကိုခေါ်ပြီး ဟိုဘက်အလုပ်သွားလုပ်ချည်”

ဝဿန် ဒေါ်ညိုပြာကိုစည်းရုံးပြီး စက်ဘီးနှင့်အမြန်ဆုံး လစ်ထွက်ခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှာကျန်နေသေးသည့် သစ်သီးခြင်းလေးကို ဆရာဝန်လေးဆီ သူမအရောက်ပို့ပေးချင်လှပါသည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

ခြံထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် အမေဒေါ်ငြိမ်းသာက စာဥလေးကိုထိန်းရင်း ဝဿန်ကိုအပြစ်တင်လိုက်သည်။

“မသွားချင်လို့ပဲ သမီးရယ်၊ ကြာလိုက်တာ”

ဝဿန် စက်ဘီးလေးကိုအိမ်ရှေ့မှာရပ်ထားလိုက်ပြီး အမေတို့အနားရှိကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်မိသည်။

“အမေရယ် ဘယ်သူကရောကြာချင်မှာလဲ၊ ဆရာဝန်ကြီးကမုန့်တွေကျွေး၊ ဖြူစင်သူလေးကလည်း အတင်းကျပ် အယ်အမေ ... ဒီနေ့လည်းသူတို့ခြံထဲလာပြီး ထမင်းစားကြ၊ ရေကူးကြမလို့တဲ့”

“ဟေ ... ပျော်ပွဲစားသဘောမျိုးပေါ့၊ ဒုက္ခပါပဲ ဒါဆိုဈေးပြေးလေသမီးရဲ့၊ တို့အိမ်မှာ သစ်သီးကုလားဟင်းနဲ့ငါ့ပိထောင်းပဲရှိတာ၊ အသားလေးငါးလေးချက်ဦးမှပေါ့”

“သူတို့ထမင်းနဲ့သူတို့လာမှာ မပူနဲ့၊ သမီးဆရာဝန်လေးဆီ သစ်သီးခြင်း သွားပို့လိုက်ဦးမယ် အမေ၊ နောက်နေ့ဆို ငှက်ပျော့

သီးနဲ့ သဘောသီးကအရမ်းမှည့်သွားမှာ”

“အေး ... အေး ... မြန်မြန်ပြန်ခဲ့သမီး၊ ချက်ချင်းပေးပြီး ချက်ချင်းပြန်ခဲ့နော်၊ ဟိုကလူပျို ကိုယ်ကလည်းအပျိုလေး တော်ကြာ လူတွေကတစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

“လူတွေကတော့ အလကားနေရင်း ထင်နေပြောနေကြတာပါပဲအမေရယ်၊ သူတို့ပါးစပ်ထဲမှာ သမီးလည်းကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး ချဉ်ဖတ်ဖြစ်နေပါပြီ၊ အဲ ... ကင်ချီ ကင်ချီ ကိုရီးယားကင်ချီပေါ့ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ”

မချီပြီးလေးနှင့် နောက်သစ်သီးခြင်းကိုယူကာ ဝဿန် အပြင်ပြန်ထွက်ဖို့ပြင်လျှင် စာဥလေး အဒေါ်နောက်သို့လိုက်ဖို့ စက်ဘီးပေါ်သို့ ကုတ်ဖက်တက်တော့သည်။

“မီးလိုက်မယ် ... မီးလည်းလိုက်မယ်”

“အမေ ... ဒေါ်သွားမယ်နော်၊ နေဦး မီးမီး၊ ဦးထုပ်ယူဦးမယ်”

ကလေးကို ဦးထုပ်ဆောင်းပေးပြီး သူမလည်းကျွန်းခမောက်လေးဆောင်းလိုက်သည်။ တူဝရီးနစ်ယောက် ဆရာဝန်လေး၏ ဆေးခန်းရှိရာနေရာသို့ စက်ဘီးနှင့်ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

နံနက် ၉ နာရီကျော်ပြီမို့ ဆရာဝန်လေး၏ဆေးခန်းမှာ လူနာရှင်းနေပေပြီ။ ဆေးခန်းဆိုပေမယ့် သစ်သားလုံးချင်း အိမ်လေးမှာ သူလည်းနေလို့ရပါသည်။ သစ်သီးခြင်းလေးဆွဲပြီး ဝဿန် ဆေးခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်လျှင် စာဥလေးက ဆေးခန်းဘေး

ကွက်လပ်မှာပွင့်နေသည့် စံပယ်ရုံလေးများဆီ ပန်းခူးရအောင် ပြေးလေ၏။

“ဆရာ ... ဆရာ ... ကျွန်မပါ သစ်သီးလာပို့တာပါ”

ဆရာဝန်လေးကိုမမြင်ရသဖြင့် ဝဿန်ခါအသံပြုလိုက်၏။ သူဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ အိမ်ပိတ်မထားသဖြင့် သူမပြန်သေးကြောင်းတော့သိပါသည်။ ဝဿန်အိမ်ရှေ့ခန်းမှာပဲရပ်ကာ အထဲသို့ အသံထပ်ပြုလိုက်၏။

“ဆရာ ... ဆရာလေး ... ကျွန်မ ... ”

ဝဿန် လန့်ပြီးစကားရပ်သွား၏။ အခန်းပေါက်ဝမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် သူ့အသွင်က ကြေကွဲနေလို့ပါပင်။ မျက်လုံးတွေလည်းရဲလို့။ ဘုရားရေ သောက်များနေသလား။

“ကျွန်မ သစ်သီးခြင်းလာပို့တာပါဆရာ၊ ပြန်မယ်နော်”

“ဘာလို့ ဒီကိုလာပို့နေသေးလဲ၊ ဟိုကိုပဲနစ်ခြင်းလုံးပို့လိုက်ပါလား”

“ရှင် ... ”

သူမ ဆရာဝန်ကြီးဆီ သစ်သီးခြင်းပို့တာကို သူဘယ်လို လုပ်ပြီးသိသွားသလဲ။ သိသွားတော့ရော ဒါဟာစိတ်ဆိုးစရာလား။

“သွား ... သွားပို့၊ ဟိုက သူဌေးကြီး၊ ဆရာဝန်အကြီး စားကြီး၊ မင်းအတွက်ဆိုအမြဲဟင်းလင်းဖွင့်ထားတဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ကြိုဆိုနေတဲ့ ဆရာဝန်အကောင်းစားကြီးလေ”

“အို ... ဆရာ”

သူ့အသွင်က ယိုင်ထိုးနေသဖြင့် ဝဿန်နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်လျှင် မြတ်ရှင်းသန့် ပိုပြီးပေါက်ကွဲရသည်။

“ဩ ... ဟိုအိမ်တော့ဝင်ချင်တိုင်းဝင်၊ ထွက်ချင်တိုင်းထွက်၊ နေချင်သလိုနေပြီး ငါ့ကိုတော့မတူမတန်ဘူးတဲ့လား မင်း”

ဖျတ်ခနဲရောက်လာပြီး ဝဿန်ကို သူ့ဆွဲဖက်လိုက်လျှင် နှစ်ယောက်သားညှော်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလဲကျသွားတော့သည်။

“ဆရာ ... ဆရာ ...”

ဝဿန် ထိတ်လန့်တုန်ခါနွှာရုန်းဖယ်နေပေမယ့် အရက်နှင့် အချစ်ကြောင့် မူးရီသန်စွမ်းနေသည့် ဆရာဝန်လေး၏လက်မှာ လှုပ်ပင်မလှုပ်သာ။

အငမ်းမရ၊ ကမူးရှူးထိုးပွေ့ဖက် နမ်းစုပ်နေသည့် သူ့အသွင်က လူစိတ်ပျောက်နေသည့်အလား။ ဘုရားရေ ငါရေတိမ် နှစ်ရတော့မှာပါလား။

နေအလင်းရောင်အောက်မှာ ပန်းတစ်ပွင့်ဟာ ကြွေကျတော့မှာလား။

ရုန်းကန်လို့လည်းမရ၊ အော်ဟစ်လို့လည်း မစွမ်းသာ။ သူမ၏နှုတ်ခမ်းလေးခမျာ ...

ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း ဝဿန် အရမ်းကိုထိတ်လန့်မျက်ရည်များနှင့်ပြိုကျနေတော့မှ မြတ်ရှင်းသန့်သတိရသွားခဲ့သည်။ ဟာ ငါတရားလွန်လှချည်လား။

ပန်းကလေးကို အခွင့်အမရှိဘဲ မုန်တိုင်းမှာစုတ်ပြတ်ကြ

မွေစေတော့မလို့ အချစ်သဘောကြီးချောက်ကမ်းပါးစွန်းမှာ သိသိလေးတွဲခိုလျက်။

သူ ကြမ်းပြင်မှာသူ့မွေ့ရမ်းထားသည့်ပန်းကလေးကို ယုယစွာပွေ့ဖက်ထူလိုက်သည်။ သူကလေး ငါ့ကိုအရမ်းရွံ့ရှာသွားမှာပဲ။ ကြောက်ရွံ့သွားမှာပဲ။ ငါ့ကိုလူဘီလူး၊ တဏှာရှူးလို့ထင်သွားတော့မှာပဲ။

အချစ်ရယ် ... ငါရှူးသွပ်သွားတာပါ၊ ငါပေါက်ကွဲသွားခဲ့တာပါ၊ ငါ့အချစ်တွေပွင့်အန်ထွက်သွားခဲ့တာပါ။

မြတ်ရှင်းသန့် အမူးတွေပြေသွားခဲ့သဖြင့် ... အရှက်၊ အကြောက်၊ နောင်တတွေနှင့် လူကတရှိန်ရှိန်လောင်ဟပ်လာခဲ့သည်။

သူဟာ လူယဉ်ကျေး လူလိမ္မာလေးမို့ သည်အဖြစ်အပျက်ကြီးက သူ့ကိုတစ္ဆေလိုခြောက်လှန့်နေခဲ့ပြီ။

သူပါးစပ်မှာ အာစေးထည့်ထားခံရသူနယ်။ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်စိမျက်နှာတွေအကြီးအကျယ် ပျက်နေခဲ့မိသည်။

သည်စဉ် ... ဝဿန်ခါ သူ့ကိုတွန်းဖယ်ပြီး ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို ရုတ်ခနဲ သူ့ရင်ခွင်မှထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။

သူ့ဘေးနားမှာကျန်ခဲ့သည်က သူမ၏ကိုယ်စားကြေမှု သွားရရှာသည့် နှင်းဆီဖြူလေးပါ။

အချစ်ရယ် ငါသေသင့်ပါတယ်။

ငါ မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်။ မင်းဟာ ငါမမိနိုင်တဲ့ပန်းလေး ဖြစ်သွားပြီလား။

ဂုဗ္ဘာန်တစ်ထောင်မဟုတ်ပေမယ့် ဦးမိုးကျော်သူဆိုတဲ့ ယုက္ခဂုဗ္ဘာန်ကြီးစောင့်တဲ့ အာသာဝတီနတ်ပန်းလေးလား။

မနက်က သူကားနဲ့မြို့ထဲထွက်တော့ စက်ဘီးပေါ်မှာ သစ် သီးခြင်းနှင့် ဆရာဝန်ကြီးဆေးခန်းထဲဝင်သွားသည့် ဝဿန့်ကိုမြင် ခဲ့ရသည်။ သစ်သီးခြင်းပို့တာမဆန်းပေမယ့် ထိုအိမ်ထဲမှ တော် တော်နှင့်ထွက်မလာသည့် ဝဿန့်အတွက် သူခံစားရသည်။

ပန်ဝန်းကျင်မှာလည်း စကားတွေလျှံနေသည်မဟုတ်ပါ လား။

“ဆရာဝန်ကြီးက ဝဿန့်ခါကိုအရမ်းဂရုစိုက်တာ၊ သူ မိန်းမနဲ့ရုပ်ချင်းတူလို့၊ ကလေးကလည်း မေမေ မေမေနဲ့”

“ဝဿန့်တို့များရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ပဲ၊ သူတို့က ကျွမ်းပါတယ်အသာလေးမျှောလိုက်ရုံပေါ့”

“ကြည့်နေ တော်ကြာ ဟိုကမယူလို့ကြောသွားလို့လည်း ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ကျန်နေဦးမယ်၊ သူတို့ညီအစ်မတွေကရုပ်လေးတွေ ချောပေမယ့် အနေအထိုင်ကတတ်တာမဟုတ်ဘူး”

ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဆေးခန်းကိုယ်ပြန်ပြီး လူနာတွေရှင်းထုတ် စောစောစီးစီးတစ်ယောက်တည်း ပုလင်းထောင်နေမိစဉ် ဝဿန့် သစ်သီးခြင်းနှင့်ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

မြတ်ရှင်းသန့် ရင်မှာဒေါသတွေ အချစ်တွေ၊ မနာလို

ဝန်တို့မှုတွေနှင့်ပေါက်ကွဲရသည်။

“ကြည့်စမ်း . . . သူမဟာ မြွေဟောက်လိုလျှာနှစ်ခွနဲ့ နှစ်ယောက်လုံးကိုမြှူစွယ်နေတာလား”

သူ ဝဿန့်အပေါ်အထင်သေးရသည်။ အချစ်စိတ်တွေနှင့် မုန်တိုင်းထန်ပစ်ခဲ့သည်။ မုန်တိုင်းစဲတော့ သူ့ငှက်ကလေး ထွက် ပြေးသွားလေပြီ။

အမူးတွေလည်းပြေသွားပြီမို့ သေသေချာချာပြန်စဉ်းစား မိသည့်အခါ မျက်ရည်များနှင့်အလှနတ်ဖုရားမအတွက် သူ့ရှုသွင် သွားမိသည်။

ငါမှားသွားပြီ။ ဝဿန့်ဟာဖြူစင်တဲ့ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပါ။ ငါကြောင့်ပန်းလေး စုတ်ပြတ်ကြေမွတော့မလို့။

ဝဿန့်နောက်လိုက်ချင်ပေမယ့် မြတ်ရှင်းသန့်လောလော ဆည်နောင်တတွေ၊ အရှက်တွေနှင့် သူမကိုမျက်နှာမပြရဲတော့ ပါ။

ငါအားတင်းပြီးတောင်းပန်ပါ့မယ်အချစ်ရယ် ... ငါလျော် ပေးပါ့မယ်။

မင်းအတွက် ငါ့ဘဝကို အချစ်လျော်ကြေးပေးပါ့မယ် ဝဿန့်ရယ်။

သူမ အိမ်ရောက်တော့ ကံအားလျော်စွာပင် အမေကမြဲ
ထဲရောက်နေပြီး အဖေကအမေ့နားမှာပေါင်းနှုတ်နေ၏။

“မီးမီး ... ဘွားဘွားတို့ဆီလိုက်သွား”

ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး ဝဿန်အိမ်ပေါ်သို့
တက်လာခဲ့သည်။ ညှော်ခန်းထောင့်မှာရှိသည့် မှန်မီရီရေ့မှာ သူမ
အသွင်ထိတ်လန့်ကျိုးကြွေလျက်။

ဘုရားရေ ငါ့ပုံစံကမှန်တိုင်းမိလာခဲ့တဲ့ ငှက်တစ်ကောင်လို
ပဲ။

အမေမမြင်အောင် ငါအမြန်ဆုံးပြင်မှပဲ။ ဝဿန်ခါ ခေါင်း
တွေ ပြန်ပြီး သနပ်ခါးလိမ်း။ အဝတ်လဲနှင့်။ အခြေအနေတွေကို
ပြောင်းပစ်လိုက်၏။

တော်ကြာ အမေကလွယ်တာမဟုတ်။ ဝဿန်မူပျက်နေ
လျှင် စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးတွေလုပ်နေဦးမည်။

သည်စဉ် ... အိမ်ပေါ်သို့ အမေတို့မြွေအဖွားတွေတက်
လာသဖြင့် ဝဿန်ဆတ်ခနဲတုန်သွားမိ၏။ ပေါက်ပြဲလှလှနှုတ်ခမ်း
လေးကို လက်နှင့်ယောင်ရမ်းပိတ်ထားမိ၏။ မှန်ထဲကြည့်မှ နှုတ်
ခမ်းဖူးဖူးလေးမျော ဒဏ်ရာစွန်းထင်းမှန်းသိရ၏။ ငါ အမေ့ကို
ဘယ်လိုညှာရမလဲ။

“ဟဲ့ ... သမီး နင့်ဆရာဝန်ကြီးတွေ ထမင်းလာစားကြ
မလို့ဆို၊ ဆရာဝန်လေးပါပိတ်ခဲ့ရင်ကောင်းမယ်၊ အမေ ဝက်သား
ဟင်းတစ်ခွက်ထပ်ချက်ထားတယ်၊ စောစောက တောသည်လာ

စာဥလေးကို စက်ဘီးကယ်ရီပေါ်ကောက်တင်လိုက်ပြီး
ဝဿန်စက်ဘီးကို ကမူးရှူးထိုးနှင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ
ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေစွန်းထင်းလျက်။

ငါအနေအထိုင်မတတ်လို့လား။ သူမ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိ
သည်။ ဟုတ်တယ် ... ငါ သူတို့ထံ သစ်သီးခြင်းတွေ မပို့သင့်ဘူး။
အဝင်အထွက်မလုပ်သင့်ဘူး။

အို ... ဒီတော့လည်း မကျန်းမာတဲ့ ငါ့အဖေအတွက်
ဘယ်သူ့ကိုအားကိုးရမှာလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ငါတို့ မိသားစု
အတွက် စေတနာနဲ့ဆေးကုပေးကြသူတွေပါ။

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်ပြန်မတွေးရဲ။ အင်္ကျီတွေလည်း ကြေမှု
တွန့်ကြေလို့၊ ဆို့နှင့်နေသည့်မျက်ရည်များကို အံတင်းသိမ်းဆည်း
ရင်း ဝဿန်ခါ စက်ဘီးကိုအမြန်ဆုံးနှင်းနေမိသည်။ စာဥလေး
ကတော့ ကလေးပီပီ ဘာမှမသိရှာ။ နောက်မှသီးချင်းလေးတစာ
စာနှင့်။

လို့လေ၊ တောဝက်သားကကောင်းလိုက်တာ အသားတွေချည်းပဲ။

တော်ပါသေးရဲ့ အမေဘာမှသံသယမဝင်ပေလို့။ စကားတွေရေပတ်မဝင်အောင်ပြောရင်း အမေမီးဖိုဘက်သို့ဝင်သွားလေမှ သူမသက်ပြင်းချမိသည်။

“အရွက်စုံ ဟင်းချိုလေးတစ်ခွက်နဲ့ ငါးပိတို့စရာတွေလည်း လုပ်ရဦးမယ်၊ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်လုံး သဘောကောင်းရှာကြပါတယ်အေ၊ သူတို့စိတ်ချမ်းသာအောင်လုပ်ပေးရမှာပါပဲ။ ကဲ ညည်းလည်းအပြင်ထွက်လေ၊ အိမ်ကို ဧည့်သည်တွေလာမယ်ဆိုမှ အခန်းအောင်းနေရသေးတယ်၊ လိုတာလေးတွေလျှောက်လုပ်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ ...”

ဝဿန် အပြင်ထွက်လာပြီး အိမ်မှာအမြင်မတော်တာလေးတွေလျှောက်သိမ်းနေရသည်။ မနက်ကအဖြစ်ကြီးကြောင့် သူမဒူးတွေမခိုင်ချင်ဖြစ်နေရတာတော့မတတ်နိုင်။

ယင်ဖိုတောင်မနားဖူးသေးသည့် အပျိုစင်ရိုင်းလေးအတွက် မနက်ကသင်ခန်းစာက သွေးပျက်လှလှ။ အလုပ်တွေလျှောက်လုပ်ရင်း လူကယိုင်သွားလိုက်၊ ခိုင်သွားလိုက်နှင့်။

အိမ်ပေါ်က အလုပ်နဲ့အိုးတွေမှာ ပန်းတွေမွှေးဝေနေသလို ဘုရားခန်းမှာလည်း ဘုရားပန်းတွေမွှေးပျံ့ကြိုင်လှိုင်းလျှက်။ သူမနားထဲ နာရီသံဆယ်ချက်ကြားနေရစဉ် အိမ်ရှေ့မှာကားရပ်သံ

ကြားလိုက်ရ၏။

“သမီးရေ ဆရာဝန်ကြီးတွေလာပြီဟေ့၊ ဟော ဆရာဝန်လေးပါ၊ ပါလာပါလား၊ သမီး လာကူကြိုပါဦး”

အမေအသံက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ။ ဧည့်သည်တွေလာသည့်အတွက် တကယ့်ကိုဝမ်းသာလိုက်လှဲနေ၏။ ဆရာဝန်လေးပါ၊ ပါလာသည်ဆိုသည့်အတွက် ဝဿန်နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဒိုင်းခနဲ ခုန်ထွက်တော့မတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။

သူပဲ မျက်နှာမပူဘူးလား။ အေးလေ သူတို့ကယောက်ျားတွေပဲ။ အိုင်တွေရင်ခြေဆေးမှာပေါ့ ဆန်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။

ယောက်ျားတချို့ဟာ မိန်းကလေးတွေအပေါ် ထင်သလို ပြုမူရမ်းကားဖို့ အချစ်ဆိုတဲ့မျက်နှာဖုံးကို တပ်ဆင်ကြတယ်၊ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားကြတယ်။

သူကတော့ မင်းသားခေါင်းတောင်မဆောင်းတော့ဘူး။ ချစ်သူပါမစ်တောင်မယူတော့ဘဲ ဘီလူးတစ်ကောင်လို ငိုကိုဝါးစားဖို့ကြံရွယ်ခဲ့တယ်။

အို ... သူဟာဒီလိုလူစားလား။ မထင်ခဲ့ပါဘူး။ ဝဿန်ရင်ထဲမှာ အဆမတန်နာလာခဲ့တာ ... သူ့ကို ကိုယ်ကဘုရားလောက်နီးနီးထင်ထားခဲ့လို့ပါပဲ။

“ဟဲ့ ... သမီးလာလေ၊ တယ် ဒီကောင်မလေး ...”

“ခေါင်းတွေပူးနေလို့ပါ အမေရယ်၊ ဝဿန်လာပါပြီ”

ညှိုးဝယ်ပျက်ပွင်းနေသော သူမအသွင်ကသူမ၏အပြေ

နှင့် ဆီလျော်ပါသည်။ ညဉ့်ခန်းထဲမှာစကားပြောပြောကြရင်း ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြသည့် သူတွေကတော့ ဆရာဝန်ကြီး၊ ဆရာဝန်လေးနှင့်ဖြူစင်သူ။ နောက် ဆေးရုံမှ ဝန်ထမ်းကောင်လေးနှစ်ယောက်။

ဆရာဝန်လေးအသွင်က စိတ်မကောင်းသည့်ဟန်ကို ဖုံးအုပ်ထားသလိုရှိပြီး ဆရာဝန်ကြီးကတော့ ဝဿန်ခါခေါင်းမူးနေသည်ဆိုသည့်အတွက် ပျာပျာသလဲ။

“ဒါဆို ဆေးသောက်လိုက်လေ ဝဿန် ... ၊ ဒုက္ခပါပဲ ဆရာဝန်တွေကလည်း ဒီနေ့မှမြစ်ရေချိုးပြီး အပြတ်ကံမယ် ကြရွယ်ထားတာ၊ အိမ်ရှင်ပညာပြနေတာတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ညဉ့်ခန်းထဲရှိသစ်သားဆက်တီများမှာ ထိုင်နေသည်မို့ ဝဿန်အတွက်နေရာလွတ်မရှိတော့။ ဝဿန်မတ်တတ်ရပ်ရင်း စကားပြောရသည်။ သူမအသံက နှိမ်းဟိုက်ဟိုက်။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင် ဆရာတို့ကဝဿန်တို့မိသားစုရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့အလိုကို အမြဲဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့မှာကျေးဇူးဆပ်စရာ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာမရှိတော့ ဒီလိုအသေးအဖွဲ့ဝန်ဆောင်မှုလေးတွေနဲ့ပဲ တုန့်ပြန်ကျေးဇူးဆပ်ရမှာပါ”

ဝဿန်စကားက အဓိပ္ပါယ်တစ်ခုများဟော်ညွှန်းနေသလား။ ဆရာဝန်ကြီးကတော့ ဘာမှမတွေ့မိ။

“ဟာ စကားကြီးစကားကျယ်တွေမတွေ့ပါနဲ့ မပြောပါနဲ့။

ကိုယ်တို့က ဝဿန်တို့မိသားစုကို သွေးရင်းသားရင်းလိုခင်လို အလည်လာတယ်။ ပင်ပန်းမှုတွေကို သာယာတဲ့ခြံကလေးနဲ့ သာယာတဲ့မြစ်ထဲမှာ မျှောပစ်မယ်၊ ဒီနေရာလေးက တို့အတွက် ချောင်းသာကမ်းခြေ ငပလီကမ်းခြေပေါ့။ ကံရေချိုးကြမယ် ရေကူးပြိုင်ကြမယ်၊ တကယ်ကိုဆုပေးမှာနော်၊ ဟိုနှစ်ယောက်က စားဖို့သောက်ဖို့ပြင်ဆင်ပေးမယ်၊ ကားပေါ်မှာဆွဲခြင်းနှစ်ခြင်းပါတယ်၊ သွားချ၊ ခြံထဲမှာပဲပြင်နော် ... မင်းတို့ရောရေကူးချင်သေးလား ... ဟေ”

“ဟာ ... မကူးချင်ပါဘူးဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီမြို့ခံတွေပါ၊ ဒီမြစ်ထဲ ... တစ်သက်လုံးကူးခတ်လာခဲ့ကြတာပါ”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ မင်းတို့ကျန်ခဲ့၊ မီးမီးကတော့အဖော်တွေနေပြီ၊ စာဥလေးနဲ့တစ်တွဲ အိမ်ပေါ်တောင် တက်မလာတော့ဘူး၊ ခြံထဲမှာပန်းလျှောက်ခူးနေကြလေရဲ့”

ဆရာဝန်ကြီးတက်ကြွပျော်ရွှင်နေသလောက် မြတ်ရှင်းသန့်ကတော့ မူမပျက်အောင်မနည်း ဟန်ဆောင်ထားရသည်။ သူရင်ထဲမှာမချီတရီ။

ဝဿန်ခါအမေနှင့်အဖေကတော့ လိုအပ်တာတွေလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ကျေးဇူးရှင်တွေကို ကြည်ဖြူနေကြသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက လူကြီးတွေအတွက်လည်း မုန့်တွေယူလာခဲ့ပေးသည်။

“ဦးလေးနဲ့အဒေါ် ကျွန်တော်တို့အတွက် အပင်ပန်းမခံနဲ့

နဲ့ လိုတာတွေလုပ်ပေးဖို့ ဟိုနှစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ ဦးလေးက နားနေပါ ကျွန်တော်အားနာတယ်”

“ရပါတယ်ဆရာကြီးရယ် ... ကိုယ့်ဆီအလည်လာတာပဲ ပြုစုပေးရမှာပေါ့”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော့်အကျင့် ကဒီလိုပဲ တောရိပ်တောင်ရိပ် ခြံရိပ်တွေကို သဘောကျတတ် တယ်။ ခဏခဏအလည်လာချင်နေမှာ လူကြီးတွေဝန်မဝိစေချင် ဘူး။ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာရေခွေးသောက် မုန့်စားပြီး နားနေကြပါ ခင်ဗျာ။ ကလေးတွေကိုလည်း လှမ်းမြင်ရတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ဆရာဝန်ကြီးကလည်း တယ်အားနာ တတ်သကဲ့ ... ”

ဆရာဝန်ကြီး၏အလိုအတိုင်း လူကြီးနှစ်ယောက်မှာ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် သူတို့ယူလာသည့်မုန့်များနှင့် ရေခွေး ကြမ်းသောက်နေရသလို ဝဿန်မှာလည်းကိုယ့်ကို ဘာညွှန်ကြား ချက်ပေးလာမလဲဟု ကြည့်နေရသည်။

မြတ်ရှင်းသန့်အတွက် ဒီနေရာမှာ နောက်လိုက်ဖြစ်နေရ သည်။ သူဟာကိုယ့်ရဲ့အကြီးအကဲ ဖြစ်နေရသည့်ကြားထဲ ဒီပစ် ကနစ်က သူ့ရဲ့အစီအစဉ်မဟုတ်ပါလား။ ပြီး ကိုယ်က လောလော လတ်လတ်ပင်ဖြစ်မှုကြီးတစ်ခုကျူးလွန်ထားမိရသေးသည်။

ပန်းကလေးကိုခွင့်မတောင်းရသေးခင် ... ။ တကယ်ပါ ဝဿန်ရယ်။ ကိုယ်မင်းကိုအရမ်းချစ်ပါတယ်။ ခုမှပြောလို့မင်း

ယုံနိုင်ပါဦးမလား။ လက်ခံနိုင်ပါဦးမလားကွယ်။ ဆရာဝန်ကြီး နှင့်ပြိုင်လုရမည့် အဖြစ်ကသေချာနေသလောက်။

“ဝဿန် ... မင်းက ဒီမြို့မှာကြီးလာတဲ့သူဆိုတော့ ရေကူးကျွန်းကျင်မှာပဲ။ ကိုယ်တို့သုံးယောက်ရေကူး ပြိုင်ကြရ အောင်”

ဟင် ... ခိုင်းမယ်ခိုင်းတော့လည်း မတော်တရော်ကြီးပါ လား။ ဘယ်အပျိုကလေးကများ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ရှေ့မှာ လုံချည်ရင်လျားနဲ့ ရေကူးရဲမှာတဲ့လဲ။ အဲ ... ရေကူးဝတ်စုံနဲ့လည်း မကူးရဲပါဘူး။ အားကစားသမမှမဟုတ်တာ။

“ဟာ ... ဆရာ ... ကျွန်မရေမကူးတတ်ဘူး”

“ဟင် ... မြစ်ကမ်းဘေးကြီးပြီး ရေမကူးတတ်ဘူး ဆိုတာတော့လုံးဝမယုံဘူး။ ဘာလဲ ... ဆရာကတက္ကသိုလ်မှာတုန်း က ရေကူးစလက်ရှင်ဆိုတာ ကြားဖူးထားလို့ကြောက်သွားတာ လား ... ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မကြောက်ပါဘူး ... ဝဿန်”

“ဆင်ခြေတွေများမယ်မကြန့်၊ ကူးရမယ်၊ ပြိုင်ရမယ်၊ ဝဿန်ရေနစ်ရင် တို့တွေဆယ်မယ်၊ ဆရာဝန်လေးကလည်း ရေကူးအသင်းဝင်ပဲ ကျွမ်းပါတယ်”

“ဒါဆိုဆရာတို့က ဘယ်တရားမလဲ၊ နှစ်ယောက်လုံး ရေကူးစလက်ရှင်တွေဖြစ်ပြီး ဝဿန်ကိုကြိုတုန်းအနိုင်ယူကြမလို့ ပေါ့”

“အဟား ... ဟား ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ နိုင်တဲ့လူက ရှုံးတဲ့လူကိုထိပ်ထုကြေး ...”

မြတ်ရှင်းသန့်ပါ ဆရာဝန်ကြီး၏အပျော်တွေ ကူးစက်လာခဲ့သည်။ အပြစ်ကင်းသူတစ်ယောက်၏ လွတ်လပ်သောပျော်ရွှင်မှုတွေကို သူအားကျမိသည်။ သူမှာတော့ ဣသာမစ္ဆရိယတွေ အပြစ်ဟေ့နှင့်။

ဆရာဝန်ကြီးက မြစ်ကမ်းနားသွားဖို့ ရေကူးအိတ်ယူပြီး ရှေ့ကဦးဆောင်လျှင် သည်တစ်ခါဝဿန်ခါတကယ်ပြာသွားရ၏။ သူ့ကိုသွယ်ဝိုက်ပြောနေလို့မရတော့။ ဒဲ့ပဲပြောရတော့မည်။

“မဟုတ်ဘူးဆရာ ... ကျွန်မရေကူးတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဆရာပဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ဘယ်အပျိုကများ လူပျိုနှစ်ယောက်ပြူးရှေ့မှာ ရင်လျားနဲ့နေရမှာလဲ”

“ဟ ... ကိုယ့်ကလူပျိုမဟုတ်ပါဘူး။ လူလွတ်ပါ။ ဦးအောင်ဇေယျကြီးလေ၊ ဟဲ ဟဲ ... မုဆိုးဖိုရွာသားကြီးပေါ့။ ကဲပါ ဒါကလွယ်ပါတယ်။ အဝတ်နဲ့ပဲကူးလေ၊ သင်္ကြန်တွေမှာ ရေကစားသလိုပေါ့။ ဝဿန်ချောင်းသာရောက်ဖူးလား။ အဲဒီမှာ မိန်းကလေးတွေ ဝတ်စုံအပြည့်နဲ့ရေကစားကြတာပဲလေ”

“ခက်တာပဲဆရာရယ်၊ အဲဒါ ချောင်းသာလေ၊ ကျွန်မတို့ မြို့ကျဦးကျဦးလေးမှာ ကျွန်မကဆရာဝန်နှစ်ယောက်နဲ့ ရေအတူ ချိုးနေတယ်ဆိုရင် အမလေး ... အင်တာနက်သတင်းထက် တောင်ပိုပြီးပျံ့နှံ့သွားဦးမယ်”

သည်တစ်ခါ မြတ်ရှင်းသန့်မနေသာ။ သူမ၏ရင်တွင်းခံစားချက်ကို တစ်ချက်လောက်ဝင်ပြီးပုံဖော်ကြည့်လိုက်၏။

“ပြောမနေနဲ့ဆရာကြီးရေ ... သူက သူနာမည်ပျက်ပြီး ယောက်ျားကောင်းကောင်းမရမှာ ပူနေတာ”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုရင်တော့ မပူနဲ့ကွာ၊ ဒီတာဝန်ကို ငါတို့ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်မဲဖောက်ပြီး မဲပေါက်တဲ့လူကတာဝန်ယူလိုက် ပါ့မယ် နော် ကိုယ့်ညီ”

သူကမြတ်ရှင်းသန့်ကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလျှင် မြတ်ရှင်းသန့်ကလည်း ခပ်သွက်သွက်ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ဆရာ”

“ကဲ ... ဘာမှပူမနေနဲ့ ... ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့ကွာ၊ ဝတ်စုံအပြည့်နဲ့ရေချိုးပေါ့၊ လာပါ ဝဿန်မပါတော့ပျင်းစရာကြီး”

ကိုယ့်ကို သူတို့နောက်နေတာမခံချင်ဖြစ်ရပေမယ့် ကိုယ်က အိမ်ရှင်မို့ ဝဿန်သည်းခံရသည်။

“ဝဿန်ကို ခုမှတွေ့ကြတာပါနော်၊ ဝဿန်မပါဘဲ တစ်သက်လုံးနေလာခဲ့ကြပြီး ခုမှ အရေးပါသယောင်လျှောက်ပြောနေတယ်၊ အလကား ...”

“ဪ ... ဟိုတုန်းကတော့ဟုတ်တာပေါ့ အခု ဝဿန်ကိုတွေ့တော့ ဝဿန်ပါမှ ပျော်စရာကောင်းမယ်မှန်းသိသွားပြီလေ၊ ကဲ သွားကြစို့ ...”

ဝဿန်ခါ ဘယ်လိုမှမငြင်းနိုင်တော့ပါ။ ဆရာဝန်ကြီး

စကားက ဘာလိုလိုနဲ့ ရင်ထဲစိတ်ညစ်ရသည်။ အရေးထဲ မျက်နှာ ပူစရာတွေချည်း သူမမှာဖြစ်နေရ၏။ မြတ်ရှင်သန့်က အနားမှာ မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ်က ဖြူစင်သည့် မိန်းမပျိုလေးမို့သူမ မည်သူ့ကိုမှ လည်း အရွံ့တိုက်ပြမနေချင်။ သူမဆုံးဖြတ်မိတာ နှစ်ယောက်လုံး နှင့်အဝေးဆုံးနေချင်မိခြင်းပဲဖြစ်သည်။

လောလောဆဲတော့ အဝေးဆုံးနေလို့မရဘဲ ခြံနောက် ဘက်မြစ်ကမ်းသို့သွားရသည်။

သူမဝတ်ထားတာ အိမ်နေရင်းပုံစံ။ စပို့ရှပ်လက်ပြတ်နှင့် ချည်လုံချည်အနက်စင်း။ စပို့ရှပ်လေးကအဝါ။ အင်္ကျီမချွတ်ဘဲ ရေကူးရတော့မှာပဲလေ။

မြစ်ကမ်းပါးမှာ သူတို့အဝတ်တွေလဲကြတော့ ဝဿန် နောက်ခိုင်းနေလိုက်သည်။

“ကဲ ... ပြီးပြီ၊ ကိုယ့်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူ ဗလပို ကောင်းလဲ၊ ဝဿန် ဘယ်သူ့ကိုရွေးမလဲ”

“မနောက်ပါနဲ့ ဆရာရယ် ... ဝဿန်အပျိုကြီးလုပ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှမရွေးဘူး”

“ဟာကွာ ... ဒီလောက်ချောချောလှလှလေး အပျိုကြီး လုပ်ရင် နှမော့စရာကြီး၊ ကမ္ဘာကြီးထဲကိုယ့်မျိုးဆက်လေး တစ်ဒါ ဇင်လောက်တော့ ချန်ခဲ့ဦးမှပေါ့”

ဦးမိုးကျော်သူ အစအနောက်သန်နေလျှင် ဝဿန် တကယ်

ပင်အရှက်လွန်ပြီး မျက်ရည်ဝဲနေရသည်။ ရဲတင်းသူမဟုတ်လို့ ခြေဆောင်ပြီးမူနဲ့မနေပေမယ့် ဝဿန်မနေတတ်တော့ပြီ။

လိပ်မလေးလို မျက်ရည်တွေကိုဘယ်ညာလက်ခုံနှင့်ပွတ် နေမိတော့ ဦးမိုးကျော်သူရော မြတ်ရှင်သန့်ပါ ရင်ထဲနှင့်အောင် သနားမိရသည်။

မြတ်ရှင်သန့်မလှုပ်ရဲတော့ပေမယ့် ဦးမိုးကျော်သူကတော့ ချော့ရဲ လှုပ်ရဲသည်။

“ဆို ... ဘော်ဘီ ဆောရီးကွာ၊ ဒုန့်ခရိုင်း ... မပိုပါနဲ့ ကွာ၊ ကိုယ် နောက်မစတော့ဘူးနော်၊ ကဲ ကဲ ကိုယ်တို့နှစ် ယောက်ရေကူးပြိုင်ကြမယ်၊ ဝဿန်ကဒိုင်လုပ်ပေး”

ဝဿန်မျက်ရည်တွေကို ကိုယ်တိုင်ယုယစွာလာသုတ်ပေး ပြီး သူချော့လျှင် မြတ်ရှင်သန့်မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတော့သည်။

ဒုက္ခပဲ ဟိုကမုဆိုးဖို၊ လူအိုကြီး၊ လက်ရဲဇက်ရဲနဲ့လူရှေ့ သူရှေ့တောင်မရှောင်ဘူး။ ငါ ဝဿန်ကိုစိတ်မချလိုက်တာ။

ငါတောင် မနက်က ဝဿန်ကိုအတင်းပွေ့ဖက်နမ်းခဲ့သေး တာ၊ သူလည်းမလုပ်ဘူးလို့မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကြည့် ရတာဖြူစင်တယ်။ ငါ့လိုအကြမ်းဖက်ဖူးမယ်မထင်ဘူး။

“ကဲ လာ ညီ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ရေကူးကြမယ် အဝေးဆုံး ရောက်တဲ့သူက နိုင်တာပေါ့ကွာနော် ... ”

“နိုင်ရင် ဘာကြေးလဲဆရာ ... ရှုံးတဲ့သူကရောဘာလဲ၊ ရမလဲ”

“နိုင်တဲ့လူကို ရှုံးတဲ့သူက အင်း ... ဒီလိုလုပ် ခိုင်လူကြီးလည်းအကျိုးရှိအောင် နိုင်တဲ့သူကဝဿန်ကိုနားကပ်လေးတစ်ရန် လောက်လက်ဆောင်ပေးကြေး ... ”

“အယ် ... ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး။ ဒါဆို ဆရာတို့ကို ဝဿန်ခိုင်မလုပ်ပေးတော့ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ရိုးရိုးသားသားပဲ ရေကူးကြ၊ ဝဿန်ပြန်ပြီ”

တကယ်ပင် ဝဿန်နောက်ဘက်ရှိခြံထဲသို့ပြန်ပြေးမည် ပြင်တော့မှ ဦးမိုးကျော်သူအပြောင်အနောက်တွေလက်စသတ်တော့သည်။

“ကဲ ... ကဲ မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ သိပ်လည်းဈေးကိုင်မနေပါနဲ့နော်၊ ပြန်လာပါ ပြန်လာပါ”

ဝဿန် ပြန်လှည့်ရပြန်သည်။ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်၏ အသွင်ကိုမကြည့်ရဲကြည့်ရဲနှင့် လှမ်းကြည့်ရ၏။

မြတ်ရှင်းသန့်မှာ အသားဖြူသူမို့ တစ်ကိုယ်လုံးကျောက်သလင်းနှင့်ထူဆစ်ထားသလို ဖြောင့်စင်းလှပနေ၏။ ကမ္ဘာကျော်ဒေးဗစ်ရုပ်တုလို။

ရေကူးဘောင်းဘီနှင့်မို့ အောက်ပိုင်းကိုမကြည့်ရဲ။ ဦးမိုးကျော်သူကလည်း မောင်ဗမာလို ကြုံကြုံနိုင်နိုင်။ သူ့အရပ်အမောင်းနှင့် သူ့ဗလကြီးက သီချင်းထဲကလို “ထုထုပြီးခရာချင်သဖွယ်”။

သို့သော် ဝဿန်မှာတော့ နှစ်ယောက်လုံးကိုထုထုပြီး မခရာချင်သည့်အပြင် ဝေးရာသာ ပြေးထွက်သွားချင်မိသည်။

နှစ်ယောက်လုံးမြစ်ထဲပြေးဆင်းသွားကြပြီး အားပါးတရ ရေကူးနေကြလျှင် ဝဿန်ကမ်းစပ်မှာသူတို့ကိုရပ်ကြည့်ပေးနေရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြတ်ရှင်းသန့်မှာ လူငယ်ပီပီ ပိုပြီးကြံ့ခိုင်လှပေသည်။ ရေကူးတာ သူကရှေ့မှ သို့သော် ဦးမိုးကျော်သူကလည်းနောက်မှမီအောင်လိုက်နိုင်သည်။

အဝေးဆုံးကိုရောက်ပြီးမှ သူတို့နှစ်ယောက်ကမ်းစပ်သို့ ပြန်လှည့်လာကြသည်။ ဝဿန်မှာသူတို့နှစ်ယောက်လုံးကိုမကြည့်ရဲ။ နောက်ခိုင်းအနေအထားနှင့် သူတို့မေးတာကိုဖြေရသည်။

“ဘယ်သူနိုင်လဲဟေ့ ငါတို့နှစ်ယောက်”

“ဆရာဝန်လေးကရှေ့ရောက်တယ် ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးလည်းမီအောင်လိုက်နိုင်တာပဲ၊ အတူတူပြန်လှည့်လာကြတာပဲလေ”

“ဒါဆို သရေပွဲပေါ့ ကောင်မလေးညစ်တယ်”

“ဝဿန်မညစ်ပါဘူး။ အမှန်အတိုင်းပြောတာပဲ”

“ညစ်တာပေါ့ ရေမှမချိုးတာ အဝတ်မလဲဘဲချိုးလေ၊ ဘာလဲ မြို့ထဲကရည်းစားဆုမှာစိုးလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

သူမ ရွဲ့ပြောလည်းဦးမိုးကျော်သူမယုံပါ။

“မင်းပုံစံကြည့်ရတာ အသိသာကြီးပါ၊ ရည်းစားရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ မင်းလိုဖြူစင်နုသစ်မနေဘူး”

“ရှင် ... ”

“ဟုတ်တယ်လေ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ချစ်သူ
လေးကို ဘယ်ကောင်ကအလှကြည့်နေမှာတဲ့လဲ၊ ဒီတော့ ဝဿန်
ဘယ်တော့မှရည်းစားမထားနဲ့နော်၊ တစ်ခါတည်းသာတန်းပြီး
ယောက်ျားယူ ခုခေတ်ကောင်တွေကလည်တယ်၊ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကိုရည်းစားထားပြီး ကြိုက်သလိုချယ်လှယ်ချင်ကြ
တယ်၊ ပြီးတော့ယူမှာလည်းမဟုတ်ဘူး”

မြတ်ရှင်းသန့် မျက်နှာပူနေရသည်။ ငါ့ကိုများစောင်းပြော
နေတာလား။ ဆရာဝန်ကြီးရယ် ကျုပ်ဒီလိုအစားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။
ဝဿန်ကိုရိုးမြေကျချစ်ခင်ပေါင်းသင်းသွားမှာပါ။

သို့သော် သူ့မှာမိဘတွေ အစ်မတွေရှိသည်မို့ဘယ်လိုဖြစ်
ဦးမည်တော့မသိ။ ကိုယ့်ဘက်ကမနည်းညှိနှိုင်းရမည်ကြားထဲ
ဝဿန်ကရော သူ့ကိုရွေးပါမလားပင်မသိ။

“ကဲ ဆရာတို့ရေချိုးကျန်ခဲ့တော့၊ ဝဿန် စားဖို့သောက်ဖို့
ပြန်စီစဉ်ဦးမယ်”

ဝဿန်အကြောင်းရှာပြီးလစ်ဖို့ပြင်ပေမယ့်မရ။

“မလိုဘူး အားလုံးစီစဉ်လာပြီးသား၊ ဟိုနှစ်ယောက်ပြင်
ဆင်နေလိမ့်မယ်၊ ငါတို့ပြန်သွားရင် တန်းပြီးစားရုံပဲ၊ ကဲ လာ
ဝဿန်ပါရေချိုး”

“မလုပ်ပါနဲ့ဆရာကြီးရယ် ... ကျွန်မရှက်လို့ပါ”

“မရဘူး ... ရှက်ရင် ဝတ်စုံပြည့်နဲ့ရေချိုး၊ ငါတို့ရေကူးပြိုင်
ကြရအောင်”

“ဆရာတို့လို စလက်ရှင်တွေနဲ့ဘယ်ပြိုင်ရဲမလဲ၊ ကျွန်မ
သေသွားမှာပေါ့”

“မသေပါဘူး ဒါဆိုလည်း မပြိုင်ဘူး၊ ရေရိုးရိုးပဲချိုး၊
ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသားနော်၊ ဝဿန်ရေထဲမဆင်းဘဲနဲ့တော့ ဒီနေ့
ဒီနေရာကမပြန်ဘူး၊ ဘုရားအလောင်းလိုပေါ့၊ ဘုရားရှင်မဖြစ်
သရွေ့ ပလ္လင်ပေါ်ကမထဆိုတာလိုပေါ့”

“ဟာ ဆရာကလည်းငရဲတွေကြီးကုန်တော့မယ်၊ ကဲပါ
ဒါဆိုလည်း ကျွန်မရေထဲဆင်းပါ့မယ်၊ အကြာကြီးတော့ ဝဿန်
ကိုမညှင်းပါနဲ့နော်၊ ခဏပဲနော်”

“အေးပါ ... အေးပါ”

ဦးမိုးကျော်သူနှင့်မြတ်ရှင်းသန့်တို့မှာ ဝဿန်ရေထဲမဆင်း
မချင်းရစ်နေတော့မည်မို့ ဝဿန် သူတို့ရှေ့မှာပင်ဖြစ်ထဲသို့ပြေး
ဆင်းသွားလိုက်သည်။

မြစ်ကမ်းဘေးမှာကြီးပြင်းလာတဲ့ ညောင်ဦးဖီးမလေးပဲ
နော်၊ ဝဿန်ရေထဲရောက်သည်နှင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ကူးခတ်သွား
လိုက်တော့သည်။

“ဟာ ... တယ်ဟုတ်ပါလား ရေသူမလေးကျနေတာပဲ”

ဆရာဝန်ကြီး ရေရင်ဆို့လောက်မှာရပ်နေရင်း၊ ရေရွတ်
ကြည်နူးနေလျှင် မြတ်ရှင်းသန့်အလိုလိုမောဟိုက်နေရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးမိုးကျော်သူက သူထက် အခြေအနေ
ကောင်းသည်။ ဦးမိုးကျော်သူက သူ့လိုအုပ်ထိန်းသူရှိတာမဟုတ်ပါ

ရာထူးစည်းစိမ်ပြည့်စုံသည့်အပြင် သူ့စိတ်နှင့်သူ့ကိုမဟုတ်ပါလား။

မြတ်ရှင်းသန့်မှာ မိဘတွေအစ်မတွေကတစ်မျိုး။ သူဟာ အုပ်ထိန်းသူရှိသည့်လူတစ်ယောက်။

“ဆရာအမျိုးသမီးနဲ့ရုပ်ချင်းတူတယ်ဆို၊ ဒါဆို ဆရာအမျိုးသမီးလည်းတော်တော်ချောတာပေါ့”

မြတ်ရှင်းသန့်စကားကို ဦးမိုးကျော်သူက တည်ငေးသော မျက်နှာနှင့်ခပ်ဆွေးဆွေးဖြေခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်ရုပ်ချင်းဆင်တယ်၊ ဝဿနိဟာကိုယ့်အတွက် ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ရွှေရုပ်ကိုပြန်တွေ့သလိုပါပဲ၊ ရုပ်ချင်းဆင်တဲ့ အပြင် ဝဿနိမှာ နှစ်သက်လေးစားစရာ အရည်အချင်းတွေ အများကြီးတွေ့ရတယ်၊ ကိုယ့်ဇနီးက သူ့လောက်လောကဓံကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး။ သူကခံနိုင်ရည်အပြည့်ပဲ၊ ကြည့်ပါလား သူ့အရွယ်လေးနဲ့ သူ့ထမ်းဆောင်နေတဲ့တာဝန်ဝတ္တရားတွေ”

မြတ်ရှင်းသန့် ဆရာဝန်ကြီးကို ဘာမှခွန်းတုန့်မပြန်ချင်တော့ပါ။ သက်ပြင်းချရင်းသာ ဝဿနိရေကူးသွားသည်ကိုလှမ်းငေးနေမိတော့သည်။

ပစ်ကနစ်အသေးစားလေးပီပီ ထမင်းစားပွဲကို အိမ်ပေါ်မှာ မကျင်းပဘဲ ခြံထဲမှာကျင်းပခဲ့သည်။ နောက် ပန်းကန်ပြားတွေ မသုံးဘဲ ငှက်ပျောဖတ်ညွန့်လေးတွေသုံးကြသည်။

သူတို့ထမင်းစားပွဲမှာ ဝဿနိမိဘနှစ်ပါးမပါ။ ဦးမိုးကျော်သူ မြတ်ရှင်းသန့်၊ ဝဿနိနှင့်စာဥရယ် ဖြူစင်သူလေးရယ်၊ နောက် ဆေးရုံအလုပ်သမားနှစ်ယောက်။ ခြံထဲက ကံ့ကော်ပင်ရိပ်ဘေး မြက်ခင်းမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးဝိုင်းဖွဲ့ထားကြသည်။

ဝဿနိဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ ဦးမိုးကျော်သူနှင့် မြတ်ရှင်းသန့်။

သည်နေ့တော့ မျက်နှာပူစရာ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ် စရာတွေချည်းပါပဲ။ ဝဿနိမူရား အရက်မျက်နှာလေးနီနီနှင့် သိပ်ချစ်စရာကောင်းနေသလို ဦးမိုးကျော်သူမှာလည်း ဝဿနိကို သာအရိပ်တကြည့်ကြည့်။

မြတ်ရှင်းသန့် ရေချိုးစဉ်ကအဖြစ်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်

နေမိသည်။ သူတို့ကိုကြောက်လို့အဝေးကြီးအထိ ရေကူးပြေးသွားရသည့်ဝဿန့်ကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံးစိတ်မချဖြစ်ရ၏။

ဆရာဝန်ကြီးက သူ့ကိုအကူအညီတောင်းခဲ့သည်။

“ညီရေ ... ကောင်မလေးဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ တော်ကြာရေနစ်နေလို့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်၊ ညီလိုက်သွားပေးပါလား။”

မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် ဦးမိုးကျော်သူ တောင်းပန်နေတော့ မြတ်ရှင်းသန့် ဝဿန့်နောက်သို့ ကူးလိုက်သွားခဲ့သည်။ သူဟာ တကယ့်ရေကူးကျွန်းကျင်သို့ ဝဿန့်အနားသို့ တစ်ခဏချင်းရောက်သွား၏။

“သွား ... ဆရာ မလာခဲ့ပြန်”

“ဝဿန့်တော်တော့လေ ပြန်လှည့်တော့အဝေးကြီးရောက်နေပြီ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မဆက်ကူးဦးမယ်”

“တော်ပါတော့ကွာ ... ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ဝဿန့်ပြန်လှည့်ပါတော့”

“မလှည့်ဘူး ဝဿန့် ဆရာကိုမုန်းတယ်”

ဝဿန့်စကားကြောင့် မြတ်ရှင်းသန့် တုန်လှုပ်သွားရ၏။ ဆရာဝန်ကြီးနှင့်သူတို့မှာ ခပ်ရေရေသာမြင်ရတော့သည်။

“ဒါပေမယ့် အခုတော့ပြန်လှည့်လိုက်ပါ၊ နောက်မှဝဿန့်ကိုယ့်ကိုပေးချင်တဲ့အဖြစ်ပေါ့ ... ”

“ဟင့်အင်း ဆရာကို ဝဿန့်ဘယ်တော့မှမတွေ့ချင်တော့ဘူး”

ရေထဲမှာ သူ့မှမျက်ဝန်းမှမျက်ရည်များလက်ခနဲဖြစ်သွားလျှင် မြတ်ရှင်းသန့် သူမအနားသို့လျှောခနဲကပ်သွားမိသည်။

“ဝဿန့် ... ဝဿန့် မင်းမောနေပြီ၊ ကိုယ့်ကျောပေါ်က ခိုစီးလိုက်ခဲ့တော့ ... ”

“ဟင့်အင်း ... ”

“တော်ပြီ ... နောက်မှ ကိုယ့်ကိုလုပ်ချင်သလိုလုပ်”

တကယ်ပင် သူမမောနေပေပြီ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကူးနိုင်သည့်အတိုင်းအတာထက် လွန်ကဲနေသည့်ကြားထဲ သူမမှာစိတ်ခံစားမှုတွေအများအပြားနှင့်။

ဝဿန့်ကိုယ်လုံးလေးကိုကျောပေါ်တင်လိုက်ပြီး သူ ကမ်းဘက်ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ ရေထဲမှာရေ၏ဖျော့အားနှင့်မို့ ရေကူးကျွန်းကျင်သည့်သူ့အတွက် ဝဿန့်ကိုယ်လေးမှာမထောင်းသာ။

သူ့နောက်မှာ တအိအိရှိက်ငိုလာသည့် ကောင်မလေးကြောင့် မြတ်ရှင်းသန့် အသည်းတွေနာကျင်ရပါသည်။ တို့တွေတယ်အရာတွေကများလွှဲများစေသလဲအချစ်ရယ် ... ငါမင်းကို အသည်းပွင့်မတတ်ချစ်ပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဦးမိုးကျော်သူအနားရောက်တော့ ဦးမိုးကျော်သူက ဝဿန့်ကို စီးကြိုတွဲယူသွားခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ပြဿနာကို သူကတော့သိပုံမပေါ်။ ငါမှမဟုတ် မယ်

ကျိုးကျွံပြုနေလေသလား။

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း
ရေထဲမှာသေရင်အလောင်းလှမယ်မထင်နဲ့၊ ဟော်ကြာ လုံချည်
တွေဘာတွေကျွတ်ပြီး အရှက်တွေကွဲနေရဦးမယ်”

စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ဦးမိုးကျော်သူစတော့
ဝဿန်ခေါင်းလေးငုံထားခဲ့သည်။ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်၊ ရန်မတွေ့
နိုင်တော့။

သုံးယောက်သား ခြံထဲသို့ပြန်ဝင်လာခဲ့စဉ် ဝဿန်ရေစို
ကိုယ်လုံးလေးမှာမကြည့်ချင်မြင်လျက်သား။

ကမ္ဘာကျော်အချစ်နတ်သမီးလေးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ကောက်
ကြောင်းက အသက်ရှူမှားချင်စဖွယ်။ မြင့်မားခွဲနှောင်းသော
ကိုယ်လေးမှာ ပြေပြစ်ဖုထစ်နေပုံတွေက အဆင့်မြင့်လွန်းသည်။

တကယ့်ကိုတော်ဝင်အလှတစ်ပါးပါ။ ဦးမိုးကျော်သူတစ်
ယောက် သူ့ဇနီးနှင့်ဆင်တယ်ဆိုတာ မျက်နှာလောက်ပဲဖြစ်မှာ
ပါ။ အလကား လူကြွား။ သူ့မိန်းမက ဝဿန်လောက်လှမည်
မထင်။

နောက် ... အဝတ်တွေလဲပြီး တပည့်ကျော်တွေပြင်ဆင်
ထားသည့် သည်ထမင်းဝိုင်းသို့ သူတို့ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဝဿန်မျက်နှာလေးမှာ အလိုမကျမှုတို့နှင့်ခပ်တွေတွေ။

အချစ်ရယ် မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကိုကျောပိုးပြီး ရေထဲမှာ
ထမ်းပိုးခဲ့ရတဲ့အဖြစ်လေးကို ငါဘယ်တော့မှမေ့မှာမဟုတ်ဘူး။

ငါဘဝတစ်လျှောက်လုံး မင်းကိုထမ်းပိုးပြီး အတူလျှောက်
လှမ်းချင်မိတာ ငါ့ရဲ့စိတ္တပေါ့။

ငါ့သွေးတွေ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ပွက်ပွက်ဆူဝေနေခဲ့တယ်။
မီးတောင်မြို့တစ်ခုလို။

ဝဿန် သူ့ဘေးမှာရပ်နေရတာ အလိုမကျ။ သူဟာကိုယ့်
အပေါ်မထီမဲ့မြင်လုပ်လွန်းတယ်။ လမ်းဘေးကပန်းတစ်ပွင့်လို
ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ လွယ်လွယ်ခွဲပြီး လွယ်လွယ်ရှိုက်နမ်းဖို့ကြံရွယ်
တယ်။ ငါဝမ်းအနည်းဆုံးပဲ။

“ကျွန်မ ကလေးတွေအနားသွားမယ်၊ ကလေးတွေကို
အရိုးထွင်ပေးရဦးမယ်”

ကိုယ့်ငှက်ပျောဖတ်လေးကိုယ်ကိုင်ပြီး ဝဿန် ကလေးနှစ်
ယောက်၏အလယ်ကိုရောက်သွားတော့ မြတ်ရှင်းသန့်ရင်ထဲ
ဝမ်းနည်းရသည်။ မင်း ... တမင်ရှောင်တာမဟုတ်လားအချစ်
ရယ်။

ဦးမိုးကျော်သူကတော့ စကားဝိုင်းကိုဦးဆောင်သူ။ ရယ်
ရယ်မောမောနှင့်ပျော်ရွှင်နေလိုက်ပုံမှာ သူဟာ ဒီပစ်ကနစ်ဘုရင်
ကြီးပါပဲ။

“ကဲ ... ထမင်းထည့်ပေးမယ် အခုမှဖတ်ခွက်စားတွေ
ဖြစ်ကုန်တော့တယ်”

ထမင်းအုပ်ကိုယူပြီး ဦးမိုးကျော်သူက သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်
ငှက်ပျောဖတ်တွေထဲ ထမင်းလိုက်ထည့်ပေးတော့ ဝဿန်နှင့်

ကလေးနှစ်ယောက်ကိုအရင်ဆုံး။

နောက် ... ဟင်းတွေကတော့ ဝိုင်းအလယ်မှာပူပူခွေးခွေး။ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ပျော်ပွဲစားဟင်းပီပီ အဆီအဆိပ်တွေ မဟုတ်။

“သစ်သီးစုံကုလားဟင်းနှင့်ကြက်သားဟင်း။ နောက် ပါးကြော်၊ ငါးပိကြော် သခွားသီးတို့။

ဦးမိုးကျော်သူ ဝဿန်နှင့်ကလေးနှစ်ယောက်ထံ ဟင်းတွေ ထည့်ပေးနေပြန်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်အထဲသို့ ကြက်ရင်ပုံ သားတွေထည့်ပေးပြီး ဝဿန်ထဲတော့အသည်း။

“စား ... ဝဿန်၊ သမီးက သူ့ဘာသာစားတတ်တယ်၊ ကိုယ်တော့ကြိုက်ပြီ။ ရေကူးလိုက်ရလို့ ဗိုက်အရမ်းဆာနေတယ်၊ နောက်အပတ်တိုင်းရေလာကူးရမယ် ညီစားလေ ... ”

ဦးမိုးကျော်သူ အားပါးတရနှင့်စားနေလိုက်တာ။ လက်ကို စင်စင်ဆေးပြီး မြန်မာပီပီလဲက်နှင့်ပေါ့။ ထမင်းစားရင်လည်း သူမှာ ဝဿန်ကိုလှမ်းတကြည့်ကြည့်။ မြတ်ရှင်းသန့်ကတော့ ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီးဆိုနေရသလို။

ထမင်းကို တို့ခနန်း၊ ဆိတ်ခနန်းစားရင်း သူတို့ကိုကြည့် နေမိသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်မှာလည်း အထူးပျော်ရွှင်နေကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခင်တွယ်နေလိုက်ကြသည်မှာလည်း တကယ့်ညီအစ်မအရင်းတွေနယ်။

“စား ... ညီမလေး ... ”

“စား ... မမ ... ”

ဘာပဲပြောပြော ဝဿန် စာဉ်နှင့်ဖြူစင်သူလေးအတွက် ကြက်သားအရိုးထွင်ပေး၊ ငါးကြော်အရိုးထွင်ပေးနှင့် ပြုလုပ်ပေး နေမိသည်။ သူမ ယခုထိထမင်းမစားဖြစ်သေး။

ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ထမင်းစားသည်ထက် ပျော်ရွှင် ရယ်မောနေသည်ကများနေသည်မို့ ဝဿန် ကလေးနှစ်ယောက် ကိုထမင်းခွံ့ပေးရ၏။

“မီးမီးဘာသာစားမယ်”

“စာဉ် စားတတ်တယ် အန်တီလေးစား”

ထမင်းအခွံ့မခံဘဲ လူကြီးလုပ်ပြီး ကိုယ်တိုင်စားလိုနေကြ သောကြောင့် ချော့မော့ခွံ့ပေးနေရသေး၏။ ဝဿန်ခေါင်းထဲမှာ ရှိတာ ကလေးနှစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျန်သူများအားလုံးကို သူမမေ့ သွား၏။

အတန်ကြာလို့ ကလေးတွေစားပြီး ထသွားပြေးလွှားဆော့ ကစားနေကြတော့မှ ဝဿန်ကိုယ်စားဖို့ပြင်ဆင်ရသည်။ ဦးမိုး ကျော်သူနှင့် မြတ်ရှင်းသန့်မှာထမင်းစားလို့ပြီးတော့မည်။

“ဝဿန်ဆာနေမှာပေါ့ စားတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဝဿန် တကယ်လည်းဆာနေပါသည်။ ဒီနေ့မနက်တည်း က ဘာမှမစားရသေး။ ထမင်းကိုသီးစုံကုလားဟင်းနှင့်နယ်ပြီး

အားပါးတရစားနေစဉ် ဦးမိုးကျော်သူက သူမအထဲသို့ ဟင်းတွေ ငါးတွေနှင့်ပြီး ထည့်ပေးလာခဲ့သည်။

“အာ ရတယ် ဆရာကြီး စားပါ”

“မင်း ဆာနေပြီလေ၊ အရိုးရှားမှာစိုးလို့”

ဦးမိုးကျော်သူက ဝဿန့်ကိုပါးစပ်ထဲခွံကျွေးတော့မတတ် ယုယကြင်နာပေးနေလျှင် မြတ်ရှင်းသန့်အသည်းတွေပေါက်ကွဲ တော့မတတ်ခံစားနေရသည်။

ဦးမိုးကျော်သူကတော့ လူကြီးပီပီ ဘယ်သူ့ကိုမှမရှုမထားဘဲ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ဆောင်သွားခဲ့သမျှ သူ့မှာနာကျင်နေရသည်။

သူ ထမင်းကိုလက်စသတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဆရာကြီး ကျွန်တော်ချိန်းထားတဲ့လူနာတွေအိမ်လိုက် ကြည့်ပေးစရာရှိသေးလို့ သွားတော့မယ်၊ ကျေးဇူးပါ ဆရာကြီး ကျေးဇူးပါ ဝဿန့်”

“ဟေ ... ဘယ်သူ့အိမ်လဲ၊ သူတို့အမေကြီးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ”

“သူ့ဖာလည်းချောသားပဲ၊ ပစ္စည်းရော ရပ်ရောမဆိုးပါဘူး၊ ညီနဲ့လိုက်ဖက်တယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိပြီးသားပါဆရာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မကူးချင်တော့ပါဘူး”

“ဟုတ်လား ... ညီကဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ယူလည်းမြန်မြန် ယူနော်၊ ညီအသက်မငယ်တော့ဘူး”

မြတ်ရှင်းသန့် အားလုံးကိုကျောခိုင်းပြီး ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။

နှင့်ပေါ့။

ဦးမိုးကျော်သူက စာဥလေးကိုချီတော့ ဝဿန်က ဖြူစင်သူ
လေးကိုချီရသည်။ နောက် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာသွားပြီး ထိုင်ကြရ
သည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ မုန့်ပဲသားရေစာမျိုးစုံနှင့် သူယူလာတာ
ပါပဲ။

“အားလပ်ရက်တွေ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ခဲ့တာကြာပြီ၊ ခုမှပဲအဓိပ္ပါယ်
ရှိလာတော့တယ်၊ ဦးလေးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်ရော”

“နေ့လည်ဘက်မို့ တစ်ရေးအိပ်နေကြပြီထင်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ...”

“ရှင် ...”

“ဪ ... ဒီလိုပါ ကိုယ်တို့စကားစမြည်ပြောလို့ရတာ
ပေါ့”

“ဘာစကားတွေမို့လဲ ... အမေတို့ရှိရင် ပိုပြီးတော့တောင်
စကားဝိုင်းကစိုပြည်ဦးမယ်”

“အင်းပါ ... အခုလူကြီးတွေအနားယူနေတယ်ဆိုတော့
လည်း ကိုယ်တို့ပဲပြောကြတာပေါ့”

ဝဿန် မျက်လွှာချမျက်မှောင်ကျူရင်း နှုတ်ခမ်းကိုယောင်
ယောင်စုမိသည်။ ငါတော့ မုဆိုးဖိုကတော်ကြီးအဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။

ဦးမိုးကျော်သူ ကိုယ်ရှေ့မှဝဿန်ကိုအပြုံးမျက်နှာနှင့်ကြည့်
ငေးမိသည်။ ခွာဖြူငယ်ငယ်ကအတိုင်းပါပဲ။ ခွာဖြူဟာ သူ့ရဲ့ငယ်
ချစ်ဦး။ သူ့ရဲ့အချစ်နတ်သမီးလေး။ အစားထိုးသည်မဟုတ်ပေ

ထမင်းစားပြီးကြတော့ ကလေးတွေခြံထဲမှာဆော့နေကြ
စဉ် ဆေးရုံအလုပ်သမားနှစ်ယောက်က ချိုင့်များသယ်ပြီးပြန်သွား
ကြသည်။ ဆရာဝန်ကြီးကတော့ ဒီမှာဆက်နေဦးမည့်ပုံ။ တစ်နေ့
လုံးများအနားယူနေတော့မည်လားမသိ။

ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တွေမို့ စိတ်မကွက်ချင်ပေမယ့် ဝဿန်
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မိသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်လေးမှာ
လုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်ချင်သည်။ အဝတ်လျှော်တာ ခေါင်းလျှော်
တာ၊ ခြံထဲလုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်ချင်သည်။

ပြီး ... ဘာကြောင့်မသိ။ ဦးမိုးကျော်သူရှိနေတာ သူမ
အတွက်နှစ်လိုကြည်ဖြူပျော်ရွှင်ချင်စိတ်မဖြစ်။ ပြောရလျှင် စိတ်
ကသိကအောက်ပင် ဖြစ်ရသည်။ သူ့ဘယ်လိုပဲ နွေးထွေးစွာ
ဆက်ဆံသည်ဖြစ်စေ။

သို့ပေမယ့် အိမ်ရှင်ဆိုတော့ လူမှုရေးအရ ဧည့်ခံရပေဦး
မည်။ အလိုက်အထိုက်နေပေးရဦးမည်။ အိပ်လည်လည်အပြုံးလေး

မယ့် ခွာဖြူလိုပဲ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသည့် ချောမောလှပ သည့်ဝဿန့်ကို သူ အတိုင်းအဆမရှိ ချစ်မက်မိပေပြီ။

အိမ်နေရင်းမို့ အင်္ကျီလက်ပြတ်ရင်စေ့လေးနှင့် ဝဿန့် အသွင်က အပျိုစင်အဖိုးတန်လေးမို့ဝင်းဝင်းပပ။ လက်မောင်း လေးတွေဆင်စွယ်နှစ်လိုတောက်ပနေပြီး ... ရွှေရင်အစုံက တောင်ပူစာလေးတွေလို တင်းတင်းမို့မို့။

စင်းချထားသဖြင့် မျက်တောင်ခပ်ကော့ကော့လေးတွေနှင့် နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလှလှလေးတွေ ခွာဖြူထက်တောင်အလှပို သေးသည်။ သူဘယ်ကစပြီးပြောရမှာပါလိမ့်။ အဲ ဟုတ်ပြီ။

“လောကကြီးမှာ လူတူမရှား၊ နာမည်တူမရှားဆိုပေမယ့် ဒီလောက်တိုက်ဆိုင်တာကတော့ရှားပါတယ်။ ဝဿန့်ကိုတွေ့ရတာ ကိုယ့်ဘဝအတွက်မမျှော်မှန်းနိုင်တဲ့ ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ခုပါ။”

လာပြီ ... စကားတော့စလာပေပြီ။ ဝဿန့်သူ့ကိုမျက်လုံး စွေကြည့်မိ၏။ နောက်ပိုးရှား၊ မျက်နှာရှားပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ တည် ကြည်လေးနက်သော သူ့စကား၊ သူ့အသွင်ကို ဝဿန့်နာခံရ နား ထောင်ရ၏။

“ကိုယ့်ဘဝခြောက်သွေ့ခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ ဝဿန့်ရယ်၊ ခွာဖြူဆုံးသွားကတည်းက ဘဝဟာကန္တာရထဲလျှောက်လှမ်းနေရ သလိုပါပဲ။ ဝဿန့်မှာချစ်သူတွေ ဘာတွေမရှိသေးဘူးမို့လားဟင်”

ဝဿန့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ချစ်သူတဲ့။ မြတ်ရှင်းသန့် အသွင်ကိုမြင်ယောင်မိပြန်တော့ ဝဿန့်ဝမ်းနည်းနာကြည်ရ

သည်။ ငါ့ကိုအပျက်မတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတာ။ ချစ်ခွင့်အရင် မပန်ဘဲ ချစ်သူမဖြစ်သေးဘဲနဲ့။

အို ... ချစ်သူဆိုရင်ရော ... ဒီလိုကြီးအကြမ်းပတမ်း ဆက်ဆံတာဟာ ချစ်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုဒင်း ... သွေးသား သောင်းကျန်းတာ။ ငါ့ကိုအသုံးချချင်တာ။ ဆရာဝန်လေးကိုငါက တော့ဘုရားလောက်နီးနီး ထင်မှတ်ကိုးကွယ်ခဲ့မိတယ်။ အခုတော့ သူကဖွတ်ထွက်ပြလိုက်တယ်။

“ဟင် ... ဝဿန့် မင်းမှာ ချစ်သူမရှိသေးပါဘူးနော်” သူ့မအတွေးတွေပြတ်တောက်ကုန်ပြီး အလန့်လန့်အဖျပ် ဖျပ်နှင့်။

“ဟုတ် ... မရှိပါဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့ကလေးရယ်၊ ကိုယ် ... မင်းကိုချစ်တယ်၊ လုံးဝအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ ခွာဖြူနဲ့တူလို့အပြင် မင်းကိုယ်တိုင်ရဲ့ အရည်အသွေး၊ အရည်အချင်းနဲ့လုံးသားဖြူစင်တာလေးကို လည်း ကိုယ်အရမ်းတန်ဖိုးထား ချစ်မြတ်နိုးမိပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုပြန် ချစ်ပါနော်”

“ရှင် ... ”

သူနဲ့ကိုယ်ဟာအသက်၁၅နှစ်လောက်များကွာမလား။ အဲဒါ ထက် သူ့မဟာ ဆရာဝန်ကြီးကို တစ်ခါမှ စိတ်ကူးမကြည့်မိခဲ့ပါ။ ကိုယ်နှင့်ဆိုင်တယ်လို့တောင်မထင်။

“ကိုယ် ... လူကြီးတွေဆီမှာ တောင်းရမ်းပြီးလက်ထက်မယူ

မှာပါ။ ဝဿန့်ကိုအရမ်းချစ်တယ်ကွာ၊ မငြင်းခွဲနေနဲ့၊ ကိုယ့်မှာ ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခွဲကားလည်းရှိတယ်၊ ရွှေငွေပစ္စည်းဥစ္စာတွေလည်း ရှိတယ်၊ ဝဿန့်တို့မိသားစုကို လှလှပပထားနိုင်ပါတယ်”

“အာ ... နေ ... နေပါဦး၊ ကျွန်မတို့တွေကြတာ ခုမှ တစ်လလောက်ရှိဦးမယ်ထင်တယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးအနေနဲ့ ရွေးချယ် စရာမိန်းမချောလေးတွေအများကြီးနေမှာပါ၊ ဝဿန့် ... ”

“တော်ပြီဝဿန့် ... အငြင်းစကားတွေကိုယ်မကြားချင် ဘူး၊ တွေတာတစ်လလောက်ရှိပေမယ့် မင်းဟာကိုယ့်လမင်းလေး အသက်ပြန်ရှင်လာတာပဲလေ၊ မင်းသူများလက်ပါသွားမှာ ကိုယ် မခံစားနိုင်ဘူး”

“ကျွန်မကလည်း အဲလို သူများအစားထိုးတာကြီးကို မခံ ချင်ဆုံးပဲ၊ ဆရာချစ်တယ်ဆိုတာ ခွာဖြူအမှတ်နဲ့မဟုတ်လား၊ ကျွန်မခွာဖြူမှမဟုတ်ဘဲ”

ကလေးနှစ်ယောက်မှာ မလှမ်းမကမ်းတွင်ထိုင်ပြီး ဆော့ ကစားနေကြသဖြင့် သူနှင့်ဝဿန့်တို့စကားကို လွတ်လပ်စွာပြော ခွင့်ရနေခဲ့သည်။ သူက ဝဿန့်လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူထုပ် ကိုင်လိုက်၏။

“စကားကိုကပ်မပြောပါနဲ့ကလေးရယ် ... မင်းကိုမမြင် လိုက်ရကတည်းက ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေဟာ ပထမအကြိမ်တုန်း၊ ကထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုဆူညံပေါက်ကွဲသွားခဲ့ရပါတယ်၊ အခုခွာဖြူမှမရှိတော့ဘဲ၊ သဝန်မတို့နဲ့အချစ်ရယ် ... မင်းကိုပဲ

အရမ်းချစ်ခင်စုံမက်မိနေတာလေ”

“မလိုချင်ပါဘူး ... ခွာဖြူနဲ့တူလို့ချစ်တာ ကျွန်မကိုချစ် တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“အဲ့ဒီစကားကကိုယ့်ကိုဖြေရှင်းရကျပ်အောင် တမင်ချောင် ပိတ်ရိုက်တာ၊ အခု ကိုယ်ဝဿန့်ကိုယ်ကိုပဲ အသက်လောက်မြတ် နိုးနေမိတာလေ”

ဝဿန့်ဆင်ခြေတက်ဖို့ပြင်လိုက်ပေမယ့် ဦးမိုးကျော်သူ သူမကိုဆွဲပွေ့ဖက်လိုက်သဖြင့် လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ခံစားလိုက်ရ၏။ ဘုရားရေ ... မနက်ကဆရာဝန်လေးလိုများ ပွဲကြမ်းဦးမလို့လား။

သူမ ... ဆရာဝန်ကြီးရင်ခွင်ထဲမှာ ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းဖယ်ပေမယ့် သူ့အသွင်က ကလေးတစ်ယောက်ကိုချုပ်ဖက် ထားသည့် လူကြီးတစ်ယောက်လို၊ ဖြူတောင်မဖြူ။

“ကိုယ့်အချစ်ကိုမစော်ကားပါနဲ့တော့အချစ်ရယ်၊ ကိုယ် ကလေးကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ယူမယ်၊ အခုပဲ ကလေးရဲ့မိဘတွေကို နားဖောက်ခဲ့မယ်နော်”

ဝဿန့်မှာထူပူကြောက်လန့်နေရသည့်ကြားထဲ သူ့အနင်း တွေ သူမ၏မျက်နှာလေးပေါ်ဆက်တိုက်ကျလာခဲ့လျှင် စိတ်ထဲမှာ များစွာတုန်လှုပ်မိပြီး အပြစ်တစ်ခုကိုကျူးလွန်ခဲ့သလို ခံစားနေ လိုက်ရသည်။

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း”

ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်၊ အစွမ်းကုန်ရုန်းကန်လိုပေမယ့် မနိုင်ဘူး

အိမ်က ယင်ကောင်လေးပမာ ဝဿန်မရုန်းသာ။ ရင်တာမှာ ကြောက်လန့်မိသွားတာ အဆမတန်။

ဘယ်လိုလဲ။ သူတို့အချစ်တွေကဘယ်လိုလဲ။ ငါ့တစ်ကိုယ် လုံးကိုဝါးစားချင်နေကြတာလား။

သည့်စဉ် ကလေးနစ်ယောက် အော်ဟစ်ပြေးလာခဲ့ကြ သဖြင့် ဦးမိုးကျော်သူသတိရသွားပြီး ဝဿန်ကိုလွှတ်ပေးလိုက် သည်။

“ဖေဖေ မေမေကိုဘာလုပ်နေတာလဲ ရိုက်မလို့လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ရိုက်မလို့ ပြောစကားဆိုစကား နားမထောင်ဘဲ ... ”

“နားထောင်လိုက်ပါ မေမေရယ်၊ ဖေဖေကကောင်းစေချင် လို့ပြောတာပါ”

ဘာမှမသိဘဲနှင့်ဖြူစင်သူလေး ဝင်ရောက်ဖြန်ဖြေနေလျှင် ဦးမိုးကျော်သူ ရယ်နေပြီး ဝဿန်အရှက်မျက်နှာနီနီနုနုလေးကို သာ မချင့်မရဲကြည့်နေမိသည်။

စာဉ်ကတော့ အန်တီလေးပေါင်ပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ပြီး ဆရာဝန်ကြီးကို အသနားခံသည့်အကြည့်နှင့်တောင်းပန်ခဲ့သည်။

“အန်တီလေးကို မရိုက်ပါနဲ့ဆရာကြီးရယ်၊ အန်တီလေး ကကောင်းပါတယ်”

“အမလေး ... သူ့မှာပဉ္စမံတပ်သားတွေအပြည့်ပါလား။ ကိုယ့်ဘက်မှာတော့တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ကဲ ချာတိတ်မလေး

စဉ်းစားထားနော်၊ မနက်ဖြန်ကိုယ်အဖြေလာယူမယ်”

“တစ်လတော့ အချိန်ပေး ... ”

“မရဘူးကွာ - အခုပဲတူတူနေချင်ပြီ၊ အချိန်မဆွဲခဲ့တော့ ကန္တာရထဲမှာ ခုနစ်နေခဲ့ရပြီးပြီ၊ အိုအေစစ်လေးထဲမှာ ဆင်းစိမ် ချင်လှပြီ”

“အာ ... ”

ဝဿန် အရှက်တွေနှင့်ရဲရဲတွတ်သွားလျှင် ဦးမိုးကျော်သူ အော်ရယ်မိပါ၏။

“ကိုယ်က ရိုးရိုးသားသားပြောတာနော်၊ ကိုယ့်ဘာသာ လျှောက်တွေးမနေနဲ့၊ ကဲ ဘေဘီလေးအရမ်းရှက်နေပြီ၊ ကိုယ့်တို့ သားအဖပြန်ဦးမယ်၊ တောက် ပြန်တောင်မပြန်ချင်ဘူးကွာ အတူ နေချင်လှပါပြီ”

ဝဿန်ပါးလေးတစ်ဘက်ကိုဖျစ်ရင်း သူတို့သားအဖ ကား ပေါ်သို့တက်သွားပြီး ကားမောင်းထွက်သွားကြသည်။ ကားပေါ်မှ သားအဖနစ်ယောက်လုံး လက်တပြုပြန်နှင့်။ ဝဿန်လက်ပြန်မပြ မိပါ။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်ဆန်းစစ်ဖို့ အိပ်ရာထဲသို့သာစာဉ်ကိုချီရင်း ဝင်ခဲ့မိသည်။

ဝဿနကျောင်းသို့ စက်ဘီးနင်းရင်း ဂရုစိုက်လာနေခဲ့သည်။ ဂရုစိုက်ဆိုတာ ဘယ်သူနှင့်မှမတွေ့ချင်လို့ပါ။ ဆရာဝန်ကြီးနှင့်ရော ဆရာဝန်လေးနှင့်ပါ သူမ မတွေ့ချင်တော့ပါ။

တစ်ယောက်ကလက်ထပ်ခွင့်တောင်း လက်ထပ်ဖို့ကြိုးစားနေပြီး ... နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ချစ်ခွင့်မတောင်း၊ လက်ထပ်ခွင့်မတောင်းဘဲ သူမကိုအတင်း အင်းလေ - ဒါပေမယ့် သူအချိန်မီသတိရသွားခဲ့ပါတယ်။

သို့သော် ... ဝဿနနှစ်ယောက်ကိုမတွေ့ချင်တော့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာလည်း အချိန်တွေ လူတွေအားနေသည့် တေလေတွေမဟုတ်သဖြင့် - သူမသတိနှင့်ရှောင်လို့ရပါသည်။

သတိရှိတယ်ဆိုတာ ကျောင်းသွားချိန်ကိုခါတိုင်းလို ပုံမှန်ချိန်မလုပ်တော့တာပါ။ ခါတိုင်း ... ၈ နာရီခွဲမှ သေပြေး၊ ရှင်ပြေးနှင့် စက်ဘီးကိုနင်းသွားမြဲပေမယ့် ယခုကျ ၈ နာရီလောက်မှာသွားနိုင်အောင် သူမကြိုးစားလိုက်ပါသည်။

ဒီအချိန်ဟာ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးအတွက် ဆေးခန်းထိုင်နေတုန်းမဟုတ်ပါလား။

မိဘနှစ်ပါးကို ဖွင့်မပြောဘဲ တစ်ယောက်ထဲ ကြိတ်မှိတ်ခံစား ဖြေရှင်းဖို့ကြိုးစားနေသည်မို့ ဝဿနအဖြစ်က မသက်သာ။

ဆရာဝန်လေးကျတော့လည်း လက်ကမ်းမလိုနှင့် လက်ကိုကာနေသူ။ သူမရင်ထဲနှစ်သက်နွေးထွေးမိပေမယ့် သူ့အပြုအမူကိုဝဿနမနှစ်သက်။ သည်တော့နှစ်ယောက်လုံးနှင့် သူမ မတွေ့ချင်တော့ပါ။

ဝဿနကျောင်းသွားတာ ဖြတ်လမ်းမှပါ။ ပုံမှန်လမ်းမတွေကမဖြစ်သန်းဘဲ ရှေးဟောင်းဘုရားလမ်းပျက်ကြားမှသွားခဲ့သည်။ လမ်းမတွေကသွားတော့ မတော်တဆ မောင်မင်းကြီးသားနှစ်ယောက်နှင့်တွေ့မှာစိုးလို့ ဘုရားပျက်တွေကြားက သူမသွားနေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ။

သူတို့မြို့ဟာ အေးချမ်းတာမို့ သည်လမ်းတွေက သွားနေကြပေမယ့် ဘာအန္တရာယ်မှမရှိကြပါ။ ဒါ မြို့ခံတွေသာသိသည့် ဖြတ်လမ်းလေးပေါ့။

ကောင်းတယ်။ သူမကို သူတို့ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုပေမယ့် တကယ့်လူကြီးလူကောင်း၊ ဆရာဝန်တွေမို့ အားလည်း မအားလပ်ကြသူတွေမို့ သူတို့ဟာ ဝဿနတို့အိမ်ကို ခဏခဏလည်းရောက်မလာခဲ့ကြပါ။

ဝဿနဘက်ကသာ မပတ်သက်အောင်ရှောင်ဖို့တတ်နိုင်

ခဲ့လျှင် အခြေအနေတွေ အေးချမ်းမည်ထင်ပါသည်။

စက်ဘီးလေးကို တင်ပို့ခြင်းနင်းရင်း ဘုရားလမ်းကြား အလယ်ရောက်စဉ် သူမ စက်ဘီးရှေ့မှာမားခနဲရပ်နေသူတစ်ယောက်ကြောင့် ဝဿန် အလန့်တကြားဘရိတ်ဆွဲလိုက်ရသည်။

“ဆရာ ...”

မြတ်ရှင်သန့် အသံကြောင့် ... ဝဿန်မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် လန့်နေလျှင် သူမပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် သူမကိုစိုက်ကြည့်ခဲ့သည်။ ကျောင်းသွားမည့်သူမို့ အင်္ကျီအဖြူလက်စကရင်ဖုံးလေးနှင့်လုံချည်စိမ်းလေးက သူမ၏ကိုယ်မှာကပ်ချပ်လျက်။

နောက် ... ဆံထုံးပုံပုံလေးနှင့်နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့်ပန်ထားသည့်မျက်နှာ။ လမင်းထက်လင်းသည့်မျက်နှာ။

“မင်းကို ဆရာဝန်ကြီးကလာတောင်းမလို့ဆို”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ သတင်းတွေကိုတစ်မြို့လုံးကိုလှုံနေတာပဲ၊ မင်းတော်တော်သစ္စာမဲ့တဲ့မိန်းမ မြွေဟောက်လိုလျှာနှစ်ခွဲမိန်းမ ...”

“ဘုရားရေ ... ဒီလိုစွပ်စွဲရအောင် ဆရာနဲ့ကျွန်မ ဘာတွေမို့လဲ၊ ဆရာမှာပြောပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး”

“ရှိတယ် ... ရှိတယ် ... ငါမင်းကိုသိပ်ချစ်မိနေတာမင်းမသိဘူးလား”

“မပြောဘဲ ကျွန်မဘယ်လိုသိရမှာလဲ”

“အခုပြောပြ သိတော့ ...”

ကလေးဆိုးကြီးလို တဖွတ်ထိုးဆန်နေသည့် ဆရာဝန်ကိုလူချောကို ဝဿန်ဒေါပွပွနှင့်မော့ကြည့်နေမိတော့ ... သူက စက်ဘီးကိုတွန်းယူဒေါက်ထောက်လိုက်သေးသည်။

ပြီးလျှင် မုန်တိုင်းလို၊ လျှပ်တစ်ပြက် ဝဿန်ကိုပွေ့ဖက်ဆွဲခေါ်သွားတော့သည်။ သူကားကရှေ့နားမှာရပ်ထားပါ၏။

“လွတ် _ လွတ် _ ရှင် _ ကျွန်မကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သူမကို ဘာမှမပြောဘဲ ကားဆီအတင်းဆွဲခေါ်နေသည်ကြောင့် ဝဿန် တကယ်ပင်ထိတ်လန့်လာသည်။ ဒီလမ်းက လူရှင်းလူပြတ်သည်မို့ လူတွေလည်းတစ်ယောက်မှမတွေ့ရ။

ဘုရားရေ ငါ့ကိုကားတင်ပြေးမလို့လား။ အရှက်တွေတော့ ကွဲကုန်တော့မှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာဝန်လေး၏အိမ်မှ သူမကို သဘောတူမှာမဟုတ်သလို သူမကလည်း ဆရာမတန်မဲ့ ခိုးရာမလိုက်ချင်ပါ။ ဘဝမပျက်ချင်ပါ။

ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ ... ကိုယ်ဟာ အပျိုစင်လေးမို့ မိမိကိုယ်ကိုတန်ဖိုးထားပါသည်။ သူဟာ ရှင်ဘုရင်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုလိုလမ်းဘေးပန်းတစ်ပွင့်နယ် သဘောထားတာကိုမကြိုက်ပါ။

မြတ်ရှင်သန့် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူမကိုကားပေါ်အတင်းထိုင်စေတော့ ... ဝဿန်အတင်းတွန်းထိုးရုန်းကန်နေမိသည်။

“ဆရာ _ ကျွန်မကိုအနိုင်မကျင့်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကိုဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ”

“မင်းကိုခိုးပြေးမလို့ ... မဟုတ်ရင် ငါမင်းကိုလက်လွှတ်ရလိမ့်မယ်”

“ဖယ်ပါဆရာ ... ကျွန်မ မူနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ မိသားစုအတွက် ကျွန်မ မရှိမဖြစ်လိုအပ်တယ်၊ ကျွန်မ မရှိလို့ မရဘူး၊ အဖေနဲ့အမေ နောက် လူမမယ်တူမလေး ... ”

“ရတယ် ... ငါမင်းကိုတစ်ရက်လောက်ပဲ တခြားကို ခိုးပြေးမှာ၊ ပြီးရင် ငါပါမင်းတို့အိမ်ကိုအတူလိုက်နေပြီး အတူတူပြုစုကြမယ်”

“ကျွန်မကြောက်တယ်၊ ကျွန်မနဲ့ဆရာကို ဆရာဘက်က သဘောတူမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ယူပြီးမှတော့ ... ဘာမှပြောမှာမဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ ကိုယ်မင်းဘက်ကအမြဲရှိနေမှာပါ”

စကားတွေများရင်းမှပင် ... သူ ကားကိုအတင်းမောင်း ထွက်ခဲ့လေရာ ဝဿန်ခါဆွေဆွေခုန်အောင် ပျာယာခတ်ရင်း ပါသွားရပါတော့သည်။

ဝဿန် ဘာအချိုးချိုးနေတာလဲ။ ကိုယ်ကအရမ်းစုံမက် မြတ်နိုးနေပြီမို့ ဦးမိုးကျော်သူ အတိမ်းအစောင်းမခံနိုင်။ ကိုယ့်အတွက် အတ္တကြီးတာမဟုတ်။ မြတ်ရှင်းသန့်လည်း ဝဿန်ကို သဘောကျနေတာသူသိပါသည်။

သူ အကဲခတ်ရသလောက် ဝဿန် မြတ်ရှင်းသန့်အပေါ် မဆန်းပြားသေး။ မပွင့်လင်းကြသေး။ လူပျိုချောချောနှင့်အပျိုချောချောပီပီ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြိတ်ပြီးသဘောကျသလောက်တော့ရှိနိုင်သည်။ ကိစ္စမရှိ ဒါလောက်ကိုသူခွင့်လွှတ်နိုင်ပါသည်။

မြတ်ရှင်းသန့်ကြည့်ရတာလည်း ဟိုဟာမနိုင်ဘဲပဲကြီးဟင်းသောက်တာဆိုလို့ ကိုယ့်မိကိုယ့်ဖ ကိုယ့်အစ်မတွေကိုမလွန်ဆန်နိုင်တာတော့ အသေအချာ။

အဖြစ်မရှိဘဲနှင့်များ ... သူများသားသမီးကို ဒုက္ခပေးဖို့ မကောင်း။ သူကတော့ ယခုအချိန်မှာ ကိုယ့်မိသားစုကို

ဦးဆောင်ပြီး။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ့်ရပ်နေနိုင်ဖို့ မည်သည့် ထောက်ခံချက်မှယူစရာမလိုတော့။

ဝဿန်ကျောင်းသွားမည့်အချိန်ကိုမှန်းပြီး ... သူ ကား နှင့်ထွက်ခဲ့လည်း မတွေ့။ သူကလည်း မအားလပ်သူမို့ သမီးကို ကျောင်းမပို့နိုင်ပါ။ ကျောင်းပို့တာ အိမ်ကအဒေါ်ကြီးတွေသာ။

လည်နေ့တော့ ဆေးရုံအလုပ်သမားလေးမောင်နီထံမှ သူ သတင်းနှိုက်ခဲ့သည်။

“မောင်နီ ငါလည်းမအားတာနဲ့ဝဿန်ခါတို့မိသားစုတွေ ဘက်တောင်မရောက်ဘူး။ အဲဒီကောင်မလေးရော ကျောင်းတက် တာတွေ့လား။ ခါတိုင်းတွေ့တတ်ပါတယ်။ ငါဆေးရုံသွားရင် လမ်းမှာအမြဲဆုံတယ်”

“ဘယ်ဆုံမလဲဆရာ ... သူက စတန့်ထွင်ပြီး ဘုရားကြို ဘုရားကြားက သွားနေတာကိုး။ ဘယ်ချက် ဘာဖြစ်သံကြားရ မလဲပဲ”

“ဘာ ... ဘာ ဘယ်လမ်းကြား ... ”

“ဘုရားလမ်းကြားဆရာ၊ သူကဖြတ်လမ်းလေ၊ ဘုရား ပျက်တွေ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာရှိတယ်။ အဲဒီလမ်းက လူသုံးနည်း ပါတယ်”

“အန္တရာယ်ရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလမ်းကသွား ရပါလိမ့် ... အဲဒီလမ်းကဘယ်အနားမှာလဲ”

“မြို့မြောက်ဘက်မှာပါဆရာ၊ ကျောင်းသွားရင်နီးတာပေါ့။

အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ဒီလိုပါ။ သူကချောတော့ သူ့ကိုကြိုက် ချင်တဲ့ ကောင်လေးတွေဘာတွေ လိုက်ပြီးစကားပြောနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ပါ”

“တယ်ခက်တာပဲ တွေ့မှပြောရဦးမယ်၊ ဆေးခန်းပိတ် တော့မောင်နီ ငါဆေးရုံသွားရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဆေးရုံသွားမည်ပြောပြီး မောင်နီပြောသည့် ဘုရားလမ်း ကြားဘက် သူကားမောင်းလာခဲ့သည်။ ကေန္တ ဝဿန်သူ့ကိုရှောင် ချင်လို့များ အဲဒီလမ်းကသွားနေတာလား။

“ဟင် ... ”

လမ်းတစ်ဝက်လောက်မှာ စက်ဘီးလေးထောင်ထားတာ တွေ့ရလျှင် သူကားရပ်ပြီးစက်ဘီးဆီလျှောက်ခဲ့သည်။ စက်ဘီး ခြင်းထဲမှာ လက်ဆွဲခြင်းရှိပြီး လက်ဆွဲခြင်းထဲမှာတော့ထမင်းချိုင့် နှင့်ရေခွေးဗူး။ နောက်စာအုပ်များနှင့်ပိုက်ဆံအိတ်။ သေချာပါ သည်။ ဒါ ဝဿန်စက်ဘီးနှင့်ဝဿန်ပစ္စည်းတွေ။

လူသူမမြင်ခင်စက်ဘီးလေးကို သူကားနောက်ထဲထည့် လှဲထည့်လိုက်ပြီး ဦးမိုးကျော်သူကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲ မှာမီးလောင်နေသလိုပူနေခဲ့တာလည်း သူဘယ်လိုမှမငြိမ်းသာ နိုင်။ ငါရင်ကျိုးရတော့မှာလား။ ဝဿန် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ မသမာသူတွေနဲ့များတွေ့သွားတာလား။

လမ်းအထွက်မှာ ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်တွေ့ရသဖြင့် သူ

ရပ်ပြီးစုံစမ်းလိုက်သည်။

“စောစောက ဒီနားမှာတစ်ခုခုများဖြစ်သလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး ... ”

“ဪ ... စက်ဘီးလေးတစ်စီး လူမရှိဘဲကျန်ခဲ့လို့ပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကိုများ အကြမ်းဖက်ခံရတာတွေ ဘာတွေ ... ”

“ဪ ... ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ အဲဒီလိုအသံတွေကြားရ ခဲ့ပါတယ်။ စောစောကတော့ ကားတစ်စီးဖြတ်မောင်းသွားသေး တယ်။ မှန်အနက်တွေမို့ အထဲကိုလှမ်းမမြင်ရပေမယ့် ဆရာဝန် လေးကားထင်တယ်”

“သေချာလား”

“သေချာပါတယ် ... ဒီမြို့မှာကားစီးနိုင်တာ ဘယ်နှစ် ယောက်ရှိလို့လဲ”

“သူတို့ ဘယ်ဘက်များမောင်းသွားသလဲ”

“ဒီလမ်းတည့်တည့်ပဲဆရာ”

ကွမ်းယာသမားထိုးပြသည်လမ်းအတိုင်း မောင်းရင်း ဦးမိုး ကျော်သူ ရင်ထဲမီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေရသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီကိစ္စ ကိုဘယ်လိုစီမံရမှာလဲ။

လမ်းတစ်လျှောက် ... ကားသွားရာမေးပြီးသူလိုက်ခဲ့သော် လည်း သတင်းပြတ်သွားခဲ့သဖြင့် ကားကိုဝသန်ခါတို့ခြောက်သို့ ပြန်မောင်းခဲ့ရသည်။

စက်ဘီးချပေးခဲ့ပြီး အခြေအနေတွေကို သူပြောပြခဲ့လျှင် ဦးဘဒင်နှင့်ဒေါ်ငြိမ်းသာတို့မျက်ဖြူဆိုက်သွားကြသည်။

ဘာတွေဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ သူတို့ ခန့်မှန်းပြီးသားပါ။ ဒေါ်ငြိမ်းသာ ရင်ကိုထုပြီး ငိုတော့သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ဆရာကြီးရယ် ... ကျွန်မတို့မှာသမီးနှစ်ယောက် ရှိတာ နှစ်ယောက်လုံးကံဆိုးကြပြီထင်ပါတယ်”

“စာဥတိုအမေတုန်းကလည်း မြို့သားနောက်လိုက်သွား လိုက်တာ၊ ဟိုကသဘောမတူတော့ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ပြန်လာခဲ့ရ တယ်။ အခု တစ်ယောက်လည်း ဒီအချိုးချိုးပြန်ပြီ။ ဆရာဝန်လေး ရဲ့မိဘတွေက ဒီလောက်နဲ့ဘယ်သဘောတူမလဲ”

“ကယ်ပါဦး ဆရာကြီးရယ်၊ သူတို့ကိုလိုက်ရှာပေးပါဦး။ အချိန်မီပြန်ခွင့်မဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီဘက်ကရွာတွေကိုသိပါ တယ်။ ကျွန်မလိုက်ရှာပါမယ်ဆရာကြီးရယ်”

ဒေါ်ငြိမ်းသာငိုနေသည်ကို စိတ်မကောင်းစွာကြည့်ရင်း ဦးမိုးကျော်သူ စဉ်းစားနေရသည်။ ဒီပွဲမှာသူဝင်ပါလျှင် ဝသန် အထင်လွဲမည်။ ပြီး ... မြတ်ရှင်သန့်လည်း အထင်လွဲမှာပဲ။

“လုပ်ပါဦးဆရာရယ်၊ ကျွန်မတို့ကိုကူရှာပေးပါဦး ... နေမဝင်ခင်ပြန်တွေ့မှဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်မသမီးလေးရေဝံ့နှစ်ရပါ တော့မယ်။ သူ့မိဘတွေက သဘောတူမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ သမီးလေးဒုက္ခရောက်ရမှာပါ ... ”

ဒေါ်ငြိမ်းသာရင်ထုပြီး ငိုရှက်နေတော့ ဦးမိုးကျော်သူမကြည့်

ရက်။ သို့သော် ... သူလိုက်ရှာလို့သင့်တော်ပါ့မလား။ ရင်ထဲမှာ မချီတင်ကဲ ခံစားနေရပေမယ့် သူ သင့်မသင့်ကိုချိန်ဆနေရသည်။

“ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်ပျောက်နေလို့မဖြစ်ဘူး ဒေါ်ဒေါ် _ ဝဿန့်ကိုရှာဖို့ တခြားလူတွေကိုပဲအကူအညီတောင်း ပါ။ ကျွန်တော်ဝင်ပါရင် သူတို့ရှေ့ရေးမှာ ကျွန်တော့်ကြောင့်အဖု အထစ်တွေဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

လူကြီးများကိုနှစ်သိမ့်ခဲ့ပြီး ဦးမိုးကျော်သူခေါင်းစိုက်စိုက်နှင့် ဆေးရုံသို့ပြန်ခဲ့ရသည်။

သူရင်ထဲမှာ အချစ်နတ်သမီးကို ထပ်မံဆုံးရှုံးရသည် ကြောင့် ရင်ထဲမှာနှုံးကြေနေမိသည်။

ရွာလေးရဲ့အစွန်မှာရှိသည့် သရက်ခြံကအုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း။ သရက်ခြံရဲ့အလယ်မှာတော့ သစ်သားအိမ်သေးသေးလေးက ချစ်စဖွယ်။

အိမ်ထဲမှာ မည်သူမျှမရှိကြ။ ခြံရှင်တွေ ဘယ်ရောက်နေ သလဲ။ မြတ်ရှင်းသန့်ကတော့ သူ့အိမ်သူယာနယ်။ အိမ်ပေါ်တက် ပြီး အသင့်တွေ့ရသည့် ဝါးကုလားထိုင်လေးပေါ်တောင် တက် ထိုင်လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ ဝဿန့်ကို သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ဆွဲထိုင်ခိုင်း လိုက်သည်။

ဝဿန့်ကတော့ တအိအိရှိက်နေတုန်း။

“မငိုပါနဲ့ကွာ _ ကဲ ဝဿန့်စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ကိုယ်ဟာ တေလေရူပီး သူခိုးသူဝှက်လည်းမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမရှိတဲ့ကောင် လည်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လိုလူတစ်ယောက်က လက်ထပ်ယူမလို့ ခိုးလာတဲ့ကိစ္စ ဘာငိုစရာရှိသလဲကွာ၊ ဘာလဲ ဝဿန့်မှာ ကိုယ် ပြင် ရည်စူးထားတဲ့သူရှိလို့လား”

“ဝဿန့်ကိုမဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့ ...”

“ဒါဆိုလည်းတိတ်တော့ကွာ ကဲ ... စားဖို့လေးဘာလေး စီစဉ်ရအောင်”

“ဒါဘယ်သူ့အိမ်လဲ၊ ဆရာမှာ ဝဿန့်ကိုခိုးဖို့အစီအစဉ် ရှိခဲ့လို့လား”

“ရှိတယ် ... ကိုယ်မခိုးရင် ဆရာကြီးနောက်ပါတော့မှာ လေ၊ ဒါကြောင့် ဖြတ်ခေါ်လာတာ”

“ဖြတ်ခေါ်လာတယ်မပြောပါနဲ့၊ ဝဿန့်တို့ ဘာမှမဟုတ် ပါဘူး”

“သိတယ်လေ ... ဒါပေမယ့် တစ်ဘက်က ပိတ်သုံးပြီး မရ၊ရအောင်ယူတော့မှာ”

ဝဿန့်အင်္ဂါရပ်ပြီး အကြံထုတ်နေတော့ မြတ်ရှင်းသန့် မျက်မှောင်ကျပြီးကြည့်၏။

“ဘာတွေအကြံထုတ်နေလဲ ဝဿန့်ရယ်၊ကိုယ်တောင်းပန် ပါတယ်၊ ချစ်လွန်းလို့ခိုးလာခဲ့တာပါ၊ ပြန်မပြေးပါနဲ့တော့နော်၊ ဒီမှာတစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်နေပြီး ဝဿန့်ကိုပြန်အပ်ပါမယ်၊ ပြီး အိမ်ကိုအကြောင်းကြား လက်ထပ်၊ ဝဿန့်တို့အိမ်ကို မောင် လိုက်နေမယ်နော်”

စိတ်ကူးတွေနှင့်သူ့အသွင်က ကျေနပ်ကြည်နူးနေပေမယ့် ဝဿန့်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေကလေးနေမှန်းမသိ။ ကားနှင့်တစ်နာရီ လောက်မောင်းခဲ့သည့်ခရီးမို့ခရီးကလည်းအတော်ဝေးနေလောက်

ပေပြီ။

ယခုမှတော့ ဝဿန့် လက်လျှော့ရတော့မည်လား။ တစ်လမ်းလုံးငိုခဲ့ရသဖြင့် ခေါင်းတွေလည်းကိုက်လှပေပြီ။ ဝဿန့် မျက်တောင်လေးမှေးပြီး ငြိမ်သက်နေခဲ့လျှင် မြတ်ရှင်းသန့် သူမ ကို ဆွဲလှုပ်ခါလိုက်သည်။

“မအိပ်နဲ့ဦး ... မင်းသမီးရဲ့ တစ်ခုခုစားကြရအောင်”

“ဒီအိမ်က ကိုယ့်လူနာတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်၊ နေကတည်း က အဘိုးကြီးတစ်ယောက်တည်းနေတာ အခုအဲဒီအဘိုးကြီးက သေသွားပြီ ...”

“ရှင် ...”

ဝဿန့်ထိတ်လန့်ပြီး မျက်စိကျယ်သွားလျှင် မြတ်ရှင်းသန့် ပြုံးနေလေ၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ ... သေသွားတာ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ ကိုယ်တို့လည်း တစ်နေ့ကျသေရမှာပဲ၊ ညကျ ဝဿန့်ကို ကိုယ် ဖက်ထားမှာပေါ့”

“အာ ...”

“မအာနဲ့ ဝယ်လာတဲ့ထမင်းထုပ်တွေကိုစားကြရအောင်၊ ညစာချက်စားကြမယ်၊ ကိုယ် ဆန်ဆီဝယ်လာခဲ့တယ်၊ အတူတူ ချက်စားကြတာပေါ့၊ ကဲ ထမင်းမရယ် ဆာပြီကွ”

“အို ... အဲလိုကြီးမခေါ်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခုပဲ ညားတော့မှာပဲ၊ မိန်းမမို့မိန်းမမို့

ခေါ်တာပဲ”

ဝဿန သူနှင့်ရန်ဖြစ်မနေနိုင်တော့ပါ။ တပြုံးပြုံးနှင့်တော်
တော်အသားယူပျော်ရွှင်နေသည်။ သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး ကားထဲမှ
စားစရာသောက်စရာများကို ထုတ်ယူဖို့သွားလိုက်သည်။

သည်အခါ သူပဲဖျတ်လက်စွာဆင်းခဲ့ပြီး ဝန်စည်စလယ်
များကို အိမ်ကလေးပေါ်သို့တင်ခဲ့သည်သာ။

“ကဲ ... ထမင်းစားကြမယ်”

အိမ်လေးထဲမှာရှိသည့် စားပွဲလေးပေါ်သို့ထမင်းထုပ်များကို
ဖြည့်တင်ပြီး စားကြရလျှင် သူကတော့အရမ်းကိုပျော်ရွှင်ကြည်နူး
နေလေ၏။

“မိန်းမခိုးရတာ တော်တော်ပျော်စရာကောင်းတာပဲနော်၊
ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့မှာပါလား။ ကိုယ်
အိပ်မက်၊မက်နေတာများလားကွာ ... ”

ဝဿနကတော့ ဘာစကားမှပြန်မပြောဘဲ ရင်ထဲမှာ လေး
လံပြီး နောက်ဆံတင်းနေမိပါ၏။ မိဘတွေကိုနောက်ဆံတင်းသလို
ကိုယ့်ဘဝအတွက်လည်းပူပင်မိသည်။

ငါ့ဘဝရှေ့ရေးဘယ်လိုဖြစ်လာဦးမှာလဲ။ မမလိုပဲ သားရှင်
မိဘကမကြည်ဖြူလို့ ပြန်ပြေးလာရမယ့်အဖြစ်မျိုးထပ်ဖြစ်ရဦးမှာ
လား။ ရင်ထဲမှာကြေကွဲလွန်းလို့ ထမင်းလည်းမစားနိုင်။ မျက်ရည်
တွေကလည်းမခန်းခြောက်နိုင်။

“စားလေဝဿန၊ တော်တော့ကွာ မဝိနဲ့တော့၊ ဒီလောက်

ချောချောလှလှ အကောင်းစားယောက်ျားရမှာများ ငိုနေရသေး
တယ်၊ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါကွာ၊ ဝဿနလည်း မောင့်ကိုချစ်တယ်
မဟုတ်လားဟင်”

ဝဿနအသွင်က ရုပ်သေးရုပ်လိုမလှုပ်တော့ မြတ်ရှင်း
သန့် နားလည်ပေးရသည်။ မိန်းကလေးဆိုတော့ အဘက်ဘက်က
ပူနေမှာပေါ့လေ။

ထမင်းစားပြီးကြတော့ အိမ်ကလေးရှေ့ခန်းမှာနှစ်ယောက်
သားထိုင်နေကြစဉ် သူက ဝဿနအနားကိုကပ်လာခဲ့၏။

“အို ... ဆရာလူတွေမြင်ကုန်မယ်”

“ဒီလောက် အံ့ဆိုင်နေတဲ့ သရက်ခြံထဲ ဘယ်သူရှိမလဲ
ကွ၊ မတိုစမ်းပါနဲ့”

သူ့စကားနဲ့သူကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ။ ဝဿနမှာသာ
နေစရာမရှိအောင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေရသည်။ မြတ်ရှင်းသန့်
သူမကိုပွေ့ယူလိုက်၏။ အရှက်တွေနှင့်တုန်ယင်လှပနေသည့်
ဝဿနအသွင်က သူ့သွေးကိုဆူပွက်တုန်လှုပ်စေခဲ့သည်။

ကိုယ်လက်ထပ်မည့် ကိုယ်ခိုးယူလာခဲ့သည့် ကိုယ့်သတို့
သမီးလေးမို့ သူ့မှာပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချစ်ခွင့်ရှိပြီဟူသည့်အသိက
သူ့အချစ်တွေကို ခွားသိုးကြိုပြတ်ဖြစ်စေသည်။

“အရမ်းချစ်တာပဲ ကလေးရယ် ... ”

“နေ ... နေပါဦး ... ဆရာ”

ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးက ခိုဝှေ့

ညွတ်နူးသောအကြည့်များနှင့် တောင်းပန်ရင်း သူ ဝဿန်ကို
အချစ်ကမ္ဘာသစ်ဆီသို့ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

သရက်ခြံလေးထဲက အိမ်သေးသေးလေးထဲမှာ မီးခိုးငွေ့
တွေတအူအူ။ မြတ်ရှင်သန့်နှင့် ဝဿန်တို့ ညစာချက်စားနေကြ
ခြင်းပါပင်။

မြတ်ရှင်သန့် အမြော်အမြင်ကြီးစွာ ယူဆောင်လာသည့်
ဆန်နှင့်ဟင်းချက်စရာများကြောင့် စားရေးသောက်ရေးကအခက်
အခဲမရှိ။ ခြံထဲမှာ ရေတွင်းလေးတစ်တွင်းလည်းရှိတာကြောင့်
ရေကမပူရ။ အဲ မီးကတော့သူပါလာသည့် ဖယောင်းတိုင်များကို
ထွန်းညှိရုံပေါ့။

“မြန်မြန်ချက်ပါ မိန်းမရေ ဗိုက်ဆာလှပြီ”

မြတ်ရှင်သန့်မှာ မိန်းမအနားကမခွာနိုင်။ ချစ်စခင်စ ဇနီး
မောင်နှံအသစ်ချပ်ချွတ်ဖို့ ဖြစ်နိုင်လျှင်အာခံတွင်းထဲတောင် ငုံထား
တော့မည်ပုံ။

ဝဿန်မှာတော့ ခပ်ပိုင်ပိုင်။ သူ့ကိုရှက်ရသည်ကတစ်မျိုး။
ရှေ့ရေးတွေ့ရသည်က တစ်မျိုး။ ထမင်းကိုအမြန်ဆုံးချက်လိုက်

ပြီး ... သူချက်ယူလာသည့်ဟင်းများကိုပြန်နွေးရသည်။
 မောင်တော့မည်မို့ ဆောင်းအအေးကရိုက်ခတ်လာခဲ့လျှင်
 ဝဿနံ သူ့ကိုမေးရသည်။
 “သူရဲကောင်းကြီး ... စောင်တွေ၊ ဘာတွေရောပါခဲ့ရဲ့
 လား”

“ပါ၊ပါတယ်မိန်းမရဲ့ ခိုးရာလိုက်တာပဲကွာ၊ နွားမလိုက်
 စောင်ပါမှပေါ့၊ ဆရာမောင်ထင်ရေးတာဖတ်ဖူးလား ... ”

“အရမ်းချမ်းသာမှာနော် ... တစ်ထည်နဲ့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချ ... မောင်မခြံဘူး၊ ဝဿနံကိုပေးခြံမှာ ကဲ
 ထမင်းမစားခင်ရေချိုးရအောင်”

“ဝဿနံမှာအဝတ်ပို မပါဘူး၊ မချိုးတော့ဘူး”

“မချိုးဘဲတော့မနေပါနဲ့ကွာ၊ မောင့်အဝတ်တွေယူဝတ်
 ပေါ့၊ ကဲ ... လာ ... လာ ... မြန်မြန်ချိုးရအောင်”

နှစ်ယောက်သား ခြံထဲက ရေတွင်းလေးမှာဆွဲချိုးရပြန်
 သည်။ သူယူဆိုး၊ သူအင်္ကျီတွေနှင့် ဝဿနံအသွင်က ဖိခိုးဖားယား။
 ဒါကိုပဲမြတ်ရှင်သန့်အသွင်မှာ နတ်သမီးလေးတစ်ပါး။ ဘယ်
 လောက် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

သူ့အချစ်နတ်သမီးလေးက သူ့အဝတ်အစားများနှင့် သူ
 အပါးမှာ ရှက်ရိပ်သန်းနေသည့်အဖြစ်။

ညစာထမင်းအတူစားကြတော့ထမင်းပိုင်းလေးကအိပ်မက်
 ဆန်နေပြန်သည်။

“မောင်တော့အရမ်းပျော်တာပဲ အချစ်ရယ် ... အခုနေ
 သေရမယ်ဆိုတောင် မောင်သေပျော်ပါပြီ”

“အို ... ဘာဖြစ်လို့သေစကားပြောရတာလဲ ဆရာရယ်၊
 ဝဿနံ မကြားနိုင်ပါဘူး”

“ဆောရီးကွာ မောင်ပျော်လွန်းလို့ပြောမိတာပါ၊ ကိုယ့်
 ချစ်ဇနီးလေးကိုထားပြီး မောင်ဘယ်သေနိုင်ဦးမလဲ၊ ရိုးမြေကျ
 သက်ဆုံးတိုင်ပေါင်းပြီးမှ အတူတူသေကြမယ်”

“အင်း ... ”

“ဒါထက် မောင့်ကိုမောင်လို့ခေါ်တော့လေ၊ မခေါ်ရင်တော့
 မောင့်အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

အရှက်ကြီးသည့်ကောင်မလေးကို တစ်ဖက်သတ် ဖိနှိပ်
 ပြောနေရတာပျော်စရာ။ ကိုယ့်သက်လှယ် အရှက်တွေလျော့ပါး
 အောင်ဘယ်လိုကုစားရမှာပါလိမ့်။

“ဟင့်အင်း ... နောက်မှ”

“မရဘူး ထမင်းစားပြီးရင်ခေါ်ရမယ်၊ စား ဒါလေးတော့
 ကုန်အောင်စား ဒါမှဒဏ်ခံနိုင်မယ် ... ”

“အာ ... ”

သူ့စကားကြောင့် ဝဿနံအရမ်းရှက်သွားရပြန်လျှင် မြတ်
 ရှင်းသန့် ရယ်မောရပြန်သည်။

“ဆောရီး မိန်းမရာ ... မောင်ပျော်လွန်းလို့အူမြူးနေမိ
 တာ”

“အပျော်လွန်ရင် ငိုရတတ်တယ်တဲ့နော်”

“မငိုသေးဘူး။ မောင့်ဘဝမှာ ဝဿန်နဲ့ခွဲရရင်သာငိုမှာ၊ ဒီအကြောင်းကလွဲရင် ကျန်တဲ့လောကဝံတွေအားလုံးကိုမောင်ခံနိုင်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်သားထမင်းစားပြီးသွားကြလျှင် အိမ်ရှေ့ခန်းလေးမှာဆောင်းလခိုက်ကိုမော့နေကြသည်။ မြတ်ရှင်းသန့် ပျော်နေပေမယ့် ဝဿန်မပျော်နိုင်ပါ။ မိန်းကလေးဘဝဟာ အလွန်ဆိုးပါလား။ ငါဘယ်နေရာမှာမှားသလဲ။

ဆရာဝန်လေးဟာ ရှေးခေတ်ကကျောက်ခေတ်လူသားလို မိန်းမကိုအတင်းအဓမ္မခိုးယူသိမ်းပိုက်ခဲ့တာလား။ သူတို့ယောက်ျားတွေကတော့ အိမ်ထောင်မှုကိုခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ သဘောထားကြမှာပေါ့။

မိန်းမတွေမှာသာ တစ်ခါမှားရင် အမှားထဲမှာကျွန်ုပ်ကြရတာ။ ဝဿန် မမဟေမာန်ကိုသာမြင်ယောင်နေမိသည်။

“မိန်းမ ဘာတွေတွေ့ပြီး မျက်ရည်ကျနေတာလဲကွာ၊ ဘာလဲ အိမ်ကိုလွမ်းလို့လား။ စိတ်ချ မောင် ဒီမှာနှစ်ရက်ပဲနေမှာ နှစ်ညအိပ်ပြီး ဝဿန်ကိုပြန်အပ်ပါ့မယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးတော့ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေမှာမြင်ယောင်သေးတယ်၊ မောင်က သူ့အကြံအစည်ကိုဖျက်ဆီးလိုက်လို့လေ”

မြတ်ရှင်းသန့် စွပ်စွပ်စွဲစွဲပြောဆိုနေတော့ ဝဿန်မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရသည်။ ငြိမ်ခံနေလို့မဖြစ်။ တစ်ချိန်ယောက်ျားများဟာ

အကြောင်းတစ်ခုရှိလျှင် တစ်သက်လုံးအစဖော်ပြီး အနိုင်ယူလေ့ရှိတတ်ကြသည်။

“ဆရာကြီးနဲ့ ဝဿန် ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးနော်၊ သူ့ဘာသာလျှောက်ပြီးစွပ်စွဲနေတာ”

“ဝဿန် မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့၊ သူ ဝဿန်ကို ဘယ်လောက်ခရေစီဖြစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ဆောင်လုံးသိတယ်”

“ဝဿန်ကတော့မသိဘူး”

“ညာတာ ဝဿန်ကိုသူပရိပို(စ်)တောင်လုပ်ပြီးရောမယ်၊ ဝဿန်ကလည်းကိုယ့်ထက်စာရင် သူကိုပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမှာပေါ့”

“ရှင်နော် ... ဝဿန်ကိုမတရားမစွပ်စွဲနဲ့”

“မှန်တာပြောတာလေ၊ မောင့်ထက်စာရင် သူကပိုပြီး လူကြိုက်များမှာပေါ့”

“တော်ပြီ ... ဝဿန်ကို မတရားအနိုင်အထက်လည်း ခေါ်လာသေးတယ်၊ မတရားစိတ်ဆင်းရဲအောင်လည်းလျှောက်ပြောနေတယ်၊ ရှင်မတရားဘူး”

“ဝဿန် ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူးဆိုတာ သိသားပဲ၊ အခုလည်း ကိုယ်ခိုးလာလို့ သေလုအောင်စိတ်ညစ်နေတယ်မဟုတ်လား”

ယခုကတည်းက စကားနာတွေထိုးနေသည့် မြတ်ရှင်းသန့် ကို ဝဿန်ခါအလန့်တကြားမော့ကြည့်မိသည်။ ငါမှားသွားပြီလား သူ့အချစ်ဟာဘယ်လိုလဲ။

“ဝဿန်စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတာ ယောက်ျားလေးရှင်နော်”

သဘောမတူမှာစိုးလို့ပါ။ ဝဿန်တို့က ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်တွေ
ပါ။ မမတုန်းကလည်း သူ့ချစ်သူမြို့သားနောက်ကိုဘုမသိဘမသိ
နဲ့လိုက်သွားပြီး ဟိုဘက်ကမကြည်ဖြူတော့ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ပြန်လာ
ခဲ့ရတယ်။ ရှင်သာ မိသားဖသားပီပီတောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူမယ်
ဆိုရင် ဝဿန်ဘာဖြစ်လို့အခုလိုစိတ်ညစ်နေရမှာလဲ”

“အကြောက်မကြီးပါနဲ့ ဝဿန်ရယ်၊ ရင်ဆိုင်ရဲစမ်းပါ။
မေမေတို့သဘောမတူလည်း မောင် မင်းဘက်ကရပ်တည်မှာပါ”

“တချို့လူတွေဟာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့လမ်းကြောင်းကို ပရိ
ယာယ်၊ မာယာတွေနဲ့မောင်းနှင်တတ်ကြတယ်၊ ကာယကံရှင်
တောင်သိလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ မင်းကကိုယ့်မိဘတွေ ... ကိုယ့်အစ်မတွေကို
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာနဲ့ တို့နှစ်ယောက်ကိုခွဲပစ်မယ်လို့ဆိုလိုက်
တာလား”

သူမိဘကို တိုက်ခိုက်ပြောဆိုသည်ဟုထင်သည့်အခါ မြတ်
ရှင်းသန့်အသွင်က တင်းမာလျက် ဝဿန်ဝမ်းနည်းရပါသည်။
ခုကတည်းက ဒီပုံစံဖြစ်နေပြီလားရှင်ရယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောကိုပြောတာပါ။
မိန်းကလေးတွေရဲ့ဘဝဟာ လမ်းကြောင်းပေါ်ကရထားတစ်စင်း
လိုပါပဲ၊ တစ်ခုခုတိမ်းချော်လွဲမှားလိုက်တာနဲ့ တိမ်းမှောက်တော့
တာပါပဲ၊ ဘဝပျက်တော့တာပါပဲရှင်”

ဝဿန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနှင့် မျက်ရည်များကျနေလျှင်

မြတ်ရှင်းသန့်လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်မိသည်။ သူ နား
လည်မှုလွဲသွားပြီလား။

“ဝဿန် မင်းက ငါနဲ့အခုလိုက်လာခဲ့ရတဲ့အတွက် ဘဝ
ပျက်သွားတယ်လို့ယူဆနေတယ်ဟုတ်လား။ ပြောစမ်းပါဦး ငါ
ဘာကောင်လဲ၊ မင်းအမြင်မှာ ငါဟာ ဘာမှအရည်အသွေးမရှိ
တဲ့ကောင်၊ မင်းဘဝကိုတာဝန်မယူနိုင်တဲ့ အလကားကောင်တစ်
ယောက်လား”

ဝဿန်မဖြေရှင်းတတ်တော့ပါ။ ကိုယ်က ကိုယ့်ဘဝ
အတွက်အရမ်းစိုးရိမ်နေမျောနေမိတာဟာ သူ့သိက္ခာကိုစော်ကားရာ
ရောက်သွားပြီလား။ ဒါကြောင့်လည်း ဆူးနဲ့ဖက်ရယ်လို့ ကမ္ဘာဦး
အစကတည်းကတင်စားခဲ့ကြတာနော်။

ကိုယ်က ဖက်ပေါ်ဆူးကျလို့ပေါက်ခဲ့ရပြီမို့ သူ့ကိုတောင်း
ပန်ရပါသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်က ညဉ့်နက်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။ သူ
သာသူမိသားစုကို ရဲရဲရင်ဆိုင်နိုင်ပါစေဟု ဝဿန်ဆုတောင်းရ
တော့မည်။

“ဝဿန်တောင်းပန်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ ဝဿန် ဘာမှ
မပြောတော့ဘူးနော်”

“မပြောနဲ့တော့ကွာ၊ မင်းစကားတွေက ကိုယ့်ကိုစော်ကား
နေသလိုပဲ၊ ချစ်လွန်းလို့ခိုးလာခဲ့တာကွာ၊ တစ်နှစ်စားမလို့မဟုတ်
ဘူး၊ တစ်သက်လုံးစားမလို့ ... ”

“ရှင် ... ”

“နားမလည်လည်းငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားစိတ်ဆိုးရမယ့် စကားမျိုးတွေမပြောနဲ့၊ ကဲ ချမ်းလာပြီ၊ အခန်းထဲဝင်ရအောင်၊ မောင်တံခါးတွေလျှောက်ပိတ်လိုက်ဦးမယ်”

အိမ်သေးသေးလေးကို တံခါးတွေလုံအောင်ပိတ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်အခန်းလေးထဲသို့ဝင်ရသည်။ ဝဿန် ဘာမှဆန့်ကျင်မနေတော့ပါ။ သူမဘဝပြုသမျှနုရတော့မည်။ သံလမ်းပေါ်မှာ မတိမ်စောင်းအောင် မောင်းနှင်လာခဲ့သည့် သူမ၏အပျိုစင်ရထားလေးဟာ သူ့ကြောင့်လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားရတာလား။ တိမ်းမှောက်သွားရတာလား။

အခန်းလေးကကျဉ်းကျဉ်းလေး။ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနှင့် သင်ဖျူးလေးတစ်ချပ်သာရှိပါသည်။ စောင်က သူယူလာသည့် စောင်ထူကြီးတစ်ထည်။

“တောင်ပန်တယ်နော်မိန်းမ၊ နောက်မှ မွေ့ရာတွေစောင်တွေ စိန်နဲ့မြဲကိုမှာမယ်၊ ခုညတော့ ဒီတစ်ထည်နဲ့ပဲခြုံလိုက်ကြရအောင်နော်”

ဝဿန် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ ခေါင်းအုံး၊ စောင်တွေ မရှိပေမယ့် သူ့လက်မောင်းကိုခေါင်းအုံးပြီး သူရင်ခွင်ထဲမှာစောင်တစ်ထည်ကိုအတူခြုံရင်း ဝဿန်ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စတင်တိမ်းစောင်းခဲ့ရပါလေသည်။

စောင်လေးတစ်ထည်ကိုအတူခြုံရင်း ဆောင်းကိုအံ့တုပြီး နွေးထွေးမွှေးမြိန်သည့် မြတ်ရှင်းသန့်နှင့်ဝဿန်တို့မှာ ကားဟွန်းသံကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီးလျှားလဲထလိုက်ကြရသည်။

“ဟ ... ငါ့နေရာက တော့(ပ)စီးကရက်ပါ၊ ဘယ်ကများလက်ထောက်ချလိုက်ပါလိမ့်”

ဆောင်းနေတောင်မရင့်သေး။ မနက်စောစောစီးစီး ကားနှင့်ရောက်လာသူဟာ မည်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။ မြတ်ရှင်းသန့် မျက်မှောင်ကျူပြီးစဉ်းစားနေစဉ် ဝဿန်မှာကြောက်လန့်တုန်ယင်နေတော့သည်။ ရက်မိတာလည်းအလွန်။

ကိုယ်ဟာ ကလေးတွေရဲ့ဆရာမတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ခိုးရာလိုက်သလိုဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ပြီးအဝတ်အစားတွေလည်း ဖရိုဖရဲ။ ကိုယ့်အဝတ်တွေမဟုတ်သဖြင့် သူ့အဝတ်တွေက ပိုသိပ်တယ်။

သူမရဲ့အဝတ်အစားတွေလျှော်ဖွပ်ထားသည်မို့ သူမပို့ရုပ်

တစ်ထည်တည်းဝတ်ထားရသည်။ ဝဿနိရဲ့အလှအပတွေက အထင်သား။

“ကိုယ်ထွက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် ဘယ်သူပါလိမ့်”

မြတ်ရှင်းသန့်အခန်းထဲမှထွက်လိုက်ပြီး အိမ်တံခါးကိုဖွင့် ကြည့်သည့်အခါ ဆရာဝန်ကြီး၏ကားကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူဒေါသတွေရင်ထဲမှာ မြောင်းဆန်သွား၏။

“တောက် ... သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ရင်ထဲမှာမကျေမနပ်ဖြစ်ရပေမယ့် ကိုယ့်အထက်ကအကြီး အကဲမို့ မြတ်ရှင်းသန့် ဒေါသမျက်နှာကိုပြန်လျော့ရသည်။

ကားပေါ်မှဆင်းလာသူမှာ ဝဿနိမိခင်ဒေါ်ငြိမ်းသာ။ ဆရာ ဝန်ကြီးကတော့ ကားမောင်းသူနေရာမှ မဆင်းသေး။

“သမီး ... သမီးရော ... မိုက်လိုက်တာကွယ် ... တကယ်ဆို ခိုးရာလိုက်စရာလား။ မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်း ယူရင်လည်းရတာပဲကွယ်”

မိခင်အသံကြားသဖြင့် ဝဿနိအိမ်ရှေ့သို့ကုမူးရှူးထိုး ထွက်လာခဲ့လျှင် ဦးမိုးကျော်သူ ကားပေါ်က ဆင်းလာသည်နှင့် တိုးလေ၏။

ဝဿနိ အရှက်တွေနှင့် မျက်နှာလေးရဲတွတ်နေသည်ကို ဦးမိုးကျော်သူ သိမှတ်မဲ့စွာငေးကြည့်မိသည်။ လှလိုက်တာ။ တကယ်အလှနတ်သမီးလေးပါပဲ။ ငါ့အချစ်နတ်သမီးကို ခွေးဝင် ဆွဲသွားတယ်။ သူတို့ချစ်ခရီးကရော ဖြောင့်ဖြူးပါ့မလား။

မြတ်ရှင်းသန့် ဝဿနိကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲကာ သူ့နောက် သို့မို့လိုက်သည်။ ပြီးဒေါ်ငြိမ်းသာဘက်သို့ တည်ငြိမ်စွာလှည့်ကြည့် တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်ဒေါ်ဒေါ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ခိုးဖြစ်သွားတာပါ။ ဒီနေ့ပဲလူကြီးစုံရာနဲ့ ကျွန်တော်ပြန်အပ်မလို့ ပါ။ တောင်းရမ်းယူတာနဲ့ ဘာမှမခြားစေရပါဘူး”

“ခြားတာပေါ့ကွယ် မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ ယောက်ျား လေးရှင်ဘက်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူတောင်းရမ်းပေးစားတာနဲ့ ပရမ်းပတာခိုးပြေးခံရပြီးမှ မလွဲသာလို့ပေးစားလိုက်ရတာချင်းက ဂုဏ်သိက္ခာချင်း ဘယ်တူတော့မလဲ၊ မင်းကတော့ ယောက်ျား လေးဆိုတော့ မိန်းကလေးဘဝကို ဘယ်စာနာတတ်မလဲကွယ်၊ ဒါပေမယ့်မင်းမှာလည်း အစ်မတွေရှိပါတယ်၊ အစ်မချင်းကိုယ်ချင်း စာကြည့်ပေါ့၊ မင်းအစ်မကိုလူတစ်ယောက်က ခိုးပြေးရင် မင်း ဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

“အမေ ... ”

ဝဿနိခါမနေနိုင်တော့ပါ။ ကိုယ့်အမေရဲ့စကားတွေက တရားလွန်နေသလို၊ ဆရာဝန်လေးလို အဘက်ဘက်ကပြည့်စုံ သည့် ဂုဏ်သရေရှိလူငယ်တစ်ယောက်ကို သူ့ခိုးကျူးလိုနင်းပြော နေလို့ဖြစ်မတဲ့လား။

မြတ်ရှင်းသန့် အံ့ကိုတင်းနေအောင်ကြိတ်ပြီး လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားတာ ဝဿနိမြင်နေရပါပြီ။

သူဟာ အငယ်ဆုံးသားပီပီ မိဘတွေအစ်မတွေကိုထိလျှင် နည်းနည်းမှမခံတတ်။ ညကလည်း သူ့မိဘတွေကိုထိခိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ဝဿန်မနည်းချော့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

“တော်ပါတော့အမေရယ်၊ ဖြစ်ပြီးသွားခဲ့ပြီပဲ ကိုယ်ကသမီး ရှင်ပါအမေရယ်၊ ပေါက်တဲ့နဖူးမထူးတော့ပါဘူး”

ဝဿန် အမေ့ကိုတီးတိုးတောင်းပန်နေရစဉ် မြတ်ရှင်းသန့် ၏ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်ပစ်လိုက်သံက ဒဏ်ရာရကျားကြီးနယ်။

“ဘာကွ ... ပေါက်တဲ့နဖူးမထူးတော့ဘူး ဟုတ်လား၊ မင်းစကားက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ၊ မင်းက ငါ့ကိုလုံးဝမချစ်ခဲ့ဘူးဆို တဲ့အဓိပ္ပါယ်လား”

ညကတင် ချစ်မိမ္မာန်ဆောက်ခဲ့ကြပြီး ယခုတော့ စကား တစ်ခွန်းကြောင့် ချစ်မိမ္မာန်ကြီးပြိုလဲရတော့မှာလား။ သူဟာ အငယ်ဆုံးသားမို့ လူတွေကိုသိပ်ပြီးအလျှော့မပေးတတ်။ အိမ်မှာ အမြဲလိုတာရခဲ့ ဗိုလ်ကျခဲ့သူမဟုတ်ပါလား။

ဝဿန်ကလည်း အမေ့ရှေ့ ဆရာဝန်ကြီးရှေ့မှာသူ့ကိုချော့ ရမှာရှက်ပါသည်။ ဝဿန်ဟာ အရှက်အကြောက်ကြီးသည့်မိန်း ကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်ကြားထဲ၊ ယခုမှ ပူပူနွေးနွေးခိုးရာလိုက်ပြီး ခါစမို့ အလကားနေရင်း အရမ်းရှက်နေမိခဲ့သည်။

“တောက် ... မင်းဘာစကားပြောလိုက်တာလဲ၊ မင်းမှာ နှမ မရှိလို့ ကိုယ်ချင်းမစာတာလား”

အဖြစ်ကတော့ ပိုဆိုးလာခဲ့သည်။ ဝဿန်မှာသာ ကိုယ့်

မိခင်ကိုသာတအားကျိုးဖက်ထားပြီး ငိုယိုတောင်းပန်နေမိသည်။

“တော်ပါတော့အမေရယ် ... သမီးတောင်းပန်ပါတယ်၊ အမေ ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့နော်၊ သူဟာအမေတို့မိသားစုကိုကုခဲ ဖူးတဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ၊ စကားတွေရင့်ရင့်သီးသီးမပြောပါနဲ့တော့”

မြတ်ရှင်းသန့်ရင်ထဲမှာလည်း အဆမတန်နာခဲ့သည်။ တကယ်ဆို သူ့အမေဖက်ငိုနေမည့်အစား ကိုယ့်ကိုငိုယိုတောင်းပန် ပါလား။

ခုတော့ သူ့မှာဦးမိုးကျော်သူရှေ့တွင် သိက္ခာတွေအကြီး အကျယ်ကျနေရသည်။ ဝဿန်က ကိုယ့်အတွက်စကားတစ်ခွန်းမှ ဖာထေးပြောဖော်မရသဖြင့် ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ကိုယ်ကဒဿနီရုံ ကြီးဖြစ်နေရသည်။

အလိုမတူဘဲ ခိုးယူပေါင်းသင်းခဲ့သည်ပေါ့။ ရိုင်းရိုင်းပြော ရလျှင် ရာဇဝတ်ကောင်။ မုဒိမ်းကောင်။ ဘုံရားရေ ဝဿန်သာ လူရှေ့မှာ ဒီလိုထွက်ဆိုခဲ့လျှင် သူ့အဖြစ်ကထောင်တွေဘာတွေ များကျနေဦးမလား။

ဒေါ်ငြိမ်းသာကိုလည်း သူလုံးဝမကျေနပ်ရင် အရင်တုန်း က မေတ္တာ၊ စေတနာတွေကိုမထောက်ထားတော့ဘူးလား၊ ကိုယ် က သူတို့မိသားစုအပေါ် တကယ့်စေတနာနှင့်ကုသပြုစုပျိုးထောင် ခဲ့တာတောင်မှ ... ယခု မထောက်မညှာပြောရက်ဆိုရက်လှ သည်။

တာလဲ ဆရာဝန်ကြီးအားကိုးနှင့်ပြန်လှန်ပြောဆိုနေရတာ

လာ။

မြတ်ရှင်းသန့် ဘာတွေဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိ။ ရင်ထဲမှာဘယ်လိုမှမစာမကျေ။ ကိုယ့်သက်လှယ်ကို အရမ်းချစ်ပေမယ့် အဖြစ်အပျက်တွေက သူရင်ကိုလောင်မြိုက်နေစေကြသည်။ သူ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဒေါ်ငြိမ်းသာသို့ ဦးတည်ပြီးစကားပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒေါ်ဒေါ်သမီး ဒီမှာခလုတ်မထိ၊ ဆူးမငြိဘဲရှိနေတာသိပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာတစ်ရက်ထပ်နေဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျ မြို့မိမြို့မတွေနဲ့ဒေါ်ဒေါ်သမီးကိုပြန်အပ်မယ်၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေအားလုံး လုပ်ပေးမယ်၊ ခုတော့ပြန်ကြပေတော့”

ဒီအိမ်လေးကို သူသံယောဇဉ်ရှိလှသည်။ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်လေးမှာ ဝဿန့်နှင့်အတူတစ်ညထပ်ပြီးနေလိုသေးသည်။ မကျေနပ်တာတွေပြောရင်း ချစ်ပင်လယ်ကြီးထဲ အတူကူးခတ်ရင်းပေါ့။

“မရဘူး ... ”

ဝင်ပြောလိုက်သူမှာ ဦးမိုးကျော်သူဖြစ်နေသဖြင့် မြတ်ရှင်းသန့် ခပ်မဲ့မဲလှောင်ပြီးနှင့်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူနှင့်ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ကောက်ရိုးပုံစောင့်နေသည့် သူရေ ... ဦးမိုးကျော်သူက သူ့စကားကိုဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

“မနွေကမောင်ရင့်အိမ်က ဖုန်းဆက်လို့အကျိုးအကြောင်းတွေပြောလိုက်ရတယ်၊ ဒီနေ့ မနက် ဥနာရီမှာ မောင်ရင့်အိမ်သားတွေရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဘာ ... ”

ကိုယ့်စိတ်ထင်တိုင်းကြဲခဲ့ပေမယ့် မြတ်ရှင်းသန့် မိဘ၊အစ်မတွေနှင့် အခုလိုမြန်မြန်ကြီးရင်ဆိုင်ရမှာတော့ လန့်ပါသည်။

အဖြေက ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ။ ဝဿန့်ကလည်း အခြေအနေသိပ်ကောင်းတာမဟုတ်။ သူ့အဖြစ်က လူကြီးတွေပြောသလို “ဦးစီးပဲ့ကထောင်၊ ပဲ့စီးတော့ ဦးကထောင်” ဆိုသလို၊ ဘယ်ဘက်မှသူမနိုင်။

“ဒါကြောင့် အခုပဲ မောင်ရင့်တို့နှစ်ယောက်ပြန်လိုက်ခဲ့ကြပေတော့၊ မိဘတွေကိုအကျိုးအကြောင်းပြောပြရင်ဆိုင်ပြီးမှ မိန်းမတောင်းဖို့လုပ်ပါ၊ ခုတော့ ဝဿန့်ကိုဒေါ်ဒေါ်ပြန်ခေါ်သွားပါစေ၊ ဝဿန့်မျက်နှာမငယ်ပါစေနဲ့”

“တောက် ... ဒါတွေ ခင်ဗျားဉာဏ်တွေချည်းပေါ့ဟုတ်လား။ မစားရတဲ့အမဲကိုသဲနဲ့ပက်နေတာမဟုတ်လား”

“မောင်ရင့်စကားပြောတာကြည့်ပြောပါ။ ကျုပ်ကို မစော်ကားပါနဲ့၊ ကျုပ်က ဘယ်အမဲမှသဲနဲ့ပက်ဘူး၊ ဝဿန့်မိဘတွေအကူအညီတောင်းလို့သာ လိုက်ရှာပေးရတာ၊ ကျုပ်တစ်ခုသတိပေးလိုက်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝဿန့်ကိုမင်းစိတ်ဆင်းရဲအောင် ဒုက္ခရောက်အောင်မလုပ်ပါနဲ့ ဒါပဲ”

“ခင်ဗျား ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ ကျုပ်ချစ်လို့မိုးလာတဲ့မိန်းမပဲ၊ ကျုပ်ပြဿနာကျုပ်ရှင်းမယ်၊ ခင်ဗျားသာလွှတ်အောင်နေ”

“ဝဿန့်ဘက်ကအားနည်းသူမို့ ငါဝင်ပြီးရပ်ပေးနေရတာ”

ပါချင်လွန်းလို့မဟုတ်ဘူး”

“အို _ ပါကိုမပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဝင်ပါရင် အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်လိမ့်မယ်နော်၊ ကျုပ်ကြိုပြောလိုက်ပါရဲ့၊ ကဲ ဝဿနိ မငိုနဲ့ ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်တော့”

“ရှင် ... ”

“ပြန်ကြမယ်လေ ... ဒီမိန်းမကလည်း အလိုလိုနေရင်း သွေးလန့်နေရသေးတယ်”

“သမီးကို အဒေါ်ခေါ်သွားမယ်၊ မင်းမှာလည်း ပြဿနာ တွေကဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရဦးမယ်မသိဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာလွတ်လွတ် ဖြေရှင်းပြီးမှ သမီးကိုလာခေါ်ပါ”

ဒေါ်ငြိမ်းသာစကားကို မြတ်ရှင်းသန့်လုံးဝလက်မခံနိုင်။ တော်ကြာ ဝဿနိကို တစ်နေရာပို့ပစ်လိုက်တော့ ဘယ်လိုလုပ် မလဲ။ ပြောနိုင်တာမဟုတ်။

သူတို့က ငါစိမ်းမြင်လို့ ငါးကင်ပစ်ချင်ကြတဲ့သူတွေ။

“မရဘူး ... ကျွန်တော့်မိန်းမ ကျွန်တော်ပဲခေါ်သွားမယ်၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကလိုက်လာလည်း ဘာဖြစ်လဲ အတူရင်ဆိုင်ကြ မယ်”

“အမလေး အဒေါ်သမီးကိုနင်းဖျစ်ပြီးပြောဆိုနေကြပါဦး မယ်ကွယ်၊ မင်းမိသားစုနဲ့မင်းအရင်ဆွေးနွေးပါ၊ ပြီးမှ သမီးကို လာတောင်းပါ”

သူ ဝဿနိကို ဆွေးမြေ့စွာကြည့်လိုက်သည်။ ဝဿနိက

သူ့ကိုမယုံမရဲမျက်ဝန်းများနှင့်ရီဝေစွာငေးကြည့်နေလျှင် သူ ရင်တွေအဆမတန်နာရသည်။

အချစ်ရယ် ငါ့ကို အခုထိမယုံသေးဘူးလား။ မင်းမျက်လုံး တွေအကြည့်မှားနေတယ်။ အဓိပ္ပါယ်မှားနေတယ်။ မင်းအတွက် မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးတောင် ခုန်ပြမယ့်ငါ့ကို မင်းအကြည့်တွေရက် စက်ခဲ့တယ်။

သူ လောလောဆည်အရုံးပေးလိုက်ရသည်။ ယခုပင် ၈ နာရီရှိပြီမို့ သူတို့မြို့ပြန်ရောက်သည့်အခါ သူတို့မိသားစုကြိုရောက် နေမှာမလွဲ။

“ကဲ _ ဝဿနိ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့လိုက်သွားပေတော့၊ နေ့လည် ဖြစ်ဖြစ်၊ ညနေဖြစ်ဖြစ် မောင်လာတောင်းမယ်၊ လာခေါ်မယ် စိတ်ချ”

ဝဿနိသူ့ကိုလှည့်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဆရာဝန်ကြီးကားထဲ ပါသွားတော့ မြတ်ရှင်းသန့် ခါးသီးစွာခံစားလိုက်ရသည်။ သူ လည်း ပစ္စည်းတွေကောက်သိမ်းပြီး နောက်မှချက်ချင်းကားနှင့် လိုက်ခဲ့သည်။

ပြားဝပ်သွားစေရမယ်”

မိန်းမတွေတစ်ပြုံကြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝိုင်းပြီးကြီးဝါးနေကြလျှင် ဝဿန်ကားပေါ်မှအောက်သို့မဆင်းရဲတော့ချေ။ ဆရာဝန်ကြီးကပင်ဆင်းလာပြီး အားလုံးကိုပြောပြကြောင်းတောင်းပန်ရသည်။

“မိန်းကလေးအရမ်းရှက်နေလို့ပါ။ အစ်မတို့လည်း အိမ်ကျမှပြောစရာရှိတာတွေပြောကြပါခင်ဗျာ၊ လမ်းမှာမတ်တတ်ကြီးတွေနဲ့မကောင်းပါဘူး ညနေကျမှဆုံကြတာပေါ့”

ဆရာဝန်ကြီး ကားမောင်းထွက်သွားတော့ မြတ်ရှင်းသန့်၏အစ်မများက မကျေမနပ် ဖွစ်ပွစ်ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“သူနဲ့ဘာဆိုလို့လဲ၊ ငါတို့မှာ ကိုယ့်မောင်ရဲ့မိန်းမကိုတောင် သူထုတ်ပြုမူကြည့်ရမှာလား”

အားလုံးပင် ကားနှစ်စီးပေါ်မျှတက်ကြပြီး ဆေးရုံသို့ပြန်လာခဲ့ကြရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးကို သူ့အစ်မတွေ အစာမကြေသလို သူလည်းအစာကြေတာမဟုတ်။ သို့သော် ကိုယ်က ကာယကံရှင်မို့ ဝဿန်အပေါ် အစ်မတွေက မကောင်းမြင်မှာစိုးလို့ အောင့်အီးမျှချနေရပါသည်။ အိမ်ကျ အစ်မတွေဆုလိုက်ပူလိုက်သည်မှာ မြတ်ရှင်းသန့် နားပွင့်မတတ်။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်စိတ်အညစ်ရဆုံးကာလပါပဲ။

သည်ကြားထဲ ... တစ်နာရီလောက်ကြာလျှင် ဆေးရုံထဲ ဝနည်းနာရအောင်သွားသည့် အစ်မလတ်မေသူရှင်းသန့် ပြန်

ရွှေစကားစာပေ

မြတ်ရှင်းသန့် မြို့ထဲအဝင်မှာပင်အိမ်ကကားကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ သူကားကိုမြင်သည်နှင့်ကားပေါ်မှာအပြုံလိုက်ဆင်းချလာသူများမှာ ဖေဖေ၊ မေမေနှင့်အစ်မသုံးယောက်။ အိမ်မှာအစ်မတစ်ယောက်ကျန်နေပေးခဲ့တာကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရတော့မလို။

သူတို့ကားနှစ်စီး ဖေဖေတို့ကားနားမှာပင်ထိုးရပ်လိုက်ရပါသည်။ ဆရာဝန်တွေမို့ တစ်မြို့လုံးသိကြသည်မို့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေအားလုံးဝိုင်းကြည့်နေ၏။

“အမလေး သားငယ်ရယ် ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဆိုင်းမဆင့်မဲ့မဆင့်၊ မေမေရင်ကျိုးရပါပြီ”

“ကေန္တတော့ မိန်းကလေးက မနေလို့ပဲဖြစ်ရမယ်၊ အခုခေတ်မိန်းကလေးတွေက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“သားကောင်မလေးဘယ်မှာလဲ ချောရဲ့လား၊ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ပိပုံပေါက်ရဲ့လား၊ ဆတ်ဆတ်လူးလန်လန်လေးလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မေသူတို့ညီအစ်မတွေနဲ့တွေ့သွားရင်ပြော

ရွှေစကားစာပေ

ရောက်လာခဲ့ပြီး အခြေအနေတွေကို ကြားခဲ့ရသည့်အတိုင်း ချဲ့ ကားပြောဆိုနေလေ၏။

“မေမေသားငယ်တော့ လူပါးပုလင်းထိတာပဲ၊ ဆေးရုံ ဘက်ကကြားခဲ့ရတာ လုံးဝမခံချင်စရာကောင်းတယ်၊ မေသူက တော့သူကိုယ်စားမခံချင်လွန်းလို့ ရှုံးမတတ်ဘဲ”

“ဘာတွေကြားခဲ့လို့လဲ မေသူ၊ လူတွေဆိုတာကတော့ မလိုတစ်မျိုး လိုတစ်မျိုးပြောတတ်ကြတာပဲလေ”

“ဟာ ... မမ မသိပါဘူး၊ အခုမေသူကြားလာခဲ့တာတွေ က အမှန်အကန်သတင်းတွေသိရဲ့လား၊ အခု မေမေသားကိုယူ တဲ့ကောင်မလေးက ဆရာဝန်ကြီးနဲ့လည်းမရှင်းမရှင်းတဲ့၊ ဟိုက သူ့အရင်မိန်းမနဲ့ရှုပ်တူလို့ ဘယ်လိုမှလက်လွတ်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာတဲ့၊ အဲဒါကို မမမောင်က အတင်းဖြတ်ခုတ်သွားတာ တဲ့လေ”

မြတ်ရှင်းသန့် အသည်းအသန် ခုခံပြောဆိုရသည်မှာ ဝဿန့်အတွက်ပဲဖြစ်ပါသည်။

“ဟာ ... မမလေးကြားလာတာ အမှန်ကနည်းနည်း ဆရာဝန်ကြီးကလိုချင်ပေမယ့် ... ဝဿန့်ကကျွန်တော့်ချစ်သူပါ၊ ကျွန်တော်က ဒီမြို့ကိုအရင်ရောက်တာလေ၊ ဆရာဝန်ကြီးက ဘုမသိဘမသိနဲ့ဝင်လာလို့ ကျွန်တော်တို့ချစ်သူနှစ်ဦး ခိုးပြေးလိုက် ရတာပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ် ... တော်ကြာ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ဖြစ်

ပြီးသားကို နင်က ကြားဖြတ်ခိုးသလိုဖြစ်နေဦးမယ်၊ မနက်က လည်း ကြည့်ပါလား၊ အသစ်စက်စက်ယောက်ျားနားတော့မရှိဘဲ ဆရာဝန်ကြီးကားပေါ်ပါသွားတယ်လေ၊ ဘယ်လောက်မခံချင် စရာကောင်းလိုက်သလဲ၊ ငါတို့မှာ ကိုယ့်မောင်ရဲ့မိန်းမကိုတောင် ခုထိမဖူးမြော်ရသေးတဲ့အဖြစ်”

“ဒါကတော့ မမတို့ကိုကြောက်လို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဟိုကားပေါ်တင်ပေးလိုက်တာပါ၊ သူ့အမေလည်း ပါတယ်လေ မမလေးရဲ့”

“အင်း ... နင်ကတော့ ခုကတည်းက မယားဘက်ပါ၊ ပါ ဖြစ်နေပြီ၊ ကြာရင်မလွယ်ဘူး”

“ကဲပါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သားကခရီးလွန်ခဲ့ပြီဆိုတော့ အပြစ်မဖြစ်အောင် မိန်းကလေးကိုပြန်အပ်ရဦးမယ်၊ နောက် မြန်းပေးရဦးမှာပေါ့”

“မြို့မိ မြို့ဖ လေးငါးယောက်လည်း ကျွန်တော့်အကြောင်း ကြားပြီးပါပြီ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ ခုလိုသဘောထားကြီးစွာနဲ့တောင်း ပေးမှာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သဘောတူလွန်းလို့တော့မဟုတ်ဘူးဟေ့ ... ! ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကလွန်ပြီးနေပြီလေ၊ ခဏဖြစ်ဖြစ်ပေးစားရဦးမှာပေါ့”

“ဗျာ ... ”

မေမေစကားကြောင့် မြတ်ရှင်းသန့်ထိတ်လန့်သွားရာ မမ မေသူကဝင်ရောက်ရှင်းပြလေ၏။

“မင်းယူတဲ့ မိန်းကလေးက ငါတို့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့သဟဇာတ မဖြစ်ရင်တော့ တစ်သက်လုံးဘယ်ခိုင်းမြဲမလဲ၊ ဒါ သူ့အရည်အချင်းပေါ်မူတည်မှာပေါ့”

“သား သူ့ကိုတကယ်ချစ်တာပါ၊ မမတို့သဘောထားကြီးပေးကြပါဗျာ ... ”

“အမလေး ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ကဲပါ မေမေ့အစီအစဉ်လေးလည်းပြောလိုက်ပါဦး ... ”

“မေမေ့အစီအစဉ်ကတော့ အခုဟိုမှာဆေးခန်းတစ်ခုဖွင့်ထားတယ်၊ ဆေးပါတဲ့ရောင်းမှာပေါ့ အထူးကုပါရရှု လေးဦးလည်း အလှည့်ကျထိုင်ပေးမယ့်ဆေးခန်းကြီးလေ၊ အဲဒါ သားဦးစီးရမယ်”

“ဗျာ ... ဒါဆို သား ဒီကအလုပ်ထွက်ရမှာပေါ့ဟုတ်လား၊ ဝဿန့်ကိုရော ... ”

“ခေါ်ခဲ့လေ မင်းအလုပ်က ဘာလွှမ်းစရာရှိတာမှတ်လို့၊ မြန်မာပြည်မှာ ဆရာဝန်တွေအများကြီးပါ၊ မေမေကတော့ ငါ့သားကို အခုလိုအဝေးမှာမလွှတ်ထားနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းဘဝအခုလို ပရမ်းပတာတွေ ဆက်ဖြစ်နေမှာ မေမေမကြည့်နိုင်ဘူး”

“ဖေဖေကရော ... ”

ဖေဖေမှာလူအေးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ဘာမှဝင်မပြော။ သူက ဇနီးနှင့်သမီးများ၏စကားတွေကိုသာ နားထောင်နေလေသည်။ သို့သော် ဖေဖေကလည်းအိမ်မှာသြဇာရှိပါသည်။ ဆိုပါစို့ ဖေဖေဟာ အိမ်မှာနာယကကြီးပါ။

“ဖေဖေလည်းသဘောတူတယ်၊ ဒီလောက်ဆိုတော်ရောပေါ့သားရယ်၊ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းထိုင်တာပဲကောင်းပါတယ်”

“ဒီလောက်ဆေးခန်းတွေအများကြီးထဲ တိုးနိုင်ပါ့မလား ဖေဖေရယ်”

“တိုးနိုင်ပါတယ်၊ ပါရဂူတွေရဲ့ပိတ်ကိုယူထားတယ်လေ၊ နောက် ဝန်ဆောင်မှုကောင်းကောင်းပေးမယ်၊ နေရာကလည်း ကောင်းတယ်သားရဲ့၊ အဆင်ပြေမှာပါ”

“ကဲပါ ... အဲဒါကနောက်မှဆွေးနွေးပါ၊ အခုညနေ ဝဿန့်တို့အိမ်သွားဖို့ပဲ စီစဉ်ရအောင်”

“ငါတို့ အကုန်မလိုက်နိုင်ဘူး၊ နင့်ကောင်မလေးက ဘာမို့လဲ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကျန်ခဲ့ မြို့မိမြို့ဖတွေနဲ့ ငါတို့ညီအစ်မတွေပဲ လိုက်သွားရအောင်၊ အခြေအနေလည်းအကဲခတ်ရတော့ပေါ့”

“မမတို့ ပွဲတော့မဖျက်နဲ့နော်”

“စိတ်ချ ငါတို့မဖျက်ဘူး”

“မမတို့မဖျက်ရင် ဘယ်သူကရောဖျက်ရဲမှာလဲ”

“သိနိုင်ဘူးလေ နင်ကသူများရည်းစားကိုခိုးထားတဲ့ဥစ္စာ”

“ဟာဗျာ ... တောက် ... ”

မြတ်ရှင်းသန့် မကျေမနပ်နှင့်ပင် ညနေအတွက် ကိုယ်တိုင် စီစဉ်နေရပါလေသည်။

ဝဿန့်မှာလည်း မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်။ အမေ့ကိုရှိခိုး ဦးချတောင်းပန်နေရသည်။

“အမေရယ် သမီးကလွန်ပြီးနေပြီ၊ သူ မကြိုက်မယ့် စကားမျိုးတွေမပြောပါနဲ့တော့၊ တော်ကြာ သမီးပဲတစ်ခုလပ်ဖြစ် ကျန်ခဲ့မယ်”

“ဒီလိုလူပါးဝလို့တော့ ဘယ်ရမလဲအေ၊ သူများသားသမီး ကိုအမေ့ခိုးသွားတာပဲ၊ အမှုဖွင့်တရားစွဲပစ်လိုက်မှာပေါ့”

“အမေ ...”

ဝဿန့်အမေ့ကိုအလန့်တကြားကြည့်မိပါသည်။ အမေ့ကို ဘယ်သူတွေသွေးထိုးပေးထားကြသလဲ။

“အမေ့စရိုက်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အခုမှဘာတွေဖြစ် ကုန်တာလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သည်းခံပေးပါ အမေရယ်၊ သမီး သူ့ကို ချစ်တယ်၊ သူနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး၊ မကွဲချင်ဘူး သူ့ကိုအရမ်းချစ်တယ် သူ့စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးတယ်”

“ဘာ ... အယုတ်တမာမ၊ အစကတော့ နင်ပဲ အတင်း အခိုးခံရတာဆို”

“ဒါပေမယ့် သမီး သူ့ကိုချစ်သားပဲ၊ ခိုးရာသာမလိုက်ချင် ခဲ့တာ၊ ဒါပဲ အမေ့စေတနာတွေ သမီးအတွက်ဝေဒနာမဖြစ်ပါ စေနဲ့၊ အမေ့ကြောင့် သမီးတို့နှစ်ယောက်ကွဲရင် သမီးရောက်ရာ ပေါက်ရာသွားလိုက်မှာပဲ”

“ဟယ် ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း နင်ဒီလောင်တောင်လင် စိတ်မွန်နေသလားဟဲ့၊ တစ်ညပေါင်းရသေးတယ် ... ဒီလင်ကို ဒီလောက်စွဲလမ်းသွားရသလား ခွေးမရဲ့ ဟီး ဟီး ...”

အမေရင်ဘတ်စုံထုကြီး ငိုနေလျှင် ဝဿန့် အောက်သို့ ဆင်းပြေးလာခဲ့သည်။ သူမမှာလည်း မျက်ရည်တွေနှင့်။ သည်စဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆီးဖမ်းထားသဖြင့် ဝဿန့်အလန့်တကြား မော့ကြည့်မိသည်။

“မောင် ...”

မြတ်ရှင်းသန့်ပါ ညနေမှလာတောင်းမှာပေမယ့် အရမ်း လာချင်လို့ခိုးလာခဲ့ရာ ဝဿန့်စကားတွေ သူ့ကြားခဲ့၊ ကြည့်နှုတ် ရပေပြီ၊ ရင်တွင်းစကားတွေပေါ့။

“ဝဿန့် မောင်ကိုချစ်တယ်နော်၊ မညာချင်ပါနဲ့တော့ကွာ မောင်အားလုံးကြားပြီးသွားပါပြီ”

ဝဿန့်ကိုယ်လုံးလေးကို အားပါးတရပွေ့ဖက်ထားပြီး မြတ်ရှင်းသန့် ခြံထဲသစ်ပင်ရိပ်တွေဆီ ခေါ်သွား၏။ ဝဿန့်မှာ

မျက်ရည်တွေစီးကျလျက်။ သစ်ရိပ်မြက်ခင်းပေါ်မှာ နှစ်ယောက် သားလဲကျသွားခဲ့ကြသည်။

“မောင် အရမ်းဝမ်းသာတယ်သိလား၊ အခုလိုပြတ်ပြတ် သားသားသိရတော့ မောင်လေ လိုအပ်ရင်ကမ္ဘာကြီးကိုတောင် ခူးနဲ့တိုက်ပစ်လိုက်မယ်”

“ပိုလိုက်တာ ... ”

ဝဿန်ရှက်မျက်စောင်းလေးထိုးလိုက်တော့ မြတ်ရှင်းသန့် ရှက်ရယ်ရယ်မိသည်။

“မဟိုဘူးသိလား၊ အခုလို ခွဲနေရတာတောင်လွမ်းလှပြီ၊ အခုလွမ်းလို့ပြေးချလာခဲ့တာ”

မြက်ခင်းပေါ်မှာပိုးစိမ်းကောင်လေးတွေလို လူးရင်းလှိမ့်ရင်း သမုဒယအနမ်းတွေနဲ့မုန်တိုင်းဆင်မည်ပြင်တော့ ဝဿန်ရှိခိုးဦးချ တောင်းပန်ရသည်။

“မကောင်းပါဘူးမောင်ရယ်၊ ပြဿနာတွေမငြိမ်းချမ်းသေး ဘူး”

“ဘာပြဿနာမှမရှိစေရဘူး၊ ဟောဒီမောင်ရဲ့ရင်ဘတ်ကြီး နဲ့အရာအားလုံးကို အဆင်ပြေချောမွေ့သွားအောင် ဖန်ဆင်းပေး လိုက်မယ်၊ အမလေးနော် ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်ချစ်ရတာတောင် ပါမစ်မရပါလား”

“မောင်ကလည်းကွာ ... နေ့ခင်းကြီး၊ ပြီးခြံထဲမှာလူတွေ မြင်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ထ ထ အိမ်သွားရအောင်”

“မသွားတော့ဘူး၊ ဝဿန်မိဘတွေမှာ ပယောဂတစ်ခု ပူးကပ်နေတယ်၊ ဒီလောက်အကောင်းစားသမက်ရထားတာ တောင် မကျေနပ်နိုင်ကြဘူး”

“ဒါကတော့ အစိုးရိမ်ပိုနေကြတာပါမောင်ရယ်၊ ကဲ ဒါဆို လည်းသွားတော့နော်”

“အင်းပါ ... ညနေကျမှလာခဲ့မယ်၊ အလှဆုံးပြင်ထားနော် မမတို့သဘောကျသွားအောင်”

ဝဿန်ပါးလေးကို အားပါးတရရှိက်မွှေးပြီး သူထွက်ခွာ သွားလေမှ ဝဿန်အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ နားလည်မှုရသွားခဲ့တာ ဝဿန်ဝမ်းသာကြည်နူးရသည်။

ညနေအတွက်ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရင်း ဝဿန်ရင်တွေဖို နေရပြန်သည်။

ဝဿနိတို့တက်မှာ အိမ်နီးချင်း လူကြီး လေးငါးယောက်နှင့် ကျောင်းကဆရာဆရာမငါးယောက်လောက်ရှိနေသည်။ အကျွေး အမွေးကတော့ လက်ဖက်ရည်နှင့်ကိတ်မုန့်။

ညနေ ဇနာရီလောက်ကျမှ ကားနှစ်စီးနှင့်မြတ်ရှင်းသန့် တို့အဖွဲ့ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူကတော့ သတို့သားကြီးပီပီ တိုက်ပုံဖြူနှင့်ပုဆိုးနှင့်။ အိမ်ပေါ်တက်လာကတည်းက အလှဆုံး နှင့်ပုံပုံလေးထိုင်နေသည် ဝဿနိကိုမျက်စိတစ်ဖက်မှိုတ်ပြပြီးသား။

ဆရာမတွေ တစ်ခပ်တစ်ရပ်ရယ်နေကြတော့ အခြေအနေ တွေကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်စေသည်။ သတို့သားတပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ဝဿနိအနားသွားထိုင်ပစ်လိုက်သည်။

ကိုယ့်မြို့ကချစ်ပြီးသားဆရာဝန်လေးမို့ မြို့မိမြို့ဖတွေ ရယ် ကာမောကာနှင့်တသောသော။

“ခေတ်ကာလ သားသမီးတွေများကုန်နေကြမဆောင်နိုင် ကြဘူး”

“ချစ်တာပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့မြို့သူလေးကလည်း ချစ်စရာ ကောင်းတာကိုးလေ”

ထို့နောက် မင်္ဂလာစကားတွေ ဘာတွေပြောနေကြစဉ် ဆရာဝန်ကြီး ကားနှင့်ရောက်လာခဲ့လျှင် အကြောင်းသိနေသူများ မို့ အားလုံးနီးပါးမျက်စိမျက်နှာတွေပျက်ကုန်ကြမတတ်။ မြို့မိ မြို့ဖများကပင် ဖော်ရွေစွာကြိုဆိုခေါ်ငင်လိုက်ကြသည်။

ဆရာဝန်ကြီးနေရာယူပြီးလျှင် မင်္ဂလာစကားတွေဆက် ပြောကြပြန်သည်။ မြတ်ရှင်းသန့်ကတော့ ဆရာဝန်ကြီးကိုအရွဲ့ တိုက်ချင်တာနှင့်ဝဿနိလက်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်းဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး လူချင်းလည်းတစ်သားတည်းဖြစ်မတတ် ပူးကပ် ထားလိုက်သည်။

မြတ်ရှင်းသန့်အစ်မများမှာလည်း အခြေအနေတွေကိုအကဲ ခတ်လျက်။

မြို့မိမြို့ဖများမှာ အခြေအနေတွေကိုထိန်းပြီး ဘာတွေပြော ရမှန်းမသိဖြစ်နေကြသည်။ သတို့သားဘက်က ဘာစကားမှပြော မထားသေးလို့ပါ။ ခဏကြာလျှင် မြတ်ရှင်းသန့်၏အစ်မအငယ် မေသူရှင်းသန့်ကပင် စကားကိုဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်စတင်ပြောတော့ သည်။

“ကျွန်မတို့က သူ့အတွက်ဟိုမှာဆေးခန်းတစ်ခုစီစဉ်ပြီးပြီ မို့ သူပြန်လိုက်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် အလုပ်ထွက်ပြီး ဟိုကိုချက်ချင်း လိုက်ရမှာမို့ ဒီမြို့မှာမင်္ဂလာမဆောင်တော့ပါဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ”

ဆောင်တော့မယ်”

“ဟာ” “ဟင်”

အားလုံး အာမေဇိုတ်တွေဖြစ်သွားရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးမို့ ငဲ့သည့်အနေနှင့် သည်မြို့မှာအကျဉ်းရဲဖြစ်ဖြစ် မင်္ဂလာဆောင်သင့်သေးသည်မဟုတ်ပါလား။

ဆရာဝန်ကြီးတွန့်ခနဲဖြစ်သွားသလို ဝဿနံဘက်မှာလည်း တွန့်ခနဲဖြစ်ကြရပါသည်။ ဝဿနံမျက်ရည်ဝဲသွားရ၏။ ဒါကိုယ် ကိုတန်ဖိုးမထားတာပေါ့။

ကိုယ့်ကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရွက်လို အလွယ်လေး ချိုး ယူသွားမလို့ပေါ့။

မြတ်ရှင်းသန့်ကတော့ လေ့ထုံးစံတွေကို ဘာမှနားမလည် သူပီပီ မျက်နှာမပျက်။ အခြေအနေတွေကို သူနားမလည်။ မြို့မိ မြို့ဖများကပင် လှပစွာဝင်ထိန်းရသည်။

“ဒီမြို့ကလည်း ဆရာဝန်လေးတို့ဇနီးမောင်နှံကို ချီးမြှင့် ချင်ကြသေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာလည်း အကျဉ်းရဲဖြစ်ဖြစ်ဆောင်စေ ချင်ပါတယ်”

မေသူရှင်းသန့်ကလည်း ခပ်တင်းတင်း။ ကျန်အစ်မနှစ် ယောက်ကတည်း သူမကိုအာဏာကုန်နှင်းအပ်ထားလေသလား မသိ။

“နေပါစေရင် ... မြို့ကိုအားနာပါတယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ ကလည်း သားစိတ်နဲ့ရောဂါတိုးနေကြတော့ ကျွန်မတို့ချက်ချင်း

ပြန်မှဖြစ်မှာပါ။ မနက်ကိုပြန်မှဖြစ်မှာဆိုတော့ လုံးဝအချိန်မရတော့ လို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း သူတို့ကာယကံရှင်တွေတော့ထားခဲ့ဦးပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့တွေပဲ အားလုံးစိစဉ်ပေးပါမယ်”

ဆရာဝန်ကြီး မနေနိုင်စွာဝင်ပြောရသည်မှာ ဝဿနံမိဘ များမျက်နှာပျက်ယွင်း၊ မျက်ရည်ကျနေလို့လည်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူပြောကာမှအခြေအနေကပိုဆိုးတော့၏။

“မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မတို့မောင်ကို ဘယ်သူမှစိစဉ်ပေးစရာ မလိုဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်တာပဲ တစ်နေရာမှာ ခမ်းခမ်းနားနား ဆောင်ပေးရင်လည်းပြီးတာပဲမဟုတ်လား။ ဟိုမှာဆောင်ပေးမယ် မနက်ကိုနှစ်ယောက်လုံးခေါ်သွားမယ်၊ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေတာတွေ အစုံအလင်တင်မယ်၊ စိန်တစ်ဆင်စာပါမယ် ပြီးပြီပေါ့”

မေသူစကားက ပြတ်ပြတ်တောက်တောက်။ ဝဿနံကိုယ် မိဘများအတွက် အသက်ရှူကျပ်သွားရသည်။ ကိုယ့်ကိုမှီခိုနေ သည့်မိဘနှစ်ပါးနှင့် တူမလေးကိုသူမပစ်ထားခဲ့လို့ဖြစ်ပါ့မလား။

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အမြင့်ကိုတက်လှမ်းပြီး မိဘများ ကိုတော့ ဒုက္ခတွင်းထဲမှာထားခဲ့ရမှာလား။

သူမစဉ်းစားမိခဲ့သည်မှာ ဆရာဝန်လေးနှင့် သူမ ... မိဘများနှင့်အတူနေကြမည်ဟုသား။ ယခုလို မကျန်းမာသည့် မိအိုပဒိုများနှင့်တူမလေးကိုထားခဲ့ပြီး ယောက်ျားနောက်လိုက်သွား ရမည်ဟု တစ်ခါမှမတွေးထင်ခဲ့မိပါ။

ဝဿနိခါ သူ့အစ်မများ၏စကားကို မကြားနိုင်တော့ပါ။
မစာမနာပြောရက်လိုက်တာ။ ဂီလာနအုပ်စုကြီးကို ထားခဲ့ပြီး
သူမက တိမ်ညွန့်တက်စားရမှာတဲ့လား။ ဝေးပါသေးတယ်။

ဘုရားရေ ဒါဟာပဲ သူတို့အုပ်စုရဲ့ပရိယာယ်မာယာတွေ
လား။ ငါဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်မယ့်အပေါက်ကိုချိုးပြီး သူတို့
အပြစ်တွေ ငါ့အပေါ်ပုံချလိုက်ကြတော့မလို့လား။

ဝဿနိ နှုတ်ခမ်းကိုပြတ်မတတ်ကိုက်ထားသည့်ကြားမှ
မျက်ရည်များနှင့်ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချမိပါသည်။

“အို ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“နိမိတ်မကောင်းဘူးလေ၊ မငိုနဲ့၊ ငါတို့စိစဉ်တာကို လက်
မခံလို့လား”

“အေးလေ - ရွှေပုံပေါ်မှာစံရမယ့်အဖြစ်များ၊ သူကငိုနေ
ရသေးတယ်၊ နှစ်ယောက်လုံးအလုပ်ထွက်ပြီး ဟိုမှာဆေးခန်းကို
ဦးစီးရမယ်၊ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလိုက်သလဲ”

တစ်ဖက်သတ်ပြောနေကြသည့်အုပ်စုကို ဆရာဝန်ကြီးနှင့်
တကွမြို့မိမြို့မအားလုံးလည်း စိတ်ပျက်နေမိကြသည်။ ဝဿနိတို့
မိသားစုရဲ့အကြောင်းကိုလည်း သိထားကြသည်မို့။

ဝဿနိကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရပါတော့သည်။ သူ့အစ်မများ
ကို တည်ငြိမ်စွာပင်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရပါတော့၏။

“သူကတော့ လိုက်မလားမသိဘူး၊ ကျွန်မကတော့ လုံးဝ
လိုက်လို့မရပါဘူး မမတို့ရယ်၊ ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ကြပါ”

“အလို ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီလောက်ကောင်းအောင် စိစဉ်ပေး
တာကိုများ”

“မမတို့မြင်တဲ့အတိုင်း ... ကျွန်မမှာ မကျန်းမာတဲ့မိဘ
နှစ်ပါးနဲ့ လူမမယ်တူမလေးရှိပါသေးတယ်၊ ဘယ်လိုမှပစ်ထားခဲ့
လို့မဖြစ်ပါဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့်ယောက်ျားဘာလို့ယူနေသေးလဲ၊ ဘာလဲ ငါတို့က
တစ်ပြုတစ်မကြီးကိုတာဝန်ယူရမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အားလုံးကိုလည်း တာဝန်မယူခိုင်းပါ
ဘူး၊ အခြေအနေအရ ယောက်ျားယူခဲ့ရပေမယ့် ကျွန်မ ကိုယ့်
မိသားစုကိုထားခဲ့လို့ ဘယ်လိုမှမရပါဘူးရှင် ... ”

“ဒါဆို ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ မလိုက်ချင်လည်း
နေခဲ့ပေါ့၊ ငါတို့ဘက်ကဝတ္တရားကုန်ပြီ”

“သဘောတူလွန်းလို့ လုပ်ပေးနေတယ်မထင်နဲ့နော်၊ ကိုယ့်
မောင်ကလွန်ပြီးနေလို့လိုက်လျောနေရတာ”

လူကြီးသူကြီးများမှာလည်း ဘယ်လိုဆက်ရမှန်းမသိတော့။
မြတ်ရှင်းသန့်မှာလည်း ဝဿနိမလိုက်ဘူးဆိုလို့ ချော့မော့ဖျောင်း
ဖျနေတော့သည်။

ဝဿနိ မချီပြီးနှင့်ခေါင်းကို ခိုင်မာစွာခါပြလိုက်ပါသည်။

“ရပါတယ် မမတို့သဘောပါ၊ ကျွန်မဘက်ကအခြေအနေ
မပေးတဲ့အတွက် စိစဉ်တာလက်မခံနိုင်တာတောင်းပန်ပါတယ်၊
မမတို့ကို ကျွန်မတစ်ခုပဲတောင်းဆိုပါရစေ”

မေသူရှင်းသန့် မေးဆတ်ပြတော့ ဝဿန် အားတင်းပြီး ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ထားသောအားဖြင့် ဒီမှာပဲမက်လာဖွဲ့လေးအကျဉ်းလုပ်ပေးခဲ့ပါ။ ကျွန်မတောင်းဆိုချင်တာဒါပါပဲ။ အစ်မတို့မောင်ကိုပြန်ခေါ်သွားဖို့ ကျွန်မခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်”

ပြောပြီး ဝဿန် သူ့အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ပြေးဝင်သွားခဲ့လျှင် ဧည့်ခန်းမှ တီးတိုးတီးတိုးနှင့်မကျေနပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ မြတ်ရှင်းသန့်မှာလည်း သူ့အစ်မတွေကိုအပြစ်တင်လိုက်ပြီး ဝဿန်အခန်းတံခါးကိုသွားထုနေတော့သည်။

“ဝဿန် ဝဿန်တံခါးဖွင့်ပါဦး။ မောင်တောင်းပန်ပါတယ် အချစ်ရယ်။ မောင် သူတို့စိစဉ်တာကိုမနာခံပါဘူး။ အလုပ်လည်း မထွက်ဘူး။ ဝဿန်နဲ့ပဲ ဒီမြို့မှာ ဒီအိမ်မှာအတူနေကျန်ခဲ့မှာပါ”

“ပြန်ပါတော့ရှင် ဝဿန်ကိုမနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့”

အထဲမှတံခါးဖွင့်မပေးသလို အပြင်မှ တစာစာတောင်းပန်နေသံကလည်းမရပ်မစဲ။ ပရိသတ်မှာလည်း မကျေမနပ်တွေ ဖြစ်ရသည်။

မြတ်ရှင်းသန့်၏အစ်မများမှာ သူတို့မောင်ကိုအတင်းဆွဲမိပြီး ကားနှင့်ပြန်သွားဖို့သာစိစဉ်နေကြလျှင် ဆရာဝန်ကြီးက တည့်ငြိမ်စွာပင်တောင်းဆိုခဲ့သည်။

“မိန်းကလေးရဲ့အခြေအနေက မိသားစုကို ဘယ်လိုမှထာ”

ခဲ့လို့မဖြစ်တဲ့အတွက် ... အဲဒီတစ်ချက်တော့ ထည့်သွင်းစဉ်းစားပေးကြပါ”

မေသူမှာ ဆရာဝန်ကြီးအပေါ်အခဲမကျေ။ သို့သော် ဘာစကားမှ ခွန်းတုံ့ပြန်မနေတော့ပါချေ။

“ကဲ ... ကိုရှင်း မင်းကြောင့် ငါတို့တွေဗီလိန်ဖြစ်ကုန်ကြရပြီ။ ငါတို့ကိုလည်းပြန်ပို့ပါဦး။ သွားကြမယ်”

“မမတို့ပြန်မှာ ကျွန်တော်ပြန်မလိုက်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုထားခဲ့ကြတော့”

“ဘာ ... နင်က ငါတို့နဲ့လမ်းခွဲစကားပြောတာလား။ နင့်ကို ဒီလိုမြို့လေးမှာ ဒီလိုအညကြဘဝနဲ့ အညကြမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘဝမဆုံးစေချင်လို့ ငါတို့စိစဉ်နေတာ။ နင်တို့ကို သဘောမတူတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူကသာလက်မခံတာ”

“ကျွန်တော့်ထိုက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကံ ဒီမှာပဲနေခဲ့ပါရစေတော့၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကိုလည်း ကျွန်တော်တောင်းပန်ကန်တော့လိုက်ပါတယ်လို့ပြောလိုက်ပါ”

မြတ်ရှင်းသန့် တကယ်ပင် တင်းမာနေလျှင် ပရိသတ်များ ဝမ်းသာရပြီး သူ့အစ်မများကတော့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ကားမောင်းခါထွက်သွားကြလေတော့သည်။

မြို့မိမြို့ဖများနှင့် ဆရာဝန်ကြီးတို့ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် တစ်စခန်းထကြသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ခုမှပဲ မက်လာစကားတွေပြောကြပြီး”

မင်္ဂလာပွဲ တကယ်အထမြောက်တော့မယ်”

“နေ့ကောင်းရက်သာရွေးပြီး မြန်မြန်မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်ကြရအောင်”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... ဆရာလေးက ကျုပ်တို့မြို့ရဲ့စံပြ အချစ်သူရဲကောင်းကြီးဆိုတော့ ကျုပ်တို့ကပဲ အားလုံးစီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်တဲ့ဗျာ”

အားလုံးပင်ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြပြီး မင်္ဂလာရက်သတ်မှတ်ကြသည်။ ဝဿနိကတော့ ရှက်လို့ထွက်မလာတော့ပါ။

ပရိသတ်အားလုံးပြန်သွားတော့မှ ဝဿနိအခန်းတံခါးလေးပွင့်လာလျှင် သူမ၏အခန်းဝမှာ မှီစောင့်နေသည့်မြတ်ရှင်သန်အခန်းထဲဖျတ်ခနဲပြေးဝင်ခဲ့လေသည်။

“အို ... လူကြီးတွေနဲ့ အစောကြီးရှိသေးတယ်”

“လူကြီးတွေလည်း အိပ်ရာဝင်ကုန်ကြပါပြီကွာ စောလည်း မစောတော့ပါဘူး၊ ပဋိပက္ခတွေကြောင့် ည ၉ နာရီထိုးနေပါပြီ၊ တစ်ခါထဲတန်းအိပ်ကြဖို့ပဲရှိပါတော့တယ်”

“အို ... ”

“မအိုနဲ့တော့ မောင့်မျက်စိထဲမှာ ဝဿနိအလှ၊ ဝဿနိစိတ်ထားလေးက အမြဲနုပျိုလှပနေမှာ”

ပြောပြီး နှစ်ယောက်သားစောစောက စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသမျှ အတိုးချခါ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေမိကြပါလေတော့သည်။

မြတ်ရှင်သန်ဘက်မှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် သူ့ကားကိုပါယူပြီး ပြန်သွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်ဝမ်းမနည်းပါ။ ဝဿနိအိမ်မှာလိုက်နေပြီး ဘဝကိုရိုးသားပျော်ရွှင်စွာနှင့်ပင် မြတ်ကျော်နေကြသည်။

ဆရာဝန်လေးက သူတို့၏သမီးကို တကယ်ပင်ချစ်မြတ်နိုးစွာပေါင်းသင်းနေလျှင် ဝဿနိမိဘများမှာလည်း ကျေနပ်ရရင်အေးရသည်။ ဆက်ဆံရေးတွေ အားလုံးအဆင်ပြေချောမွေ့နေလျက်။

မင်္ဂလာဆောင်မည့်ရက်ကလည်း တစ်ပတ်သာလိုတော့သည်။ ကိုယ့်အင်ကိုယ်အားလေးနှင့် မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းလေးများကို ဝယ်ယူစုဆောင်းရတာလည်း ပျော်စရာ၊ မြို့မိမြို့ဖများကတော့ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် တားဆီးကြသည်။

“ဆရာလေးတို့အဝယ်မစောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မြို့တယ်လိုပြုရ ဘယ်လိုချီးမြှင့်မယ်ဆိုတာ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ကျ

အားလုံးဖော်ထုတ်ပြသကြမှာပါ။ ဘာမှကိုမဝယ်ပါနဲ့ဦး”

“လောလောဆယ်ကို အိပ်စရာ စောင်ခြင်ထောင်မရှိလို့ပါဗျာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... အဲဒါအရေးကြီးဆုံးပဲ၊ စောင်ခြင်ထောင်မရှိရင် ဘယ်ကောင်းကောင်းအိပ်ရမလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား ... ”

ရယ်ကာမောကာနှင့်ပင် သူတို့နှစ်ယောက်ပျော်ရွှင်စွာဖြတ်ကျော်နေရသည်။ ဆရာဝန်လေးခမျာ ဆေးခန်းသွားတာ၊ ဆေးရုံသွားတာ ယခုတော့ဆေးရုံပိုင် ဆိုင်ကယ်လေးနှင့်သာ။

တစ်နေ့လုံးအလုပ်တွေနှင့် မအားလပ်ကြရပေမယ့် ညဘက်မှာတော့ ငြိမ်းချမ်းစွာအနားယူဖြစ်ကြသည်။ ယခုအခါ စာဥလေးမှာ မြတ်ရှင်းသန့်ကိုတောင်ပိုပြီး တွယ်တာနေသည့်အဖြစ်။

သူ့အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် စာဥလေးကဆီးကြိုပြီး လိုအပ်တာတွေယူပေး၊ ကူညီပေးခဲ့သည်။ အဖော်ရသည့် သမီးလေးပါပဲ။

သည်နေ့လည်းဆေးရုံမှာ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်လူနာရှိသဖြင့် မြတ်ရှင်းသန့် ၈ နာရီလောက်မှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။ သူ့ဆိုင်ကယ်သံကြားတာနှင့် စာဥလေးရော ဝဿန်ပါ အိမ်ရှေ့သို့ပြေးထွက်လာကြကြသည်။

နှစ်ယောက်သား သနပ်ခါးလေးများ အဖွေးသားနှင့်။ သူ

မှာသာတစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းနေခဲ့ရသည်မို့ ချွေးတလုံးလုံး။

“ဟား ... တယ်လုနေကြပါလားဟေ့ ... သနပ်ခါးလေးတွေနဲ့ ဘယ်သူ့အရင်မွှေးရမယ်တောင်မသိတော့ဘူး”

“မီးမီးကို အရင်မွှေး ... ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ ... ဟုတ်ပါပြီ ... စာဥလေးကိုအရင်မွှေးပါမယ်တဲ့၊ လူကြီးကိုတော့ အိပ်ရာထဲကျမှမွှေးမယ် ... ”

“မောင်နော် ... ကလေးရှေ့မှာ၊ ကဲပါ ရေအရင်ချိုးဝဿန်ထမင်းပွဲအသင့်ပြင်ထားလိုက်မယ်”

“တယ်လိမ္မာတဲ့မိန်းမပဲ၊ လူကြီးတွေကော စားပြီးသွားပြီလား၊ မောင် ... ဝက်နံရိုးကင်ဝယ်လာတယ် မိန်းမရဲ့၊ လူကြီးတွေကိုတစ်ထုပ်ပေး၊ မောင်တို့ထမင်းပွဲထဲ တစ်ထုပ်ထည့်”

“အလကားပိုက်ဆံကုန်လို့ကွာ၊ မောင် အကောင်းကြိုက်တတ်မှန်းသိလို့ အိမ်မှာလည်းဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီစဉ်ထားပါတယ်ဆို”

“အလကားရလာတာပါကွာ ... အခုတလော ... တစ်မြို့လုံးက မောင့်ကိုချစ်နေကြတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဘယ်သွားသွားမျက်နှာကိုပွင့်နေတာပဲ၊ ဟိုက ကျွေးချင်၊ ဒီကမွှေးချင်နဲ့”

“ဟင်းနော် ... မောင်၊ မောင့်ကို ဘယ်သူမွှေးတာမှလက်မခံနိုင်ပါဘူးနော်၊ ဝဿန်ပဲမွှေးမှာ ... ”

စာဥလေးကို ချီထားရာမှ ဝက်နံရိုးကင်တစ်ထုပ်နှင့် လူကြီးများရှိရာ ညှော်ခန်းသို့ထွက်လိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲ

အဝတ်အစားလဲဖို့ ဝင်ရသည်။

ဝဿနိက သူ့ကို အကျိုးကြယ်သီးတွေ ကူဖြုတ်ပေးနေစဉ် ဖြတ်ရှင်းသန့် ဝဿနိကိုအားပါးတရဖက်ပြီး အားပါးတရမွှေးပစ် လိုက်သည်။

“ဟာ ... မောင်ကလည်း ဒီမှာသနပ်ခါးတွေ ပျက်ကုန်ပါ ပြီ၊ ကဲလိုက်တာ ... ရေအရင်ချိုးမောင်ရဲ့၊ ပြီးရင်ထမင်းစားမယ် ပြီးမှ ... မွေး”

“အမလေး ... ဆရာမရယ်၊ ချစ်တာပဲ ပုံသေနည်းနဲ့ သင်္ချာတွက်သလို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တွက်ရမယ်တဲ့လား၊ ကိုယ့် မိန်းမလေး ဒီလောက်ချစ်ဖို့ကောင်းနေတာ အောင့်နိုင်မလားကွ၊ ထမင်းစားပြီးတဲ့အထိ၊ မောင့်အလိုတာဆို တစ်လလောက် ဆေးရုံ လည်းမသွား၊ ဆေးခန်းလည်းမသွားဘဲ ကိုယ့်မိန်းမအနားမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေချင်တာ”

“ပိုပြီ ... ကိုဖိုးသဲ ... ကဲပါ ... လာ ... ရေချိုးရ အောင်၊ ဆောင်းဝင်နေပြီ အအေးပတ်နေဦးမယ်”

“မပတ်ဘူးစိတ်ချ၊ ဆေးတွေနေပြီလေ၊ မောင်ဘယ်တော့ မှ မနာမဖျားတော့ဘူး”

တဘတ်လေးပခုံးပေါ်တင်ပြီး ဝဿနိ မောင့်ကိုအတင်းဆွဲ ခေါ်သွားရသည်။ ရေချိုးမည့်နေရာက ခြံဘေးရေတွင်းနားမှာလေ၊ လေတိုက်ကြီးထဲ စဉ့်အိုးထဲမှရေကိုခပ်ချိုးရရှာမည့်မောင့်အား ဝဿနိ သနားလှပါသည်။

သူ့ခမျာ ဝဿနိကိုချစ်လိုအဆင်းရဲခံနေရရှာသည်မဟုတ် ပါလား။

သည်တော့ ... လိုလေသေးမရှိအောင် သူမဂရုစိုက်ရ ပြုစုရပါသည်။ မောင့်ကို ကလေးလေးလိုရေချိုးပေး၊ ဂျီးတွန်းပေး ပါ၏။

“မြန်မြန်မောင်ရယ် သိပ်အသန့်ကြိုက်မနေနဲ့၊ လေတိုက် ကြီးထဲဖျားနေဦးမယ်”

“မိန်းမအသစ်စက်စက်လေးရှေ့မှာ လှချင်၊ သန့်ချင်တာ ပေါ့ကွာ၊ ဒါမှညအိပ်ရာဝင်တော့ မွှေးပျံ့နေမှာ”

“တော်ပြီ ... တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိပ်ဖို့စကားမပါရင်မပြီး တော့ဘူး”

“ဟာ မိန်းမကလည်း နေ့ဆိုတာအလုပ်လုပ်ဖို့ထားတာ လေ၊ ညဆိုတာအိပ်ဖို့ထားတာပဲ၊ ဘယ်သူသွားမေးမလဲ၊ စာဥ သွားမေးတောင်သိတယ်၊ နေ့ဘက်အိပ်ပြီး ညဘက်အလုပ်လုပ် မှာတဲ့လား”

သူ့ရပ်က မချိုမချဉ်လေးဖြစ်နေလျှင် ဝဿနိရှက်ရှက်နှင့် သူ့လက်ထဲမှရေခွက်ကို ဆွဲယူပြီး စဉ့်အိုးထဲထည့်လိုက်သည်။ နောက် သူ့ကိုမျက်နှာသုတ်စောင်ကြိုးနှင့် ရေသုတ်ပေး၊ ပတ်ပေး လိုက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဒါတောင် အမြဲတမ်းအူမြူးပျော်ရွှင်နေသည့်သူက စတုန်း တွေ့ဖျားနေလိုက်သေး၏။

“တယ်အပြုအစုကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ”

“မောင်ဖုန် မခေါ်တော့ဘူးသိလား”

တကယ်ပင် သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ဝဿန်မီးဖိုဘက်ဝင်သွားတော့ မြတ်ရှင်းသန့်ပြီးစေ့စေ့နှင့်အခန်းထဲဝင်ကာ အဝတ်လဲရသည်။ သူမထုတ်ပေးထားသည့်အတိုင်း ချမ်းနေပြီမို့ စပို့ရှပ်အညိုနုပေါ်မှာဆွယ်တာတစ်ထည်ထပ်ဝတ်လိုက်၏။ နောက် စတိုင်ဘောင်းဘီမဝတ်တော့ဘဲ ချည်ချောပုဆိုးတစ်ထည်ဝတ်သည်။

ပြီးမှ မီးဖိုဘက်သို့ သူလိုက်လာခဲ့ပါသည်။ အပျော်တွေဘုရိတ်မအုပ်ရသေးသည်မို့ မျက်နှာကတော့ခပ်ပြုံးပြုံး။

ထမင်းပွဲပြင်ပြီးသွားတော့ ဝဿန် သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်လျှင် သူပြုံးမျက်နှာကြောင့်ရှက်သွားရပြန်သည်။

“မောင်နော် ဘာလို့ဒီလောက်အူမြူးနေရတာလဲ၊ သိပ်အူမြူးရင်ငိုရတတ်တယ်သိလား”

“မောင်ကလူကြီးပဲ ဘာလို့ငိုရမှာလဲ၊ ဘာလဲ ဝဿန်တုတ်ကြီးကြီးနဲ့ရှိက်မလို့လား”

“မရှိက်ပါဘူး၊ ဖြစ်တတ်တာကိုပြောတာ၊ ကဲပါ ထမင်းစားရအောင် ... မောင်ကြိုက်တတ်တဲ့ဟင်းတွေချက်ထားတယ်၊ ဝက်သားနဲ့ပျစ်ချဉ်ရယ်၊ ကန်စွန်းရွက်နဲ့မို့ကြော် နောက်ဆိတ်ကလီစာ”

“ကောင်းတယ် ... မောင်ကြိုက်တာတွေချည်းပဲ၊ ဟဲဟဲ အကြိုက်ဆုံးကတော့ ဟော့ဒီချစ်ဇနီးလေးပဲ၊ တစ်သက်လုံး

စားလည်းရိုးမသွားဘူး”

“ဟာ မောင်ကလည်း ... လူနဲ့ အစားအသောက်နဲ့ရောကုန်ပါပြီ၊ စားကြစို့”

နှစ်ယောက်သားစားသောက်ပြီးကြတော့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ အနားယူလဲလျောင်းရင်း လမင်းကိုမော့ကြည့်ကြ၊ စကားပြောကြသည်။ စကားတွေပြောနေရာမှ တစ်ခါတစ်ခါ မြတ်ရှင်းသန့်ကိုယ့်မိသားစုကိုသတိရမိသွားခဲ့သည်။

အချစ်ကြီးလို့အမျက်ကြီးကြတာလား။ သူတို့က မြတ်ရှင်းသန့်ကို တအားကြီးမြင့်မြင့်မားမား မျှော်မှန်းထားကြသည်မို့ ဝဿန်ကိုလက်ထပ်တာကြောင့်ရော၊ သူတို့စကားနားမထောင်တာကြောင့်ပါ ပစ်ခတ်ထားကြလေသလားမသိ။

ပစ္စည်းဥစ္စာကိုမမက်မောပေမယ့် မိဘအစ်မတွေနဲ့အဆက်အသွယ်ပြတ်ရတာကိုတော့ မြတ်ရှင်းသန့်ခံစားရပါသည်။ ဝဿန်ကိုချစ်တာကတစ်ပိုင်း မိသားစုအတွက်သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်တာကတစ်ပိုင်း။

“အိပ်တော့မယ်ကွာ၊ မနက်ဖြန်လည်းအလုပ်တွေများဦးမှာ”

နှစ်ယောက်အတူအိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြပြီး အတွေ့ကိုယ်စီနှင့်အိပ်ပျော်သွားခဲ့ကြသည်။ ဘာလို့လို့နှင့်သူ့ကိုမိဘတွေအဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတာ ဆယ်ရက်လောက်ပင်ရှိပါပြီ။ ခါတိုင်းဇနီးနောင်တိုင်းပုန်းဆက်ကြ၊ သူကပြန်လိုက် အိမ်ကလာလိုက်နဲ့။

ဝဿန် မသိအောင် သက်ပြင်းခိုးချရင်း မြတ်ရှင်းသန့်
ခံစားနေရပါလေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ အင်းလျားလမ်းသွယ်ရှိ ခမ်းနားလှသည့်နှစ်
ထပ်တိုက်ကျယ်ကြီးထဲမှာလည်း တစ်နေ့မှ မငြိမ်းချမ်းခဲ့ပါ။ မြတ်
ရှင်းသန့်၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့်အစ်မလေးယောက်မှာကြိမ်မီးအုံခံနေရ
သည့်နှယ်။

ဖခင်ဖြစ်သူဦးမင်းသန့်ကတော့ သမီးသုံးယောက်ကိုအပြစ်
တင်သည်။

“နင်တို့ မာနတွေထား မာန်တွေတက်လွန်းလို့ အခုလို
မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ရတာ၊ ကိုယ့်မောင်လည်းပြတ်နိုင်တာ
မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ခုတော့အားလုံးစိတ်ဆင်းရဲနေကြရပြီ”

“ဟာ _ ဖေဖေရယ်၊ မေသူတို့က သူတို့ကိုခွဲတာမှမဟုတ်
ဘဲ ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့ဖို့ အလုပ်ထွက်ဖို့သာပြောတာ၊ သူတို့ကိုက
အဆန်မရှိအစားကြီး၊ ဖေဖေသားလုပ်ပုံကလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊
တစ်သက်လုံးပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ မိဘတွေ၊ အစ်မတွေကို
ခြေကန်ပြီးမိန်းမဘက်ပါသွားလိုက်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာယျားလည်း ဆွဲသာဆိုတဲ့စကားရှိတာပဲ၊ ဟိုဘက်ဒီဘက်ညီပေးရမှာပေါ့၊ ခုတော့ နင်တို့လုပ်ပုံကြောင့် ထောင်းခနဲပြတ်ရတယ်”

မိခင်ဒေါ်မြတ်သီတာကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ် တင်ခဲ့သည်။

“ကျွန်မတို့ကိုကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းသားလေးနောက် ကိုယ် တိုင်မလိုက်ကြဘဲ ဒီမယ်မင်းကြီးမတွေ့ခင်လောက်တော့ ဒုက္ခရောက် ကုန်ကြတာပေါ့၊ ခုတော့ ... ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရှူးဖြစ်နေရ ပြီ”

“ဟာမေမေကလည်း မေသူတို့လည်း ကိုယ့်မှာဒီမောင် လေးတစ်ယောက်ထဲရှိတာ၊ ဘယ်ပြတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ လောလော ဆည်သာ လွှတ်ထားလိုက်တာ၊ နောက်ပြန်ပြီးသိမ်းသွင်းမှာ ပေါ့”

“အေးလေ ... မေမေ နေမကောင်းလို့ဆိုပြီး ပြန်ခေါ်၊ ဒီရောက်တော့မှ တစ်မျိုးစီစဉ်လည်းဖြစ်တာပဲ”

“ရမလား ... ဟိုကခြေထောက်ကျိုးနေတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ နင်တို့အကြံတွေက လက်လျှော့လိုက်စမ်းပါ”

“ကိုယ်ကတင်းလာခဲ့ပြီးမှ သူတို့ကိုချက်ချင်းတော့ ပြန်မ ခေါ်ချင်သေးဘူး ဖေဖေရယ်”

“ဟိုမှာမင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်၊ ငါ့သားလေးမျက်နှာငယ် နေရာတော့မယ်”

မိသားစုတွေမငြိမ်းမချမ်းဖြစ်နေရစဉ် ဒေါ်မြတ်သီတာ၏ ညီမ မြတ်သူဇာတို့သားအမိ ကားနှင့်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အား လုံးပင်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ကြိုဆိုကြသည်။ တစ်မြို့တည်း ပေမယ့်တွေ့ရခဲလို့ပါပင်။

စကားတွေပြောကြရင်း ဒေါ်မြတ်သူဇာမှာ ယခုမှပင် တူ တော်မောင်၏သတင်းကို ကြားရလျှင်ရင်ဘတ်စည်တီး ဖြစ်သွား လေ၏။

“အမလေး ... ခွဲဖို့တော့စိတ်မကူးပါနဲ့နော်၊ အန်တီသား အကြီး ကြည်နူးနဲ့တင်တစ်သက်စာမှတ်ကြပါ၊ တောသူမလေးကို ရိုရိုကျိုးကျိုးလေးရလာတဲ့ဟာ မတူဘူး၊ မတန်ဘူးရယ်လို့ ပညာ ပြလွှတ်လိုက်ကြတာ အခုကျ ကြည်နူးဘာတွေဖြစ်သွားသလဲ၊ မြင်ကြတဲ့အတိုင်းပဲ ပြောမကောင်း ဆိုမကောင်း၊ ပြောစကား ဆိုစကားနားမထောင်တဲ့ လူဆိုးဖြစ်သွားတယ်လေ၊ နိုင်ငံခြား ထွက်သွားလိုက်တာလည်း ဘာမှကိုမဆက်သွယ်တော့ဘူး၊ သား တစ်ယောက်နဲ့တင်နောင်ကျဉ်နေပါပြီ၊ တူကိုတော့ဆက်ပြီး ဒုက္ခ ရောက်မယ့်ကိစ္စမဖြစ်စေချင်တော့ဘူး၊ အန်တီတစ်ယောက်တည်း ခံစားရတာနဲ့တင်ကြည့်ပြီးနမူနာယူကြပါကွယ်”

ဒေါ်မြတ်သူဇာ မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့်ပြောနေသလို သား ငယ် ကြည်နူးညီကလည်း မြတ်ရှင်းသန့်အတွက်ဝင်ပြီးအယူခံဝင် ခဲ့သည်။

“အန်တီ ကိုကိုလွှင့်ထွက်သွားသလို အန်တီသားကိုအလှူခံ

ခံနိုင်လို့လား။ ကိုမြတ်က ကိုကိုထက်တောင်စိတ်ကြီးသေးတယ်
နော်၊ ကိုမြတ်ယူတဲ့ မိန်းကလေးက အခြေအနေဆိုးလို့လား။
လန်ပြန်နေလို့လား”

ဒေါ်မြတ်သိတာ တွေးတွေးဆဆနှင့်ဝင်ပြော၏။

“သူတို့မြို့ကကျောင်းဆရာမလေးပါ။ မိဘနဲ့တူမလေး
တစ်ယောက်ကိုပြုစုလုပ်ကျွေးနေတာ၊ သမီးတို့အတင်းအကျပ်
သူတစ်ယောက်တည်းဆွဲထုတ်ခေါ်လာချင်တော့ ဟိုက ဘယ်လို
လုပ်လိုက်နိုင်မလဲကွယ်”

ဦးမင်းသန့်ကလည်း သားဘက်မှ ဝင်ပြီးထောက်ခံခဲ့
သည်။

“သမီးတွေချည်းလွှတ်လိုက်မိတာ တို့တွေအမှားပဲ၊ တစ်ခါ
တည်းမင်္ဂလာပွဲပျက်တော့မယ့်အပေါက်ဆိုတော့ သားက မိန်းက
လေးဘက်ကရပ်တည်ပေးပြီး မြို့မေတ္တာခံယူလိုက်တာပေါ့ကွယ်၊
ငါ့သားမှန်တယ်”

ဒေါ်မြတ်သူက သဘောပေါက်အောင်အခြေအနေအရပ်
ရပ်ကိုတင်ပြကြလျှင် ဒေါ်မြတ်သူကလည်းဝင်ရောက်ပြီး ငြိမ်း
ချမ်းရေးတရားဟောလေသည်။

“မေသူတို့ မေဖြူတို့သေသေချာချာစဉ်းစား၊ ကိုယ့်မောင်
လေးကို ဒီတစ်သက်ပြတ်နိုင်လို့လား၊ ပြတ်နိုင်ဖို့လည်းမသင့်တဲ့
ကိစ္စပါကွယ်၊ သူနှစ်သက်လို့ယူလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဆိုးဆို၊
ဝါးဝါးစာရိတ္တပျက်နေသူလည်းမဟုတ်ဘူးဆိုရင် အားလုံးအဆင်

ပြေအောင်လုပ်ပေးကြရမှာပေါ့၊ ကဲ ကဲ မမသိတာ၊ သူ့ဇာ ဒီမှာ
ကြာဦးမှာ ဆေးခန်းပြရင်းလာတာ၊ သိတာတူလေးဝမ်းနည်းနေ
ရော့မယ် ကိုရှင်းဆီလိုက်သွားကြရအောင်”

“အေး ... ငါဒီတစ်ခါတော့ ငါ့သမီးတွေစကား နား
မထောင်တော့ဘူး၊ သူတို့ချစ်တယ်ဆိုတာ မွေးထုတ်ထားတဲ့
မအေကိုတော့ မိမ့်မဟုတ်ဘူး၊ အလကားနေရင်း မာနကြီးနေကြ
တယ် ဒါကြောင့် ဒင်းတို့အပျိုကြီးဖြစ်နေကြတာ”

“မေမေနော် ... မေသူတို့လည်း ကောင်းစေချင်လို့သူတို့
ကိုဒီခေါ်တာပဲ၊ သူ့အတွက်ဆေးခန်းစီစဉ်ထားတာကြည့်ပါလား”

“ဒါပေမယ့် အခြေအနေနဲ့အချိန်အခါဆိုတာ ရှိသေးတယ်၊
ဟိုမိန်းကလေးက သုဝဏ္ဏသာမလို မိဘကိုလုပ်ကျွေးပြုစုနေ
သူ”

“ဖြစ်သွားရပြန်ပြီ ဒါဆိုလည်းပြီးပါတယ်နော်၊ မေမေတို့
ကျေနပ်ရင်ပြီးပါတယ်၊ ကိုရှင်းကို အဲဒီမြို့ကလေးမှာ အဲဒီ
သုဝဏ္ဏသာမလိုမိန်းမနဲ့ ကလေးတွေမွေး၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေပါ
စေ”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ကိုရှင်းမှာမိနဲ့မနဲ့ရှိနေတာ
ပဲ၊ အချိန်တန်တော့လည်း ထိုက်သင့်သလို ဖြစ်လာရမှာပေါ့၊
တို့အမွေတွေ သူ့မပေးလို့ဘယ်သူပေးရမှာလဲ”

“ကဲ ဒါဆိုလည်းမမရေ ... သူ့ဇာ ဆေးခန်းပြပြီးရင်
ကိုရှင်းဆီကိုသွားကြမယ်၊ ကြုံဖုန်းဆက်ထားရင်ကောင်းမလား”

“မဆက်နဲ့ မဆက်နဲ့ မဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့တာဆိုတော့ သားက လန့်နေဦးမယ်၊ သား ဟိုမှာမဂ်လာဆောင်မှာ ဘယ်ရက်ပါလိမ့်၊ ပြီးရင် ဒီမှာလည်း ထပ်ဆောင်ပေးရမယ်၊ တောင်းဆိုပလုံးဆို မှမဟုတ်ဘဲ ငါ့သားလေးငါမခွဲနိုင်ပါဘူးအေ၊ တို့ညီအစ်မသွား ကြမယ်၊ သားလိုက်ပြီးကားမောင်းပို့ပေး”

“ဟာ ကိုယ်လည်းလိုက်မှာပေါ့သိတာရဲ့၊ ကိုယ်လည်း သားကိုအားပေးချင်တယ်၊ အင်မတန်စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ငါ့သား ကြီးလေ”

ဦးမင်းသန့် ဒေါ်မြတ်သီတာ ဒေါ်မြတ်သူဇာတို့အတိုင် အဖောက်ညီနေကြလျှင် မေသူတို့ညီအစ်မလေးယောက် လက် လျှော့လိုက်ရပါသည်။

“သူတိုက်နဲ့သူကံဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါစေတော့၊ နောက်ဆုံး ကျ ငါတို့တွေပဲ ဗီလိန်လူဆိုးမကြီးတွေဖြစ်ရတယ်၊ အိမ်ကနွား ကတော့ ခုလောက်ဆို သုဝဏ္ဏသာမဘေးမှာ ရေအိုးကူထမ်းနေ ရောပေါ့၊ ဟေ့ ကြည်နူးညီညီ အဲလိုမိန်းမမျိုးရအောင်ရှာယူခဲ့ နော်ကြားလား”

“ဟာဗျာ ... မမကြီးတို့ကလည်း သားက ခုမှငယ်ငယ် လေးရှိပါသေးတယ် ဟဲ ဟဲ”

မြတ်ရှင်းသန့်အရေး ... အဆင်ပြေသွားပြီမို့ ဦးမင်းသန့် နှင့်ဒေါ်မြတ်သီတာ စိတ်ချမ်းသာသွားသလို မေသူတို့ညီအစ်မ လေးယောက်လည်းတိတ်တခိုးသက်ပြင်းချကြရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... လောကကြီးမှာ သံယောဇဉ်ဆိုမလျော့ မတင်းနှင့်အဆင်ပြေအောင်ကြိုးစားညှိယူကြရမှာပဲလေ။

ဖြူစင်သူလေး ကျောင်းမတက်တာ ၃ ရက်ပင်ရှိသဖြင့် ဝဿန်သတင်းဝင်မေးဖို့ ချီတုံချတုံဖြစ်နေရသည်။ သူ့ခင်က ဆရာဝန်ကြီးဆိုပေမယ့် ကလေးရဲ့စိတ္တကေ မိခင်အားတမ်းတနေ ရှာသည်မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်ရဲ့ခင်ပွန်းကလည်း သဝန်တိုတတ်လိုက်တာသူအပြင် နှစ်ယောက်မရှိ။ သို့သော် ကလေးကျောင်းမတက်တာ ၃ ရက် တောင်ရှိသည့်အခါ ဝဿန်ကျောင်းကအပြန်သတင်းဝင်မေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ၃ နာရီကျော်ကျော်အချိန်ဟာ သူတို့ဆရာ ဝန်တွေဆေးရုံမှာပဲရှိဦးမှာပါ။ ဝဿန်ဖြူစင်လေးကိုသံယောဇဉ် ရှိပါသည်။ ကိုယ့်တပည့်လည်းဖြစ်သည်မို့။

ကျောင်းမှအပြန် ... ဆရာဝန်ကြီးအိမ်ရှိရာသို့ချိုးကွေသွား လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့မှာဒေါ်ညိုပြာကိုတွေ့ရ၏။ ဒေါ်ညိုပြာက ဝမ်းသာအားရနှင့်ပင် ဝဿန်ကိုအိမ်ထဲသို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွား

ခဲ့သည်။

“ကလေးကမအေကို အရမ်းတမ်းတနေတာ၊ အဖျားသွေး ကလည်းမပြတ်နိုင်ဘူး၊ ဝဿန်လာတာ ဘုရားမတာပဲကွယ်၊ ကလေးကိုအလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံပေးပါ”

“ဪ ... သူ့ကိုဝဿန်သေသေချာချာရှင်းပြပြီးပါပြီ၊ ဝဿန်သူ့မိခင်မဟုတ်ကြောင်း ရပ်ချင်းသာတူတဲ့အကြောင်း”

“ဒါပေမယ့်ကလေးက သူ့မိခင်နဲ့တူတဲ့ဝဿန်ကို အရမ်း တွယ်တာနေတာကိုးကွယ်၊ လောလောဆည် သူစိတ်ချမ်းသာ အောင် ချော့လိုက်ပါ”

ဝဿန်သက်ပြင်းချပြီး ကလေးရှိရာအခန်းသို့လိုက်သွားရ သည်။ ကလေး၏အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည့်အခါ ကလေးက ဝမ်းသာအားရနှင့် သူမကိုထကြိုခဲ့သည်။

“မေမေ ... မေမေ ... သမီးကိုလာတွေ့တယ်ဟုတ် လား”

“အေးပေါ့ကွယ် ... သမီးဆေးမှန်မှန်သောက်ရဲ့လား၊ ဒေါ်လေး ... သမီးကိုဘာကျွေးထားလဲ”

“ဘာမှမစားချင်ဘူးတဲ့ကွယ် ... ကြက်သားပြုတ်ရည်တော့ ရှိပါတယ်”

“ရှိရင်ယူခဲ့ပါ၊ ကြက်သားသုပ်ပေးမယ်၊ အရည်သောက် အသုပ်စား သမီး ... ဆရာမကောင်းကောင်းလေး သုပ်ပေး မယ်နော် ... လူမမာဆိုတာ အားရှိအောင်သင့်တင့်တဲ့အစားအစာ

စားရတယ်ကလေးရဲ့ ဒါမှမြန်မြန်နေကောင်းသွားမှ ... ”

ဝဿန်ချော့မော့ပြောပြတော့လည်း ကလေးက နာခံပါသည်။ ဝဿန်ခွံ့ပေးသည့် ကြက်သားသုပ်ကိုဝါးပြီး စွပ်ပြုတ်ကိုလည်း သောက်ရှာသည်။

“ဖေဖေက သမီးကို အပ်ကြီးနဲ့ဆေးထိုးတယ်မေမေရယ်၊ သမီး ... ဖေဖေဆီမှာ မနေချင်ဘူး၊ မေမေနဲ့အတူလိုက်ခဲ့မယ်နော်၊ မေမေ့ကိုဖက်အိပ်မယ်နော် ... ”

“ဖေဖေက နေကောင်းအောင်ဆေးထိုးပေးတာပါကွယ်၊ ဖေဖေကသမီးမရှိရင် ငိုမှာပေါ့ကွယ်”

“ဟင့်အင်း ... မေမေနဲ့အတူနေမယ်၊ မေမေ့အိမ်လိုက်ခဲ့မယ်နော် ... နော် ... နော် ... ညီမလေးစာဥကိုလည်း တွေ့ချင်တယ်၊ မေမေ့အိမ်မှာပဲ သမီးပျော်တယ်”

ကလေးကမဲ့မဲ့လေးငိုရင်း ပြောနေတော့ဝဿန် အကျပ်ရိုက်နေရသလို ဒေါ်ညိုပြာနှင့်ဒေါ်နီမတို့မှာလည်း ကလေးကို သနားသဖြင့် မျက်ရည်များကျနေကြ၏။

“ဒုက္ခပါပဲ သမီးရယ်၊ သမီးဖေဖေကိုမသနားဘူးလားဟင်၊ ဖေဖေ့ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့မလို့လား”

“တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေမှာဘွားညိုပြာနဲ့ဘွားနီမတို့ရှိသားပဲ”

ဝဿန်ကလေးကိုချော့ရင်းမော့ရင်းနှင့်ပင် အချိန်ကုန်ရာရိက္ခာကျော်လာပေပြီ။ ကလေးကလည်း ဘယ်လိုမှထားခဲ့လို့မရ။

နောက်ဆုံး ... အိမ်ခေါ်သွားဖို့ပဲဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

“ကဲ ... ဒေါ်လေးညို့၊ သမီးကို ကျွန်မခဏခေါ်သွားလိုက်မယ်၊ ဆရာကြီးပြန်လာမှလာခေါ်ပါစေနော်၊ ဒေါ်လေးတို့ဖြင့်တဲ့အတိုင်း ကလေးကထားခဲ့လို့မှမရတာ”

“ကလေးကအဖျားရှိတော့ လေတိုက်ထဲသွားလို့ရပါ့မလားကွယ်”

“နို့ ... ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ အနွေးထည်နဲ့ဘောင်းဘီရှည်လေးထပ်ဝတ်သွားလိုက်မယ်”

ကလေးကို ဝဿန်အဝတ်တွေဝတ်ပေးနေစဉ် အိမ်သို့ဦးမိုးကျော်သူ ကားနှင့်ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူကလည်း သမီးကိုစိတ်မချလို့ ဆေးခန်းမသွားခင်ဝင်လာခဲ့ပုံရ၏။

“ဟော ... ဖေဖေ သမီး မေမေနဲ့လိုက်သွားမလို့”

“ဟာ ... သမီးကလည်း ဆရာမအားနာစရာ၊ ပြီးသမီးကနေမကောင်းသေးဘူးလေ၊ ခရီးသွားလို့မရသေးဘူး”

“ဟင့်အင်း ... လိုက်မှာပဲ လိုက်မှာပဲ ဖေဖေလိုက်ပို့ပေါ့”

နောက်ဆုံးတော့ ကလေးကိုချော့မရသဖြင့် ဦးမိုးကျော်သူကိုယ်တိုင် ဝဿန်နှင့်ဖြူစင်သူကိုကားနှင့်လိုက်ပို့ဖို့စီစဉ်ရတော့သည်။

“ကိုယ် ဆေးခန်းပိတ်တော့ ကလေးကိုလာခေါ်ပါ့မယ် ဝဿန်၊ အခုလည်းဆေးထိုးပေးလိုက်ဦးမယ်”

ကလေးက ပတ်ပြေးနေသဖြင့် ဝဿန်ချီထားပြီး ဦးမိုးကျော်သူ

ကျော်သူ ဆေးထိုးပေးလိုရသည်။ သူမတို့အသွင်ကမိသားစုနယ်။
ပူးပူးကပ်ကပ်။

သည်စဉ် ... ဝဿန် အိမ်ပြန်မရောက်သေးသဖြင့်
လိုက်ရှာနေသည့် မြတ်ရှင်းသန့်မှာ သူများတွေလမ်းညွှန်မှုအရ
ဆရာဝန်ကြီးအိမ်သို့ လိုက်လာခဲ့ရာ ...

အခန်းထဲမှာ ကလေးကိုဆေးထိုးပေးနေသည့် မြင်ကွင်း
အားမြင်လိုက်ရလေ၏။

“ဝဿန် ... တောက်”

ကလေးကိုပွေ့ချီထားရင်းမှ မြတ်ရှင်းသန့်၏အသံကြောင့်
ဝဿန် ဆတ်ခနဲတုန်အောင်ပင်လန့်သွားခဲ့ရ၏။

မြတ်ရှင်းသန့်ဘာမှမပြောဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာအိမ်ပေါ်မှ
ပြေးဆင်းသွားပြီး ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးထွက်သွားခဲ့လျှင် ဝဿန်စိုးရွံ့
တကြီးမတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“သူ စိတ်ဆိုးသွားပြီ သူကအရမ်းသဝန်တိုတာ”

“ဆောရီး ဝဿန်ရယ်၊ ကိုယ်လိုက်ရှင်းပြပါမယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဆရာနေခဲ့ပါ၊ ကျွန်မဘာသာရှင်းပါမယ်”

“လိုအပ်ရင်တော့ ခေါ်ပါကွယ်၊ ဝဿန်အတွက် စိတ်မ
ကောင်းပါဘူး”

ဦးမိုးကျော်သူ ကလေးကိုချော့ကျန်ခဲ့စဉ် ဝဿန် ကိုယ့်
စက်ဘီးလေးကို အပြင်းနင်းကာအိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

အဖေနှင့်အမေ စာဥလေးတို့အိမ်ရှေ့မှာ စိုးရိမ်တကြီးစောင့်

နေကြလျှင် ဝဿန်ပိုပြီးထိတ်လန့်ရ၏။

“အမေ ... သူရော ... ”

“ဆိုင်ကယ်နဲ့ပြန်လာပြီး သူ့အဝတ်အိတ်ယူ အတင်းမောင်း
ထွက်သွားတာပဲကွယ်၊ သမီးတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲဟင် မေးလို့
လည်းမရ”

“သမီး ... ဆရာသမီး ဥရက်ကျောင်းပျက်နေလို့
သတင်းဝင်မေးတယ်အမေ၊ သိတဲ့အတိုင်း ကလေးက ဝဿန်ကို
အတင်းကပ်နေတော့ အချိန်တွေကြာသွားရတယ်၊ ကလေးက
ဝဿန်နောက်အတင်းလိုက်မယ်ဆိုတော့ ခေါ်မလို့ပြင်နေတုန်း
သူ့အဖေပြန်ရောက်လာတယ်၊ နောက် ဆေးထိုးပေးနေတုန်း သူ
ရောက်လာပြီး ဝဿန်ကိုစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ပြန်သွားခဲ့တာ”

ဒေါ်ငြိမ်းသာ သက်ပြင်းချမိရသည်။

“သမီးရယ် အစကတည်းက ဦးမိုးကျော်သူကိုယူခဲ့မိရင်
ကောင်းသား၊ သူက လူငယ်ပီပီသဝန်တိုစိတ်ကလည်းကြီးပါ”

“သူ့ကို ဘယ်လိုလိုက်ရှာရပါမလဲ အမေရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် ဆရာဝန်ကြီးနဲ့သူသဝန်တိုနေတာ သမီးသိပါတယ်၊ ကလေး
ကိုသနားတာရယ် နောက်ဆရာဝန်အိမ်မှာမရှိဘူးလည်းထင်လို့”

“ကဲ ... ကဲ ... လုပ်စရာရှိတာသာလုပ်၊ အချိန်တန်
တော့လည်းသူပြန်လာမှာပေါ့ကွယ်၊ သူက ဆိုင်ကယ်နဲ့လျှောက်
သွားမှာ သမီးက စက်ဘီးနဲ့ဘယ်လိုမိအောင်လိုက်ရမှာလဲ”

“သူမိတ်ဆွေတွေဆီ ဖုန်းဆက်ရင်ကောင်းမယ်၊ မက်လာ

၂၅

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဆောင်ဖို့လည်း နှစ်ရက်ပဲလိုတော့တယ် အမေ”

“ပြန်လာမှာပါအေ၊ ညည်းယောက်ျား ညည်းကိုချစ်ပါတယ်”

“စိတ်ပူတယ်အမေရယ်၊ သူ ဝဿန်ကို အထင်လွဲသွားပြီ”

ဝဿန်မှာမျက်ရည်စက်လက်နှင့်ပင် ချက်ပြုတ်နေရစဉ် အမှောင်ထုကလည်းတဖြည်းဖြည်း ကြီးစိုးလာ၏။ သူမ ဘာမှ စားချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။ မိဘများနှင့်စာဥလေးအတွက်သာခူးခပ်ပေးပြီး ဝဿန် စက်ဘီးတစ်စီးနှင့်သူ့ကိုအရှာထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ဝဿန်ထွက်သွားသည်နှင့် အိမ်ထဲသို့ကားတစ်စီးဝင်လာခဲ့ပြီး ကားပေါ်မှကုဏ်သရေရှိသည့်လူကြီးများဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ဝဿန်မိဘနှစ်ပါးမှာ တောနေလူတန်းစားရိုးကြီးများဖြစ်သဖြင့် အသွေးအမွှေးသန့်ပြန့်သည့်လူများဆင်းလာခဲ့လျှင် ဘယ်လို ဧည့်ခံရမှန်းပင်မသိတော့ချေ။

ဦးဘဒင်ကပင် အားလုံးကိုခရီးဦးကြိုဆိုရသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာအားလုံးထိုင်ကြပြီးတော့ ဧည့်သည်များကပင်စတင်မိတ်ဆက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့က မောင်ရှင်းသန့်ရဲ့မိဘနှစ်ပါးပါ”

“ဗျာ ...”

“ဪ ... မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ မင်္ဂလာပွဲပြန်တဲ့ရက်တုန်းက နေမကောင်းလို့ကျွန်တော်တို့ကျွန်ခွဲတာနဲ့ သမီးတွေက လူငယ်တွေဆိုတော့ အပြောမတတ်အဆိုမတတ်နဲ့ အားလုံးစိတ်

ချောကုန်ကြတာကို တွေးမိတိုင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ကျွန်မသားလေး ဘယ်လောက်များ ခံစားနေရရှာမလဲလို့တွေးမိတိုင်း မျက်ရည်ကျရပါတယ်။ အငယ် ဆုံးသားလေးပဲရှင်၊ ကဲအခုသူတို့နှစ်ယောက်ရော၊ သားလေးက ဆေးခန်းထွက်နေတယ်ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဪ ဒါထက် ဒီကညီမကကျွန်မရဲ့ညီမအငယ်မြတ်သူဇာပါ။ ဒါက သူ့သား အငယ်ကြည်နူးညီညီတဲ့ ... ”

“ရှင် ... ”

ကြည်နူးညီညီဆိုသည်နှင့် တရံရောအခါက ရွာကိုအလည် ရောက်ရှိလာပြီး သမီးကြီးဟောမာန်ခါကို ခိုးယူသွားခဲ့ဖူးသည့် ကြည်နူးကိုဆိုသည့် စာဥလေးရဲ့အဖေကို ဒေါ်ငြိမ်းသာနှင့် ဦးဘဒင်တို့အမှတ်ရသွားခဲ့ကြသည်။

နာမည်တူတာလား။ သူတို့မှာရော ကြည်နူးကိုဆိုသည့် သားတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးသလား။

ဒေါ်ငြိမ်းသာတို့အဖြစ်က ကိုယ့်သားသမီးကိုဟင်းရွက်ကန် စွန်းရွက်လိုခိုးယူသွားခဲ့သည်ကြောင့် ကြည်နူးကိုကိုမှအပ ကျန်မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမများကို သူတို့မမြင်၊ မသိခဲ့ကြရသည့် အဖြစ်ပါ။

နောက် ၄-၅ လလောက်ကြာမှ ကိုယ့်သမီးဗိုက်တစ်လုံး နှင့်ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီး သမီးစာဥကိုမွေးကာ လောကထဲမှထွက် ရွာသွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

အိုးတို့အနီးတန်းနှင့်ဒေါ်ငြိမ်းသာတို့ ဘာစကားမှမပြော နိုင်ဘဲရှိစဉ် စာဥလေးထမင်းစားပြီးထွက်လာသည်နှင့်ကြုံလေ၏။ ပိုးသားနွယ်လို ဆံပင်လှလှလေးကို နှစ်ဘက်ခွဲစည်းပေးထားပြီး ဂါဝန်အပွင့်လှလှလေးနှင့်မို့ အရှက်ကလေးလိုချစ်စရာကောင်းသည့် စာဥကို အားလုံးဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ဒေါ်မြတ်သီတာ မနေနိုင်စွာမေးမိသည်။

“ဒီကလေး ဘယ်သူမွေးတာလဲ၊ ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ နော်”

ဒေါ်ငြိမ်းသာပြောဖို့အခွင့်သာသည်နှင့် စာဥလေး၏ရာဇဝင် ကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါ ... သမီးကြီးဟောမာန်ခါရဲ့သမီးလေးပါ။ ကျွန်မတို့မှာ သမီးနှစ်ယောက်ပဲရှိတာပါ။ သမီးအကြီးတုန်းကလည်း မြို့သား သူဌေးသားနောက်ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားပြီး ၄-၅ လလည်းကြာရော မရှိသေစကား ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ပြန်လာခဲ့ပြီး ဒီမြေးလေးကိုမွေးထားခဲ့တယ် ... ”

“ဟင် ... အခု သူ့ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“သေသွားရှာပြီလေ၊ မိတဆိုးမ၊ အချစ်ကိုရှေ့တန်းတင် ပြီး အချစ်အတွက်အသက်ကိုစတေးပစ်ခဲ့တာပေါ့။ ကျွန်မတို့မှာ သမီးရဲ့ကိုယ်စား ဒီမြေးမလေးကိုပဲပြုစုပျိုးထောင်ရင်း အလွမ်း ဖြေနေရတာပေါ့။ မိဘနှစ်ပါးလုံးမရှိရှာတဲ့ မြေးမလေးစာဥ”

“အဲဒီ ကလေးရဲ့အဖေနာမည်ဘယ်သူလဲ”

ဒေါ်မြတ်သူကအလောတကြီးမေးလိုက်လျှင် ဒေါ်ငြိမ်းသာ
မျက်ရည်စက်လက်နှင့်ဖြေလိုက်သည်။

“ကြည်နူးကိုကို ... တဲ့”

“အမလေး ဒါဆို ဒီကလေးဟာ ကျွန်မရဲ့မြေးပေါ့၊ ဖြစ်မှ
ဖြစ်ရလေရှင် လာပါဦးမြေးလေးရယ်၊ ဘွားဘွားတို့မိုက်မဲ့မှုကြောင့်
ငါ့မြေးလေးမှာ မိတစ်ကွဲဖတစ်ကွဲ မိမဲ့ဖမဲ့ဖြစ်ရသလို ဘွားဘွား
လည်းသားကိုဆုံးရှုံးနေရပါပြီကွယ်”

ယခုတော့ ဒေါ်ငြိမ်းသာ၏မျက်ရည်တွေ ဒေါ်မြတ်သူက
ထံသို့ကူးစက်သွားခဲ့လေပြီ။ ကြည်နူးကိုကိုမှာလည်း ကိုယ့်တူမ
ချောလေးကိုပွေ့ချီယူငင်လိုက်ပါသည်။

သူတို့တွေ အလွမ်းသည်နေခိုက် ဒေါ်မြတ်သူတာနှင့်
ဦးမင်းသန့်မှာ ကိုယ့်သားနှင့်ချွေးမကိုမမြင်ရသေးသဖြင့် ဘဝင်
မကျနိုင်သေးကြပေ။

“အစ်မကြီးရယ် မှောင်နေပြီ၊ သားတို့လည်းပြန်မလာကြ
သေးပါလား၊ ခါတိုင်း ဆေးခန်းပိတ်ချိန်က ဘယ်လောက်လဲ၊
ကျွန်မတို့လိုက်သွားရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ပြန်လာပါလိမ့်မယ်ရှင်၊ ညီမတို့နားနားနေနေ နေကြပါ
ဦးနော်၊ ရေချိုးရင်လည်းချိုး ပြီးရင်ထမင်းစားကြရအောင်”

“အိမ်ကဟင်းတွေ ထမင်းတွေချိုင့်နဲ့ထည့်ယူခဲ့ပါတယ်ရှင်
ပြန်နွေးရုံပါပဲ၊ အစ်မကြီးတို့ပါ ပျော်ပျော်ပါးပါးစားကြတာပေါ့၊
သားတို့လင်မယားကိုလည်းစောင့်လိုက်ပါဦးမယ်”

ဒေါ်မြတ်သူတာ ဒေါ်မြတ်သူကတို့လေးယောက်မှာ နှစ်
ထပ်ကွမ်းအမျိုးတော်နေကြရသည့် ဦးဘဇင်နှင့်ဒေါ်ငြိမ်းသာတို့၏
သဘောဖြူဖောင်း စိတ်ဓာတ်များကိုသဘောကျသွားကြပြီမို့ ကိုယ့်
ဆွေမျိုးသားချင်းအိမ်ရောက်နေသည့်နယ် တစ်သားတည်းဖြစ်နေ
ကြတော့သည်။

စာဥလေးကို ချိပ်းချောမြူရင်း စကားတွေပြောကြ မေး
ကြ မြန်းကြနှင့်စိတ်ချမ်းမြေ့နေကြလေသည်။

BURMESE
CLASSIC

သူဆေးခန်းမှာများရှိမလားဟူသော မရဲတရဲအတွေးနှင့်
ဝဿန် မြတ်ရှင်းသန့်၏ဆေးခန်းသို့လိုက်လာခဲ့တော့ လမ်းမီး
တွေပင်လင်းနေချေပြီ။ ည ၈ နာရီပင်ထိုးတော့မည်။ ခါတိုင်းဆို
သည်အချိန် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီ။

ဝဿန်ဆေးခန်းသို့ရောက်သွားတော့ ဆေးခန်းတစ်ခုလုံး
သွေ့ခြောက်လျက်။ လူနာတွေလည်းရှင်းနေပြီး ဆေးခန်းလည်း
ပိတ်ထားပေပြီ။ ဒါဆို မောင်ဘယ်ကိုသွားသလဲ။ ဝဿန်မျက်ရည်
တွေနှင့်တိတ်တခိုးရှိုက်ရင်း ဆေးခန်းရှေ့သို့ ရောက်သွားရပြန်
သည်။

ပိတ်ထားကာမှပိတ်ရော မောင့်အငွေ့အသက်လေးတွေ
ရှိနေဦးမည့် ဆေးခန်းလေးသို့ သူမကိုင်ကြည့်လိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်
မြည်ကာ တံခါးပွင့်သွားသောကြောင့် ဝဿန်မျက်လုံးပြူးသွား
သည်။

မောင် အထဲမှာလား။ သူမပါလာသည့်ဓာတ်မီးလေးနှင့်ထိုး
ကြည့်ရှာကြည့်လေလျှင် လူနာခုတင်ပေါ်မှာ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး
ပက်လက်လှန်နေသည့် မြတ်ရှင်းသန့်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

“မောင် ...”

ဝဿန် မြတ်ရှင်းသန့်ဆီပြေးသွားပြီး ခုတင်အောက်မှာ
ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူမမှာမျက်ရည်တွေနှင့်လူးလိမ့်
ရှိက်ငင်လျက်။

“မောင်ရယ် ... မကျေနပ်ရင် ဝဿန်ကိုရှိုက်ပစ်လိုက်ပါ
နော်။ ဝဿန် မောင့်ကိုဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာသိရဲ့နဲ့
ကွယ်။ အခုဟာက ကလေးနေမကောင်းလို့သတင်းမေးသွားတာ
ပါ။ မောင့်ကိုအသက်ထက်ပိုချစ်နေတဲ့ဥစ္စာ၊ သူများနဲ့သဝန်မတိုပါ
နဲ့ မောင်ရယ်”

မြတ်ရှင်းသန့်ကိုအတင်းဖက်ရင်း ဝဿန်မျက်ရည်ကျနေ
လျှင် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ သူငေးကြောင်ကြောင်ကြီး
အံကြိတ်နေခဲ့သည်။

“မောင် ... မောင် ... သေချာတွေးကြည့်ပါဦး။
မောင်သံသယဖြစ်စရာ ဘာရှိလို့လဲကွယ်။ ဝဿန်ကို ဒီလိုကြီး
တော့ မဆက်ဆံပါနဲ့နော်။ ဝဿန်ကိုသတ်ပစ်လိုက်ပါမောင်ရယ်
သတ်ပစ်လိုက်ပါ”

“သွားစမ်း ... သွား မင်းကိုငါမယုံဘူး။ ငါကဆင်းရဲသွား
တော့ ငါ့ထက်ချမ်းသာတဲ့လူကို မင်း ...”

“အို မောင်ရယ် ... အဲဒီလိုထင်မယ့်အစား ဝဿန့်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါ။ မောင်ရဲ့အဲဒီလိုအထင်ခံရမယ့်အစား ဝဿန့် သေပစ်လိုက်တာကမှ ကောင်းပါဦးမယ်။ ကိုယ့်ယောက်ျားကလွဲ လို့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ လူမထင်ပါဘူးမောင်ရယ် ... မောင် တစ်ယောက်တည်းပဲချစ်တာပါ”

ဝဿန့်ငိုရှက်ရင်းနှင့် မြတ်ရှင်းသန့်၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပျော့ ခွေလဲကျ သတိလစ်သွားလျှင် မြတ်ရှင်းသန့်စိုးရိမ်တကြီးထထိုင် ကာ ချစ်ဇနီးကိုပွေ့ပြီး လူနာခုတင်ပေါ်တင်လိုက်သည်။ နောက် ပိတ်ထားသည့်မီးတွေကိုဖွင့်လိုက်၏။

“အချစ်ရယ် ... လောလောဆည် စိတ်ဆိုးပေမယ့် ဒီလောက် ချစ်ရတဲ့ဇနီးသည်လေးကို ဘယ်လိုလုပ်စိတ်ဆိုးရက် မှာလဲကွယ်၊ မောင်စိတ်ပြေတော့ပြန်လာမှာပါ”

ဝဿန့်ကို ကုသရင်း သူစကားတွေ တတွတ်တွတ်နှင့် တောင်းပန်နေစဉ် ဝဿန့်လူးလွန်းပြီးသတိရလာခဲ့သည်။ သတိရ သည်နှင့်သူမ မောင်ကိုကျုံးဖက်လိုက်ပါသည်။

“မောင်ရယ် ... ဝဿန့်ကို ပစ်သွားနဲ့နော်၊ ဝဿန့် မောင်အလိုကျအတိုင်းနေပါမယ်၊ မောင်သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်ပါ မယ်”

“မိန်းမဈေးကျလိုက်တာကွာ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အစကတော့ မောင်ကိုမချစ်ဘူးလို့လို့နဲ့”

“ချစ်တယ် မညာတော့ဘူး၊ မောင်ကိုဝဿန့်အရမ်းချစ်

ပါတယ်ရှင်၊ နောက်ပြီး မိဘတွေနဲ့စည်းစိမ်ကိုစွန့်ပစ်ပြီး ဝဿန့် အနားမှာနေပေးတဲ့အတွက်လည်း မောင်ကိုအရမ်းကျေးဇူးတင် မိ သနားမိပါတယ်၊ မောင်အပေါ်သစ္စာမဲ့ဖို့နေနေသာသာ မောင် ကိုသနားလွန်း ချစ်ရလွန်းလို့ ဒီမှာရင်ကွဲမတတ်ပဲသိရဲ့လား”

ဝဿန့်အပြောလေးအပေါ် ကြည်နူးသွားရသဖြင့် နှစ် ယောက်သားတင်းကြပ်စွာပွေ့ဖက်ပြီး ငြိမ်သက်နေမိကြစဉ် ဆေး ခန်းရှေ့သို့ ကားဆိုက်သံကြားလိုက်ရသည်။

“အဲ ... ဘယ်သူတွေလည်းမသိဘူး၊ အရေးကောင်းတုန်း ကွာ သိပ်ရှုပ်တာပဲ၊ ဒီမှာကောင်းခန်းရောက်နေတုန်း”

ဝဿန့် ပါးစပ်လေးပိတ်ကာရယ်မောနေတုန်း ဆေးခန်း တံခါးဝမှာပေါ်လာသူကား သူ၏ညီတစ်ဝမ်းကွဲ ကြည်နူးညီညီ။

“ဟေ့ ကိုရှင်းကဲလှချည်လား၊ ဘာလဲ အိမ်မှာမလွတ်လပ် လို့ ဆေးခန်းမှာလာပြီးချိန်းတွေနေကြတာလား”

“ဒါပေါ့ကွာ ... ငါတို့နှစ်ယောက်ဆေးခန်းမှာပဲ ဒီညအိပ် မလို့စိတ်ကူးနေကြတာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ မင်းဖားသားနဲ့ ဖားသားခမျာ သားနဲ့ ချွေးမကိုမျှော်ရလွန်းလို့ လည်ပင်းတွေရှည်လှပြီ၊ ငါ့အမေလည်း ဒီမှာလာပြီးမြေးကိုတွေ့နေလို့ ငါ့ကိုတောင်မေ့နေပြီ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

မြတ်ရှင်းသန့်နှင့်ဝဿန့်တို့ မျက်စိလည်နေကြလျှင် ကြည် နူးညီက အကြောင်းစုံရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကဲ ... ခုတော့ ဆွေတွေမျိုးတွေအားလုံးစုံနေကြပြီ၊ အိမ်မှာလူကြီးတွေအားလုံးပျော်နေကြလေရဲ့၊ ဒီတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ပဲလိုတော့တယ်”

ဝဿနီ စိုးရိမ်တကြီးနှင့်ကြည်နူးညီကိုမေးလိုက်၏။

“စာဥလေးကို ရှင်တို့ခေါ်သွားမလို့လား၊ အဖေနဲ့အမေ တော့ သူ့မြေးနဲ့ခွဲနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“စိတ်ချမခွဲစေရဘူး အားလုံးကိုခေါ်သွားမှာ”

“အဖေနဲ့အမေက ဒီခြံနဲ့အိမ်ကိုခွဲပြီး သူများအိမ်မှာ ဘယ်လိုလိုက်နေမလဲရှင်”

“ဒါတွေမပူပါနဲ့ဝဿနီရယ်၊ မောင်တစ်ယောက်လုံးရှိပါ တယ်၊ အားလုံးကိုအဆင်ပြေအောင် မောင်လုပ်ပေးမှာပေါ့”

“မောင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ”

ဝဿနီ မြတ်ရှင်းသန့်ကိုမျက်နှာကလေးထောင့်ကပ်ပြီး ချွဲ နေလျှင် အမြင်ကပ်နေသည့် ကြည်နူးညီက ပြောချင်ရာစွတ် ပြောလိုက်သည်။

“လုပ်ပေးမှာပေါ့ ... ဝဿနီမိဘတွေကို စာဥအစားမြေး တစ်ဒါစင်လောက်ရအောင် သူ့လုပ်ပေးမှာပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ မင်းသားနဲ့မင်းသမီး နောက်မှနှစ်ပါးသွားကြ၊ လောလောဆည် အိမ်မှာမျှော်နေရှာတဲ့ ခမည်းတော်နဲ့မယ်တော်ကိုပြန်ပြီးဖူးတွေ ကြပါဦး ... လို့”

ပြောပြီး ... ကြည်နူးညီ ကားပေါ်တက်လိုက်လျှင်

ဝဿနီနှင့်မြတ်ရှင်းသန့်လည်း ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့တက်ကြရသည်။

ဆိုင်ကယ်ကို ကားရှေ့ရောက်အောင် မောင်းတက်ပြီး မြတ်ရှင်းသန့်နှင့်ဝဿနီတို့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ ခါးဖက်စီးနေကြ လျှင် ကြည်နူးညီလက်သီးဆုပ်ပြလိုက်သည်။

လမ်းပေါ်မှာ သူတို့သုံးယောက်၏ ရယ်မောသံများက တစ် မြို့လုံးကိုဖုံးလွှမ်းတော့မတတ်။ ။